

DE STER

Oktober 1980 · 80ste jaargang · Nummer 10

Verslag van de 150ste jaarconferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Eerste Presidium: Spencer W. Kimball, N. Eldon Tanner, Marion G. Romney.

Raad der Twaalf: Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen, Le Grand Richards, Howard W. Hunter, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust.

Adviseurs: M. Russell Ballard, Rex D. Pinegar, Hugh W. Pinnock.

Redacteur kerkelijke tijdschriften: M. Russell Ballard.

Redactie De Ster: Larry A. Hiller, Carol Larsen, Roger Gylling, Henri J. Tenthof van Noorden, Kerkelijk Vertaalbureau, Mauritsstraat 100, 3583 HW Utrecht.

Nieuwsredacteur: Dirk van Boxel, Ringkantoor, postbus 84084, 2508 AB Den Haag.

Verslag van de 150ste jaarconferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Lijst van sprekers in alfabetische volgorde:

Asay, Carlos E.	75	Kimball, Spencer W. ...	5, 93, 99, 144, 169
Ashton, Marvin J.	61	Larsen, Dean L.	136
Ballard, M. Russell	80	McConkie, Bruce R.	126
Bangerter, W. Grant	83	Monson, Thomas S.	10
Benson, Ezra Taft	56	Packer, Boyd K.	108
Brown, Victor L.	160	Perry, L. Tom	131
Busche, F. Enzoio	47	Petersen, Mark E.	120
Dunn, Paul H.	68	Pinnock, Hugh W.	140
Faust, James E.	20	Poelman, Ronald E.	164
Groberg, John H.	87	Richards, LeGrand	39
Haight, David B.	15	Romney, Marion G.	91, 114, 148
Hanks, Marion D.	51	Tanner, N. Eldon	26, 37
Hillam, Harold G.	152	Thomas, Shirley W.	155
Hinckley, Gordon B.	103	Tuttle, A. Theodore	72
Hunter, Howard W.	43		

Jaarabonnement:

Fl. 21,60 storten op Citibank Amsterdam, rekeningnummer 266041434,

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Bf. 330 storten op Citibank Antwerpen, rekeningnummer 570-0157-600-33,

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

USA en Canada (niet per luchtpost): \$ 10.00.

© 1980 by the Corporation of the President of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.
All rights reserved.

Verlag Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage, Porthstraße 5-7,
D-6000 Frankfurt am Main 50.

1980 Inhoudsopgave

Verslag van de 150ste algemene conferentie van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Zaterdagochtendzitting

„Geen onheilige hand kan het werk tegenhouden” <i>President Spencer W. Kimball</i>	5
Het toebereiden van de weg <i>Ouderling Thomas S. Monson</i>	10
„Hij is niet hier; Hij is opgestaan” <i>Ouderling David B. Haight</i>	15
Omgang met de heilige Geest <i>Ouderling James E. Faust</i>	20
Eeuwig huwelijk en eeuwig gezin <i>President N. Eldon Tanner</i>	26

Zaterdagmiddagzitting

Verslag kerkelijk comité van financiën Statistiek 1979	33
Ondersteuning van kerkelijke ambtenaren Door <i>president N. Eldon Tanner Eerste raadgever in het Eerste Presidium</i>	37
De Schriften spreken <i>Ouderling LeGrand Richards</i>	39
God wenst Zich een beproefd volk <i>Ouderling Howard W. Hunter</i>	43
Geloven we wel allemaal in dezelfde God? <i>Ouderling F. Enzo Busche</i>	47
Bereidwillig te ontvangen <i>Ouderling Marion D. Hanks</i>	51
Een wonderbaar werk en een wonder <i>President Ezra Taft Benson</i>	56

Priesterschapsbijeenkomst

De profet en de gevangenis <i>Ouderling Marvin J. Ashton</i>	61
Time-out <i>Ouderling Paul H. Dunn van het Eerste Quorum der Zeventig</i>	68
Eeuwige schakels die binden <i>Ouderling A. Theodore Tuttle van het Eerste Quorum der Zeventig</i>	72
Het zout der aarde: De kracht van het mensdom en de Heilanden van het mensdom <i>Ouderling Carlos E. Asay van het Presidium van het Eerste Quorum der Zeventig</i>	75
U kunt die stem zijn <i>Ouderling M. Russell Ballard van het Presidium van het Eerste Quorum der Zeventig</i>	80
Onderwijzen door de Geest <i>Ouderling W. Bangertter van het Eerste Quorum der Zeventig</i>	83
Uw eigen geschiedenis en die van uw familie schrijven <i>Ouderling John H. Groberg van het Eerste Quorum der Zeventig</i>	87
Zoek de Geest <i>President Marion G. Romney Tweede raadgever in het Eerste Presidium</i>	91

Zondagochtenvergadering 6 april 1980

Inleiding van de afkondiging <i>President Spencer W. Kimball</i>	93
Opmerkingen en inwijding van de gebouwen te Fayette, New York <i>President Spencer W. Kimball</i>	99
„Wat God door middel van zijn dienstknecht Joseph tot stand heeft gebracht!” <i>Ouderling Gordon B. Hinckley van het Quorum der Twaalf Apostelen</i>	103
Hulde voor de gewone mensen van de kerk <i>Ouderling Boyd K. Packer van het Quorum der Twaalf Apostelen</i>	108
Het Boek van Mormon <i>President Marion G. Romney Tweede raadgever in het Eerste Presidium</i>	114

Zondagmiddagzitting

Waar staan wij? <i>Ouderling Mark E. Petersen</i>	120
De komende beproevingen, moeilijkheden en heerlijkheid <i>Ouderling Bruce R. McConkie</i>	126
Nauwvo – een toonbeeld van geloofsvertrouwen <i>Ouderling L. Tom Perry</i>	131
Zelfverantwoording en de vooruitgang van de mens <i>Ouderling Dean L. Larsen</i>	136
Het evangelie weer terug op aarde <i>Ouderling Hugh W. Pinnock</i>	140
„Verflauw niet in goeddoen” <i>President Spencer W. Kimball</i>	144

Welzijnszorgbijeenkomst

De kerkelijke welzijnszorg – materiële hulp met een geestelijke ondertoon <i>President Marion G. Romney</i>	148
Een voorbeeld van wat de welzijnszorg kan doen <i>President Harold G. Hillam</i>	152
De beginselen van welzijnszorg in de Zustershulpvereniging <i>Zuster Shirley W. Thomas</i>	155
De welzijnszorg in verleden, heden en toekomst <i>Bisschop Victor L. Brown</i>	160
Raadsvergaderingen van de priesterschap: Onmisbaar bij het voorzien in materiële en geestelijke behoeften <i>Ouderling Ronald E. Poelman</i>	164
Zich vastleggen op de beginselen van de welzijnszorg <i>President Spencer W. Kimball</i>	169

Verslag van de 150ste jaarconferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Toespraken en gang van zaken zoals die plaatsvonden op 5 en 6 april 1980 in de Tabernakel te Salt Lake City en te Fayette (New York)

De dag, een dinsdag, was uitgekozen door openbaring – 6 april 1830. Het doel was die dag het formeel stichten van het koninkrijk Gods op aarde. En over die dag zwijgen de Schriften geenszins:

„Het onstaan van de kerk van Christus in deze laatste dagen geschiedde achttienhonderd en dertig jaren sinds de komst in het vlees van onze Here en Zaligmaker, Jezus Christus. De kerk wordt door de wil en geboden van God op juiste grondslag en in overeenstemming met de landswetten georganiseerd en gesticht op de zesde dag van de vierde maand, welke maand April wordt genoemd” (LV 20:1).

De algemene conferentie van dit jaar was een blijde gebeurtenis – 6 april was het paasdag, de dag dat de mensheid de opstanding uit de dood van de Meester viert; ook was het die dag honderdvijftig jaar geleden dat de kerk formeel werd gesticht te Fayette (New York) onder leiding van de profeet Joseph Smith.

Om deze mijlpaal in de kerkgeschiedenis te herdenken, werden er conferentiezittingen gehouden in zowel Temple Square te Salt Lake City als te Fayette (New York), waarheen president Kimball en een aantal andere algemene autoritei-

ten zich na de opening op zaterdag 5 april per vliegtuig hadden begeven.

President Spencer W. Kimball presideerde over de conferentiezittingen, de leiding hadden zijn twee raadgevers, president N. Eldon Tanner, eerste raadgever, en president Marion G. Romney, tweede raadgever.

De zittingen op zaterdag vonden plaats te Salt Lake City. De zitting op zondagochtend begon in de Tabernakel, waarna in een directe televisieverbinding werd overgeschakeld naar het interieur van een kopie van de boerderij van Peter Whitmer te Fayette (New York). Daarna werd overgeschakeld naar een nieuw kerkgebouw dat deel uitmaakt van het bezoekerscentrum op de Whitmer-boerderij. Na ceremoniële handelingen en toespraken vanuit die twee locaties, werd weer teruggeschakeld naar de Tabernakel in Salt Lake City. Een dergelijke gang van zaken deed zich ook voor tijdens de zitting op zondagmiddag, toen opnieuw een directe televisieverbinding tot stand werd gebracht met de boerderij te Fayette voor het vervolg van de conferentie en de slotwoorden van president Kimball.

De honderdvijftigste verjaardag van de

kerk werd ook herdacht in een bijzondere presentatie jegens de kerkelijke leiders door de Amerikaanse PTT. In een plechtigheid die een half uur duurde en die plaats had na de zitting over welzijnszorg op zaterdagochtend, werd de eerstedaguitgifte officieel gemaakt van een postkaart met daarop afgebeeld de tempel van Salt Lake City.

Naast al de feestelijkheden ter gelegenheid van het honderdvijftigjarig bestaan, werd op woensdag 2 april de mededeling gedaan dat er nog eens zeven tempels zullen worden gebouwd. De kerkleiders en leden waren daar erg enthousiast over. President Kimball zei: „Nu begint er een periode in de kerkgeschiedenis waarin er een ongekend tempelbouwbeleid zal worden gevoerd.”

Verdere ontwikkelingen tijdens de conferentie waren onder andere de onder-

steuning van een nieuw algemeen presidium van het Jeugdwerk- zuster Dwan Young-Jacobsen als presidente, zuster Virginia Cannon-Beesley als eerste raadgeefster, en zuster Michaelene Grassli-Packer als tweede raadgeefster.

Met uitzondering van de ouderlingen Theodore M. Burton en Royden G. Derrick, beiden herstellende van ziekte, waren alle algemene autoriteiten aanwezig.

Net zoals dat in het verleden het geval is geweest, werden ook deze keer gedeelten van alle conferentiezittingen uitgezonden naar ontvangststations in heel de wereld.

Voorafgaand aan de twee dagen waarop de algemene conferentie plaatsvond, werd er op vrijdag 4 april een instructiebijeenkomst gehouden voor regionaal vertegenwoordigers.

De redactie.

Zaterdagochtendzitting, 5 april 1980

„Geen onheilige hand kan het werk tegenhouden”

Door president Spencer W. Kimball

„Laten we onversaagd en met vertrouwen voortgaan in het werk des Heren als we uitzien naar de heerlijke jaren van belofte die in het verschiet liggen”

Mijn geliefde broeders en zusters, zoals altijd ben ik erg dankbaar dat ik met u samen mag zijn en bij u kan zijn. De afgelopen zes maanden ben ik mij steeds opnieuw bewust geweest van uw liefde, ondersteuning en gebed en ik wil u daarvoor oprecht dankzeggen.

Een algemene conferentie is altijd al een heerlijke gebeurtenis, maar deze is zelfs nog meer bijzonder, omdat we het feit gedenken dat De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen honderdvijftig jaar geleden is gesticht. De geschiedenis van de kerk is in essentie de geschiedenis van haar leden. Een van de beste manieren om een glorieus verleden te vieren, is nog *meer* geschiedenis te maken! In verband hiermee zult u zich herinneren dat er een jaar geleden een beroep op u werd gedaan om nog dienstbaarder te zijn. Tot de goede raad die toen werd gegeven behoorde de suggestie dat

elk actief lid van de kerk tegen de tijd van de conferentie van april 1980 één persoon of één gezin tot de kerk zou hebben gebracht. Die conferentie is nu aangebroken. En hebben wij dat gedaan? Of zijn er onder ons nog altijd 'doorsnee naasten' die onze vrienden en burens geen deelgenoot maken van het evangelie?

Als we spreken over anderen deelgenoot maken van het evangelie, laat ik u dan vertellen dat het Eerste Presidium door het Bureau Zendingswerk van de kerk de informatie heeft gekregen dat we vanaf vorige week 30.004 voltijdse zendingen aan het werk hebben. Dat is het grootste aantal zendingen in de kerkgeschiedenis tot nu toe. Die doen een heerlijk werk en zorgen voor grote zegeningen in het leven van de kinderen van onze Vader over de hele wereld, als die luisteren naar hun boodschap van vreugde, vrede en zaligmaking.

Broeders en zusters, er zijn meer jongemannen die kunnen en moeten dienen in het zendingsveld. Op het ogenblik vertegenwoordigen ze 79 procent van onze zendelingenmacht. We kunnen nog meer. De jonge zusters die op het ogenblik op zending zijn, vertegenwoordigen 13 procent. Acht procent van de totale zendelingenmacht wordt gevormd door oudere echtparen. Hun gerijptheid en ervaring zijn een grote zegen, waar ze ook dienen. Omdat we de goddelijke opdracht hebben gekregen om heel de wereld deelgenoot te maken van het evangelie, hebben we waarachtig veel meer zendelingen nodig. Denk eraan dat „het veld alreeds wit (is) om te oogsten” (LV 4:4).

U zult zich ook herinneren dat wij vorig jaar in de algemene conferentie en in de instructiebijeenkomsten voor regionaal vertegenwoordigers hebben gezegd dat er nog meer programma-aanpassingen op til waren. We hebben toen gezegd dat we onszelf onze mensen, de heiligen der laatste dagen, in een zodanige positie zagen plaatsen dat ze meer aan hun gezinsleven zouden kunnen doen, zich beter zouden kunnen richten op bepaalde eenvoudige en fundamentele dingen, meer christelijk dienstbetoon zouden kunnen geven en in al die dingen doelmatiger zijn – door het proces van vereenvoudiging, het stellen van de juiste prioriteiten en door het eren van de priesterschappelijke lijn. Die aanpassingen, dat heeft u onlangs vernomen, hebben nu plaatsgevonden. Wij hebben er het volste vertrouwen in dat het resultaat daarvan een beter gezinsleven, beter christelijk dienstbetoon en een betere opkomst in de kerk zal zijn.

Wij hopen dat u, bijvoorbeeld, hetzij vóór, hetzij ná uw zondagvergaderingen, afhankelijk van de tijd waarop die plaatsvinden, zult doen wat de Zaligmaker de Nephitische discipelen heeft gevraagd te doen: Nadat Hij hun onderricht had, vroeg Hij hen naar huis te gaan en na te

denken en te bidden over wat was gezegd (zie 3 Nephi 17:3). Laten wij dat in gedachten houden.

Ook hebben we verleden jaar gezegd dat we nu lang genoeg op hetzelfde niveau

zijn blijven stilstaan; we hebben toen op raadsvergaderingen de nadruk gelegd – gezinsraad, wijk- en ringraad en gebieds- en algemeen kerkelijke raden.

Als u de gang van zaken aandachtig

blijft volgen, zult u zien dat al die ontwikkelingen wijzen in één richting. Als volk worden we in de positie geplaatst waarin we volmaakt datgene kunnen doen wat de Heer ons te doen heeft gegeven.

Mag ik u erop wijzen, dat we, in ons verlangen het gezinsleven in de kerk te verrijken en meer tijd beschikbaar te maken voor christelijk dienstbetoon, zeker niet voorbij moeten gaan aan de tienduizenden alleenstaande heiligen der laatste dagen die niet in de traditionele HLD-gezinsomgeving leven. Alstublieft veronachtzaam die fijne broeders en zusters niet.

Een jaar geleden kwam ook tot uitdrukking dat ons welslagen . . . groten-deels zal worden bepaald door hoe getrouw wij ons richten op het beleven van het evangelie in het gezin. Dat is zeker waar. Zo zullen we op geestelijk gebied welslagen naarmate wij goede naasten en goede vrienden zijn voor onze medeleden in de kerk en voor onze vrienden en kennissen die geen lid zijn.

De aankondiging van de bouw van nog zeven tempels vormt het begin van een periode van zeer intensieve tempelbouw in de kerkgeschiedenis.

De bouw van die tempels moet vergezeld gaan van een hernieuwde sterke benadrukking van het genealogisch onderzoek door alle leden van de kerk.

Wij hebben het sterke gevoel dat dit grootse werk moet worden volbracht en wij dringen er bij de leden op aan die verantwoording te aanvaarden. Dat kunnen ze, door het schrijven van hun persoonlijke en familiegeschiedenis, door deelname aan naaminzameling als ze daartoe worden gevraagd, door het completeren van het viergeneratieproject, waarna ze doorgaan met het onderzoek naar hun familie ten einde hun dierbare doden te verlossen.

Om assistentie te verlenen en ter bevestiging van dit belangrijke werk heeft de Afdeling genealogie, op aanwijzen van het Eerste Presidium en de Raad der Twaalf, opnieuw een Wereldconferentie over verslagen georganiseerd die in de maand augustus van dit honderdvijftigste jaar van het bestaan van de kerk te Salt

Lake City zal worden gehouden. Deskundigen op het gebied van familiegeschiedenis uit dertig verschillende landen zullen vier dagen lang instructievergaderingen houden voor een gehoor dat bestaat uit mensen vanuit heel de wereld. Wij moedigen iedereen aan die daartoe in staat is, te komen.

Broeders en zusters, wij verheugen ons in de honderdvijftig jaar van vooruitgang in de kerk. We willen graag getrouw blijven aan dat kleine gezelschap edele zielen dat honderdvijftig jaar geleden is samengekomen in het huis van Peter Whitmer met het doel de kerk formeel te stichten. Deels *kunnen* we getrouw blijven door ons aandeel te leveren in de groei van de kerk, qua ledental zowel als geestelijk. We kunnen het toenemend aantal ringen tellen. Dat aantal maakt ons enthousiast omdat er de vooruitgang die we maken uit blijkt. Maar tegelijkertijd worden we erdoor aan herinnerd dat we op diverse belangrijke punten in de komende jaren nog veel meer tot stand moeten brengen.

Ook kunnen we door de aandacht die de verleider ons schenkt, vertellen dat we vooruitgang maken. Laat u niet van de wijs brengen of ontmoedigen als anderen een verkeerde voorstelling van zaken van ons geven, soms met opzet, soms uit onwetendheid. Dat is het lot geweest van het volk des Heren sedert den beginne, en in onze dagen zal het niet anders zijn.

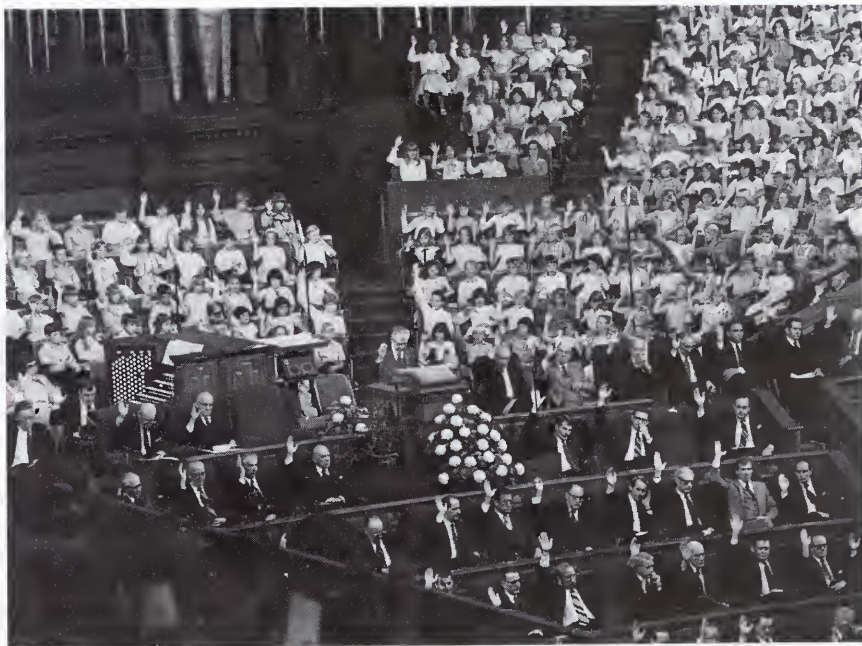
Broeders en zusters, bid voor hen die de kerk bekritisieren; heb uw vijanden lief. Blijf getrouw in het geloof en sta pal op het rechte en nauwe pad. Gebruik wijsheid en een gezond oordeel in wat u zegt en doet, zodat we andere mensen geen reden geven om de kerk of haar leden een slechte naam te bezorgen. Wees niet verrast of van uw stuk gebracht als er moeilijkheden en beproevingen over ons komen. Dit werk, wat de satan tevergeefs probeert neer te halen, is hetgeen God op de aarde heeft gebracht om het mensdom te verheffen!

Ik heb meer dan de helft van de honderdvijftig jaar meegemaakt dat de weer op aarde teruggebrachte kerk bestaat in deze laatste bedeling. Ik ben getuige geweest van haar wonderbare groei totdat ze nu is gevestigd in de vier hoeken der aarde. Zoals de profeet Joseph heeft gezegd:

„Onze zendelingen gaan uit naar verschillende landen, en in Duitsland, Nieuw Holland, Palestina, Oost-Indië en op andere plaatsen is de banier van de waarheid ontvouwd; geen onheilige hand kan het werk van vooruitgang tegenhouden; vervolgingen mogen plaatsvinden, benden mogen zich verenigen, legers kunnen zich paraat maken, laster mag in diskrediet brengen, maar de waarheid Gods zal onversaagd voortgaan, in nobelheid, onafhankelijk, totdat ze is doorgedrongen tot in ieder continent, een bezoek heeft ge-

bracht aan alle windstreken, door elk land heeft heen geveegd, en is doorgedrongen tot in ieder oor, totdat de oogmerken Gods zullen zijn bewerkstelligd en de Grote Jehova zal zeggen dat het werk is volbracht.” (*History of the Church*, deel 4, blz. 540.)

Laten we derhalve onversaagd en met vertrouwen voortgaan in het werk des Heren als we uitzien naar de heerlijke jaren van belofte die in het verschiet liggen. Door onze getrouwheid en ijver zal alles dat God heeft beloofd, in vervulling gaan. Dit is zijn werk. Het evangelie is goddelijk en Jezus is de Christus en onze Verlosser. Moge de Heer ons allen zegenen nu we deze grootste conferentie ter gelegenheid van het honderdvijftigjarig bestaan van de kerk beginnen. Dat bid ik nederig in de naam van Jezus Christus. Amen.

Het toebereiden van de weg

Door ouderling **Thomas S. Monson**
van het Quorum der Twaalf

Jongens kunnen „het Aäronisch priesterschap en zijn goddelijke macht, zijn overtuiging en zijn hemelse hulp” gaan waarderen

We heten welkom in hun nieuwe functies: presidente Dwan J. Young en haar raadgeefsters Virginia B. Cannon en Michaelene Grassli. Het staat buiten kijf dat presidente Naomi Shumway en haar raadgeefsters Colleen B. Lemmon en Dortha Lou C. Murdock een benijdenswaardige staat van dienst hebben nagelaten waarop ver gebouwd kan worden.

Ik wil vandaag ook graag eer betuigen aan een andere leidster van het Jeugdwerk – een edele vrouw en een persoonlijke vriendin van mij. Ik heb het nu over LaVern W. Parmley, voormalig presidente van het Jeugdwerk van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen en voormalig lid van de Nationale Adviesraad van de Amerikaanse Scouting. Zuster Parmley, zoals ze werd genoemd door hen die haar kenden, heeft op zondag 27 januari 1980 haar zending hier op aarde volbracht. Haar begrafenisdienst vond enkele dagen later plaats, waar in woord en zang lofprijzingen en vertroosting werden geuit jegens de aanwezigen.

LaVern Parmley en Naomi Shumway hebben, samen met haar raadgeefsters, gedurende vele jaren vrijelijk hun tijd en talenten gegeven aan het onderrichten van

kleine kinderen te wandelen in het licht van het evangelie van Jezus Christus. Ieder kind hebben zij met persoonlijke overtuiging leren zingen:

*Ik ben een kind van God . . .
Help mij, leid mij, blijf dichtbij mij,
'k Luister naar zijn stem.
Leer mij al wat ik moet doen,
Om te leven dichtbij Hem.*

(„Ik ben een kind van God,” uit *Zing maar mee.*)

Deels ging hun grote liefde uit naar het onderrichten van jongens. Hun geïnspireerde doel was om die jongens voor te bereiden op het ontvangen van het Aäronische priesterschap en het oprecht bewandelen van het scoutingspoor.

Onder hun leiding werd aan alle elfjarige jongens gevraagd de Artikelen des Geloofs van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste dagen uit het hoofd te leren. U kent die. Ik wil er twee van noemen:

„Wij geloven in god, de Eeuwige Vader, en in Zijn Zoon Jezus Christus, en in de Heilige Geest.” (Eerste Artikel des Geloofs.)

„Wij geloven eerlijk te moeten zijn, trouw, kuis, welwillend, deugdzaam, en

goed te moeten doen aan alle mensen; met recht mogen wij zeggen dat we de aansporing van Paulus volgen: wij geloven alle dingen, wij hopen alle dingen, wij hebben veel dingen verdragen en hopen alle dingen te kunnen verdragen. Als er iets deugdelijk, liefelijk, eervol of prijzenswaardig is, dan streven wij dat na.” (Dertiende Artikel des Geloofs.)

Kunt u een hechtere basis, een fundamentele filosofie bedenken om leiding te geven aan een jongen, dan de Artikelen des Geloofs? Was het geen geweldige gave die deze twee nobele zusters hebben verleend toen ze verwachtten dat elke jongen die normen zou kennen en er metterdaad naar leven? Zij hebben beiden het goddelijk bevel aanvaard: „Hoed mijn schapen; weid mijn lammeren” (Johannes 21:15, 16).

Misschien vraagt iemand zich wel af: Wat is het bijzondere van het Aäronische priesterschap dat er een dergelijke voorbereiding op plaatsvindt? Is het werkelijk zo belangrijk in het leven van een jongen? Het priesterschap van Aäron is „een toevoeging . . . aan het hogere of Melchizedekse priesterschap, en geeft macht . . . in [de bediening van] uiterlijke verordeningen.” (LV 107:14.) Johannes de Doper was een afstammeling van Aäron en hield de sleutelmacht van het Aäronische priesterschap. Misschien kunnen we even stilstaan bij het leven en werk van Johannes, zodat het belang van het Aäronische priesterschap beter wordt begrepen.

Lang geleden had er in het veroverde land Palestina een wonder plaats. Het gebeurde in een onbetekende plaats in een tumultueuze periode. In die dagen van Herodes, koning van Judea, leefde er een priester, Zacharias genaamd, en zijn vrouw, Elisabet. „Zij waren beiden rechtvaardig voor God.” (Lucas 1:6.) Doch jaren van verlangen hadden geen vrucht gedragen – Zacharias en Elisabet bleven kinderloos. Toen kwam de dag die nooit

zou worden vergeten. De engel Gabriël verscheen aan Zacharias, en verkondigde: „Wees niet bevreesd, Zacharias, want uw gebed is verhoord en uw vrouw Elisabet zal u een zoon baren en gij zult hem de naam Johannes geven.

Want hij zal groot zijn voor de Here.” (Lucas 1:13, 15.)

Elisabet werd bevrucht. En er werd een zoon geboren die, volgens de aanwijzing van de engel, Johannes werd genoemd.

Zoals geldt voor de Meester, Jezus Christus, zo geldt dat ook voor Johannes – er is maar weinig opgetekend van hun jeugd jaren. Eén enkele zin is alles wat we weten over dertig jaar uit het leven van Johannes – heel de periode die verstreek tussen zijn geboorte en zijn ingaan in de wildernis om zijn openbare bediening aan te vangen: „Het kind nu groeide op en werd gesterkt door de Geest. En hij vertoefde in de woestijnen tot op de dag, dat hij zich aan Israël vertoonde.” (Lucas 1:80.)

Zijn kleding was gelijk aan die van de profeten van weleer – een kleed geweven van kamelehaar. Het voedsel dat hij at was wat er in de woestijn leefde en groeide – sprinkhanen en wilde honing. Zijn boodschap was kort. Hij predikte geloof, bekeering, doop door onderdompeling en het verlenen van de heilige Geest door een gezag, groter dan dat hij zelf bezat.

„Ik ben de Christus niet” (Johannes 1:20) hield hij zijn getrouwe volgelingen voor. „Maar ik ben vóór Hem gezonden.” „Ik doop u met water, doch Hij komt, die sterker is dan ik . . .; die zal u dopen met de Heilige Geest en met vuur.” (Lucas 3:16.)

En dan vindt de climax plaats in de zending van Johannes: de doop van Christus. Jezus kwam vanuit Galilea „om te worden gedoopt” door Johannes. Nederig van hart en met een verslagen geest pleitte Johannes: „Ik heb nodig door U gedoopt te worden en komt Gij tot mij?” Het antwoord van de Meester was: „Het betaamt

ons alle gerechtigheid te vervullen.” (Matteüs 3:13–15.)

„Nadat Jezus gedoopt was, steeg Hij op uit het water. En zie, de hemelen openden zich, en Hij zag de Geest Gods nederdalen als een duif en op Hem komen.

En zie, een stem uit de hemelen zeide: Deze is mijn Zoon, de geliefde, in wie Ik mijn welbehagen heb.” (Matteüs 3:16, 17.)

Het getuigenis van Johannes dat Jezus de verlosser van de wereld was, werd onversaagd verkondigd. Zonder vrees en met grote onderrichte Johannes: „Zie, het lam Gods, dat de zonde der wereld wegneemt.” (Johannes 1:29.)

Van Johannes betuigde de Zaligmaker

later: „Onder hen, die uit vrouwen geboren zijn, is er niemand opgestaan, groter dan Johannes de Doper.” (Matteüs 11:11.)

De openbare bediening van Johannes liep ten einde. In het begin had hij de schijnheiligheid en wereldse instelling van de Farizeeën en Sadduceeën veroordeeld; en nu was hij in de gelegenheid de lusten van een koning aan de kaak te stellen. Het resultaat is algemeen bekend. De zwakte van een koning en de boosaardigheid van een vrouw brachten gezamenlijk de dood van Johannes teweeg.

Het graf waarin zijn lichaam werd geplaatst kon dat niet bevatten. Noch kon de gepleegde moord de stem tot zwijgen brengen. Wij verkondigen aan de wereld dat op 15 mei 1829, te Harmony in de staat Pennsylvania, een engel, „die zich als Johannes bekendmaakte, die in het Nieuwe Testament Johannes de Doper wordt genoemd” (LV 13, bovenschrift), als een opgestaan wezen tot Joseph Smith en Oliver Cowdery is gekomen. „De hemelbode gaf te kennen, dat hij onder de leiding van Petrus, Jakobus en Johannes handelde, de Apostelen uit vroegere dagen, die de sleutelen van het hogere Priesterschap hielden, dat het Priesterschap van Melchizedek werd genoemd.” (LV 13.)

Het Aäronische priesterschap werd weer op aarde teruggebracht.

Dankzij die gedenkwaardige gebeurtenis is mij het voorrecht gegeven het Aäronische priesterschap te dragen, net zoals miljoenen andere jongens in deze laatste dagen. De ware betekenis van het Aäronische priesterschap werd me voorgehouden door mijn voormalige ringpresident, wijlen Paul C. Child.

Toen ik bijna achttien was en me voorbereide op een militaire dienst tijdens de Tweede Wereldoorlog, werd ik aanbevolen voor het ontvangen van het Melchizedekse priesterschap. Ik belde president

Child op om een afspraak voor een interview te maken. Hij was iemand die de heilige Schriften liefhad en begreep. Hij wilde graag dat alle mensen er eenzelfde liefde voor en begrip van zouden krijgen. Ik wist van anderen dat zijn interviews nogal gedetailleerd en diepgaand waren. Ons telefoongesprek verliep ongeveer aldus:

„Hallo, president Child. Broeder Monson hier. De bisschop heeft me gevraagd een interview met u aan te vragen.”

„Fijn, broeder Monson, wanneer kunt u komen?”

Omdat ik wist dat zijn avondmaalsvergadering om zes uur begon en omdat ik mijn kennis van de Schriften zo min mogelijk beproefd wilde hebben, was mijn suggestie: „Schikt vijf uur u?”

Zijn antwoord: „Maar nee, broeder Monson, dan hebben we onvoldoende tijd om dieper op de Schriften in te gaan. Kunt u om twee uur komen en wilt u dan uw Schriften meebrengen?”

Tenslotte werd het zondag en ik ging naar het huis van president Child aan Indiana Avenue. Ik werd hartelijk begroet, en toen begon het interview. Hij zei: „Broeder Monson, u draagt het Aäronische priesterschap. Hebt u ooit bediening gehad van engelen?”

Mijn antwoord was: „Nee, president.”

„Weet u,” zei hij, „dat u daar recht op hebt?”

Weer luidde mijn antwoord: „Nee.”

Toen droeg hij mij op: „Broeder Monson, zeg uit uw hoofd afdeling dertien van de Leer en Verboden op.”

Ik begon: „Aan u, mijn mededienstknechten, verleen ik in de naam van de Messias het Priesterschap van Aäron, dat de sleutelen omvat van de bediening van engelen . . .” (LV 13:1.)

„Stop,” gaf president Child aan. Toen zei hij op kalme, vriendelijke wijze: „Broeder Monson, vergeet nooit dat u als drager van het Aäronische priesterschap recht hebt op de bediening van engelen.”

Het leek haast of er die dag een engel in de kamer was. Ik ben dat interview nooit vergeten. Nog altijd voel ik de geest die toen aanwezig was. Ik eerbiedig het priesterschap van de almachtige God. Ik ben getuige geweest van de kracht ervan. Ik heb me verwonderd over de wonderen die het tot stand heeft gebracht.

Bijna dertig jaar geleden kende ik een jongen die het gezag droeg van het Aäronische priesterschap. Als bisschop was ik zijn quorumpresident. Die jongen, Robert, stotterde zonder dat hij daar iets aan kon doen. Hij was verlegen, bang voor zichzelf en iedereen en hij wist dat. Zijn spraakgebrek was een verschrikking voor hem. Nooit voerde hij een opdracht uit;

nooit keek hij andere mensen aan; altijd waren zijn ogen neergeslagen. Toen aanvaardde hij op een goede dag, door een ongewone samenloop van omstandigheden, de verantwoording om iemand anders te dopen. Ik zat naast hem in de doopkamer van deze heilige Tabernakel. Hij was in smetteloos wit gekleed, klaar voor de verordening die hij ging verrichten. Ik vroeg Robert hoe hij zich voelde. Hij keek naar de vloer en stotterde bijna onverstaanbaar dat hij zich ellendig voelde.

Beiden baden we vurig dat hij in staat zou mogen zijn om zijn taak te verrichten. Toen las de secretaris de woorden: „Nancy Ann McArthur zal nu worden gedoopt door Robert Williams, die priester is. Robert liep bij me vandaan en stapte in de doopvont, nam de kleine Nancy bij de hand en hielp haar in het water dat het menselijk leven reinigt en een geestelijke wedergeboorte geeft. Toen keek hij omhoog als in de hemel en zei, met zijn rechterarm rechthoekig opgeheven de woorden: „Nancy Ann McArthur, van Jezus Christus' wege gemachtigd zijnde, doop ik u in de naam des Vaders, en des Zoons, en

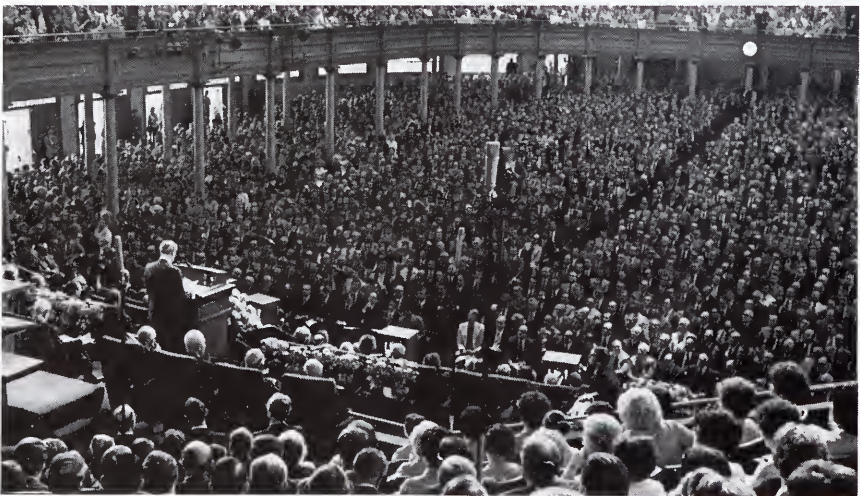
des Heiligen Geestes.” (Zie LV 20:73.) Niet één keer haperde hij. Niet één keer stotterde hij. Niet één keer weifelde hij. We waren getuige geweest van een wonder van deze tijd.

Toen ik Robert in de kleedkamer feliciteerde, verwachtte ik opnieuw een ononderbroken woordenvloed. Maar ik had het bij het verkeerde eind. Hij keek naar de grond en stamelde zijn woord van dank.

Ik betuig jegens u allen vandaag, dat toen Robert handelde met het gezag van het Aäronische priesterschap, hij sprak met macht, met overtuiging en met hemelse hulp.

Dat is de nalatenschap van ene Johannes, ja Johannes de Doper. Wij horen zijn stem nu. Die onderricht nederigheid, zet aan tot moed, inspireert vertrouwen.

Mogen wij worden gemotiveerd door zijn boodschap. Mogen wij worden geïnspireerd door zijn zending. Mogen wij worden verheven door zijn leven tot een volledige waardering van het Aäronische priesterschap en zijn goddelijke macht. Dat bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen.

„Hij is niet hier: Hij is opgestaan”

Door ouderling David B. Haight
van het Quorum der Twaalf

„Wij getuigen heel de wereld, net zoals de apostelen van weleer dat hebben gedaan, dat diezelfde Jezus die ten hemel is opgenomen, in macht en grote heerlijkheid zal terugkeren”

Ik bid om goddelijke leiding en gedenking in uw geloof en bidden als ik hier vanochtend uitdrukking geef aan de overtuiging van mijn ziel.

Het doet ons allemaal groot genoeg dat president Kimball hier is en dat hij er zo goed uitziet, dat hij ons zegent met zijn geïnspireerde goede raad en aanwijzingen. De wereld heeft onze profeet lief en eert hem, maar de heiligen hebben hem nog meer lief.

Dit is een heerlijk jaargetijde, het nieuwe van de lente – een goede gelegenheid voor ons allemaal om staat op te maken van ons begrip van en verbondenheid met geestelijke dingen, om ons te verheugen in de heerlijkheid van de opstanding van onze Heer en getuige te zijn van zijn overgrote liefde voor alle mensen.

Waarschijnlijk heeft Jezus nergens anders meer rust en gelukkige uren gekend dan in het stille huis in Betanië van die familie die hij, volgens Johannes, liefhad (zie Johannes 11:5). Dat kleine dorpje met die bijzondere familie was gelegen even buiten Jeruzalem op de oostelijke helling van de Olijfberg. Kennelijk bestond die familie uit Marta, Maria en haar

broer, Lazarus. Hoewel dat dorpje op slechts enkele kilometers afstand van Jeruzalem was gelegen, was het volledig vrij van drukke mensenmenigten en moet het de ziel van Jezus hebben gevoed met liefde en rust. Hij moet zich welkom hebben geweten om te genieten van de gastvrijheid van die familie. Niet alleen zorgden ze voor vertroosting, maar ook luisterden ze met grote overtuiging naar wat Hij te zeggen had.

Tijdens zijn bediening kreeg Jezus een dringende boodschap dat hij, die hij liefhad, ziek was (zie Johannes 11:3). Buiten de kring van apostelen, was Lazarus een intieme, persoonlijke vriend van Jezus.

De Schrift zegt ons dat Jezus niet terstond reageerde op het Hem gedane verzoek omdat Hij bezig was met zijn belangrijke werk, maar liet weten dat Hij zou komen.

Het verslag laat ons weten dat toen Jezus vier dagen later in Betanië aankwam, Hij buiten het dorp bleef, omdat een grote mensenmenigte, waaronder vooraanstaande joden, was bijeengekomen om Marta en Maria te troosten en met hen te rouwen. Ongetwijfeld waren de zusters te-

leurgesteld dat Jezus zo laat pas kwam.

„Here,” zei Marta, „indien gij hier geweest waart, zou mijn broeder niet gestorven zijn.” (Johannes 11:21.)

Het staat als een paal boven water dat het korte antwoord van de Zaligmaker Marta vertroosting heeft gebracht en hoop geeft aan heel de wereld: „Uw broeder zal opstaan.” (Johannes 11:23.)

Marta, die het naar wij aannemen niet mogelijk achtte dat haar broer zou worden gewekt uit de slaap der doden, gaf ten antwoord: „Ik weet, dat hij opstaan zal in de opstanding ten laatste dage.” (Johannes 11:24, Statenvertaling.)

Toen zei Jezus tot haar: „Ik ben de opstanding en het leven; wie in Mij gelooft, zal leven, ook al is hij gestorven, en een ieder, die in Mij gelooft, zal in eeuwigheid niet sterven; gelooft gij dat?” (Johannes 11:25, 26.)

Marta's grote geloof gaf het antwoord: „Ja, Here, ik heb geloofd dat Gij zijt de Christus, de Zoon van God, die in de wereld komen zou.” (Johannes 11:27.)

Nadat Marta dit krachtig getuigenis had gegeven, zag ze Maria in haast en met groot verdriet tot Jezus komen, net als zijzelf had gedaan, en hoorde ze haar zeggen: „Here, indien gij hier geweest waart, zou mijn broeder niet gestorven zijn.”

Die twee waren zijn vriendinnen. Dat moeten ogenblikken zijn geweest van medeleven voor Christus. En zonder twijfel tot grote emotionele beroering en verwondering van allen die er getuige van waren, zei Jezus: „Waar hebt gij hem gelegd?” Zij zeiden: „Here, kom en zie.” (Johannes 11:34.)

Zijn vijanden, van wie er enigen daar aanwezig waren, vroegen of Hij, die de ogen had geopend van blinde mensen, zijn vriend niet van de dood had kunnen redden. Jezus wist wat er in hen omging en heeft vast wel gehoord wat ze te zeggen hadden toen Hij de menigte aanschouwde met onder hen de gehuurde rouwklagers.

De tombe was waarschijnlijk, zoals in die tijd te doen gebruikelijk, een in de rotsen uitgehouwen nis met een steen voor de ingang. Jezus vroeg de steen te verwijderen. Hij stond in de ingang en riep: „Lazarus, kom naar buiten.”

De gestorvene kwam naar buiten.” (Johannes 11:43, 44.)

Er was een groot aantal getuigen dat geloofde, maar er waren ook anderen die een alarmerend bericht overbrachten aan het sanhedrin te Jeruzalem.

Met het toenemen van de faam van Jezus, zo nam de haat toe van de opperpriesters, die bang waren dat Hij de gevestigde orde zou ondermijnen. Jezus, die terugging naar Jeruzalem, nam de Twaalf apart en zei hun: „Zie, wij gaan op naar Jeruzalem en de Zoon des mensen zal overgeleverd worden aan de overpriesters en de schriftleerden en zij zullen Hem ter dood veroordelen. En zij zullen Hem overleveren aan de heidenen en zij zullen Hem bespotten en Hem bespuwen en Hem geselen en doden, en na drie dagen zal Hij opstaan.” (Zie Marcus 10:32–34.)

In een bovenzaal waren Jezus en zijn apostelen voor de laatste keer tesamen. Hij onderichtte hen, zeggende: „Voorwaar, Ik zeg u, dat een van u Mij verraden zal.” (Matteüs 26:21.) Toen ze zaten te eten, nam Jezus brood en zegende het en brak het en gaf het zijn discipelen, zeggende: „Neemt, eet. Dit is mijn lichaam, dat voor u gegeven wordt; doet dit tot mijn gedachtenis.” (Zie Matteüs 26:26; Lucas 22:19.) Gelijkerwijs nam Hij ook de drinkbeker, zeggende: „Dat is Mijn bloed, het bloed des Nieuwen Testaments, hetwelk voor velen vergoten wordt, tot vergeving van zonden.” (Matteüs 26:28, Statenvertaling.) Aldus stelde Hij het voorbeeld voor het avondmaal als een heilige verordening in zijn kerk.

In Getsemane knielde Jezus neer in gebed en stortte zijn hart uit: „Mijn Vader, indien het mogelijk is, laat deze beker Mij

voorbij gaan; doch niet gelijk Ik wil, maar gelijk Gij wilt.” (Matteüs 26:39.)

„En Hij werd dodelijk beangst en bad des te vuriger. En zijn zweet werd als bloeddruppels, die op de aarde vielen.” (Lucas 22:44.)

Nadat Hij was verraden, en toen het ochtend was geworden, overlegden de opperpriesters en zijn vijanden met elkaar om Hem ter dood te brengen. Ze bonden Hem en leidden Hem naar Pontius Pilatus, de stadhouder. „Jezus geselde hij en hij gaf Hem over gekruisigd te worden.” (Zie Matteüs 27:1, 2; 26.)

Hij werd meegenomen naar Golgota. Op het derde uur, werd Jezus gekruisigd, en samen met Hem kruisigde men twee

dieven. (Zie Marcus 15:25, 27.) „En er kwam duisternis over het gehele land tot het negende uur.

En het voorhangsel van de tempel scheurde middendoor.” (Lucas 23:44, 45.)

Na drie dagen, zeer vroeg in de ochtend van de eerste dag van de week, kwamen de vrouwen met specerijen naar de graf-tombe om het lichaam van Jezus te balsemen. Maar ze werden begroet door een jongeman in een lang wit gewaad, die verkondigde: „Hij is niet hier; Hij is opgestaan.” (Zie Lucas 24:6.) Eerst vertoonde Jezus zich aan Maria Magdala, later aan de apostelen.

Gedurende veertig dagen na zijn opstanding bleef Jezus bij zijn discipelen om hen meer evangelieonderricht te geven. Hij zei hun: „Gaat heen in de gehele wereld, verkondigt het evangelie aan de ganse schepping.” (Marcus 16:15.)

En toen „leidde Hij hen naar buiten tot bij Betanië en Hij hief de handen omhoog en zegende hen.” En „terwijl Hij hen zegende, [scheidde Hij van hen en werd opgenomen in de hemel].” (Zie Lucas 24:50, 51 in de Statenvertaling.)

„En toen zij naar de hemel staarden, terwijl Hij henenvoer, zie, twee mannen in witte klederen stonden bij hen, die . . . zeiden: Galileese mannen, wat staat gij daar en ziet op naar de hemel? Deze Jezus, die van u opgenomen is naar de hemel, zal op dezelfde wijze wederkomen, als gij Hem ten hemel hebt zien varen.” (Handelingen 1:10, 11.)

Net als de apostelen van toen, getuigen ook wij tot heel de wereld dat diezelfde Jezus als die die mannen ten hemel zagen varen, zal terug keren – zal terugkeren met grote macht en heerlijkheid, vergezeld door de hemelse heirscharen. Op die dag zal „de heerlijkheid des Heren . . . zich openbaren, en al het levende tezamen zal dit zien.” (Jesaja 40:5.) Maar voorafgaand aan die dag, en dat hebben de profeten

voorzegd, moest er een teruggave zijn van alle dingen in de laatste dagen, moest de volheid van het evangelie met al zijn zaligmakende machten aan de aarde worden teruggegeven.” (Zie Handelingen 3:20, 21.)

Wij verkondigen met kennis en macht als getuigen van hemelse gebeurtenissen, dat de laatste grootse herstelling heeft plaatsgevonden, dat er hemelboden zijn omlaag gezonden vanuit de hemel, dat Gods stem is gehoord zijn waarheid verkondigend, dat de gave van de heilige Geest en machten van het priesterschap met zegeningen en beloften weer zijn teruggegeven aan de mens op aarde.

Morgen, de dag die is uitgekozen om de opstandig van onze Heer te gedenken, is een dag van nog meer vreugde en nederige dankzegging. Niet alleen werd 150 jaar geleden op die dag Christus' kerk opnieuw gesticht, maar de Heer heeft die al die jaren voor beproeving beschermd, de hand boven het hoofd gehouden en voorspoedig doen zijn. God heeft haar in de palm van zijn hand gehouden.

Het verdrag van de profeet Joseph Smith van de stichtingsvergadering is een inspirerend stuk om te lezen en te overdenken – het huis van Peter Whitmer, het openingsgebed, de instemming om de kerk te stichten zoals was geboden, Joseph en Oliver Cowdery ordenden ouderlingen, het avondmaal; en toen werden alle aanwezige leden gezegend met de gave van de heilige Geest. Er was profetie en grote vreugde. Wat er 150 jaar geleden op 6 april heeft plaatsgehadt, werd door God aangegeven. De leden hebben hun vrije wil uitgeoefend toen ze ermee instemden de kerk te stichten, en de heilige Geest gaf getuigenis tot hun ziel dat wat werd gedaan, aanvaardbaar was voor de Heer.

Daarna volgden de beproevende en dramatische gebeurtenissen in Kirtland, de mars van Zions Kamp, de slachtpartij bij Haun's Mill, de gevangenneming van

de profeet in de gevangenis van Liberty, de uitdrijving uit Nauvoo, de moord op de profeet en zijn broer in de gevangenis van Carthage, de moeilijkheden die de pioniers ondervonden in Winter Quarters, de handwagenkaravanen, het leger van generaal Johnstone dat naar Utah werd gestuurd – het op de proef stellen van een volk, de beproevingen van geloof, maar steeds was er het vertrouwen en het geloof in onze Zaligmaker en zijn belofte aan Joseph Smith: „Indien gij het goed verdraagt, zal God u ten hemel verheffen; gij zult over al uw vijanden zegevieren.” (LV 121:8.)

Nu zijn wij in deze vreedzame vallei, in deze historische Tabernakel, getuige van de vruchten van Gods liefde en belofte aan zijn volk. Nog steeds zingen we met emotie in onze stem: „Alles wel; alles wel.”

De motiverende kracht achter de blijvende en grote groei van de kerk is dat ze waar is. Ze is het plan Gods. Het evangelie voorziet in de enige weg naar een sterfelijk bestaan van geluk en naar eeuwige vreugde.

Graaf Leo Tolstoj, Russisch auteur en staatsman, sprak in 1892 met Andrew D. White, Amerikaans ambassadeur in Rusland, en zei toen: „Ik zou wel eens iets van u willen weten over uw Amerikaanse godsdienst.”

Dr. White antwoordde: „We hebben in Amerika geen staatskerk.”

„Dat weet ik,” zei Tolstoj, „maar hoe zit het met uw Amerikaanse godsdienst?”

Dr. White legde uit dat in Amerika iedereen vrij is te behoren tot die kerk waarin hij is geïnteresseerd.

Ongeduldig geworden antwoordde Tolstoj: „Dat weet ik allemaal wel, maar ik wil iets weten over de Amerikaanse godsdienst . . . De kerk waarover ik nu spreek had haar oorsprong in Amerika en is algemeen bekend als de mormoonse kerk. Kunt u me iets zeggen over de leringen van de mormonen?”

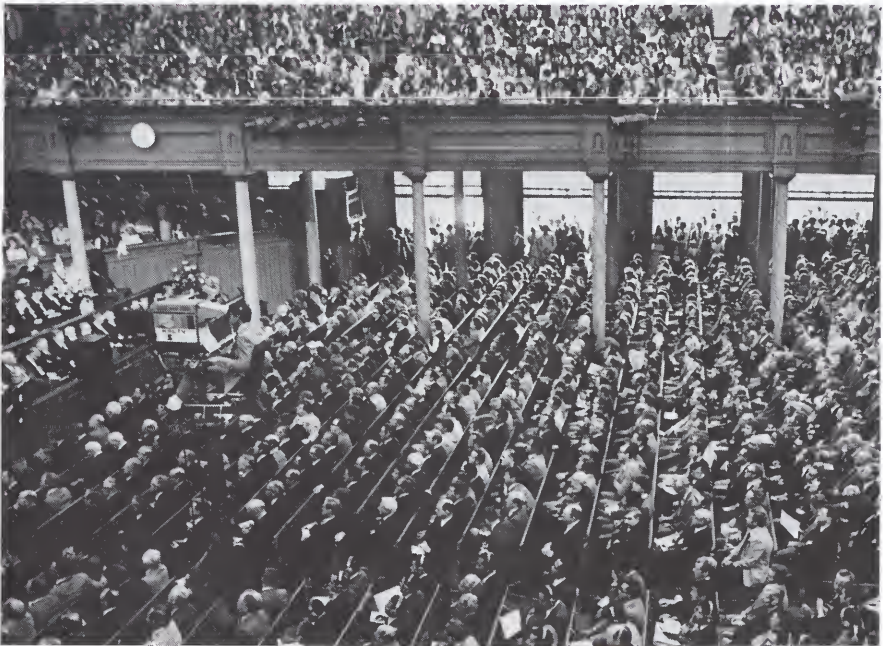
Dr. White zei: „Ik weet maar weinig van de mormonen.”

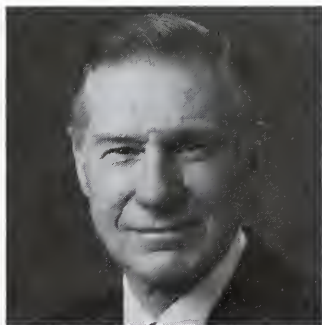
Toen berispte graaf Leo Tolstoj de ambassadeur: „Dr. White, ik ben onaangenaam verrast en erg teleurgesteld dat een man die zo geleerd is en een dergelijke positie bekleedt zo weinig afweet van een zo belangrijk onderwerp. Hun beginselen leren de mensen niet alleen maar over de hemel en zijn heerlijkheden, maar ook over hoe ze moeten leven op een wijze waardoor hun sociale en economische verstandhouding een gezonde basis heeft. Als de mensen zich houden aan de leerstellingen van die kerk, kan niets hun vooruitgang tegenhouden – die zal grenzeloos zijn.”

Tolstoj vervolgde: „In het verleden is er sprake geweest van grote bewegingen, maar die zijn ter ziele gegaan of aangepast voordat ze tot wasdom waren gekomen. Als het mormonisme in staat is het vol te

houden, onaangepast, totdat het belandt in de derde en vierde generatie, dan is het voorbestemd de grootste macht te worden die de wereld ooit heeft gekend.” (Zie *Improvement Era* van februari 1939, blz. 94.)

Het mormonisme is niet alleen maar *voorbestemd* de grootste macht ter wereld te worden, het *is* de grootste macht. Ik dank God voor de openbaringen aan zijn profeten, van toen en nu, en voor het feit dat Hij ons niet alleen laat. Ik verklaar tot u, mijn vrienden van overal, mijn getuigenis dat God leeft, dat Hij ons naar zijn eigen beeld heeft gemaakt, dat Hij zijn goddelijke Zoon, onze Zaligmaker heeft gezonden om ons te laten zien hoe het moet. Ik weet dat mijn Verlosser leeft en bid dat zijn zegeningen en vrede overal over alle mensen mogen komen. In de naam van Jezus Christus, onze Heer en Zaligmaker. Amen.

Omgang met de heilige Geest

Door ouderling James E. Faust
van het Quorum der Twaalf

„Welke geloofsrichting men ook aanhangt, iemand die gehoorzaam en rechtschapen is, oprecht bidt, kan van God gebedsverhoring en inspiratie ontvangen”

Tijdens de gebiedsconferentie in Samoa in 1976, heeft president Spencer W. Kimball gezegd: „Het gebeurt dikwijls dat als we een persconferentie geven ons door de pers de vraag wordt gesteld: ‚Wat is vandaag de dag het grootste probleem waarmee uw kerk te kampen heeft?’ Ons antwoord is dat het grootste probleem wordt gevormd door de snelle groei. Het is erg moeilijk om in een groot aantal landen gelijke tred te houden met de groei van de kerk daar.” (In *Conference Report* van de gebiedsconferentie te Samoa in 1976, blz. 9.)

Er zijn honderdvijftig jaar voorbijgegaan sedert De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen werd gesticht. Hoe komt het dat deze kerk groeit en bloeit als nimmer tevoren? In 1979 zijn er bijna tweehonderdduizend bekeerlingen gedoopt, buiten de natuurlijke groei van de kerk. Wat maakt De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen zo verschillend van alle andere kerken? Naar ons oordeel kunnen wij die vraag beter beantwoorden dan wie dan ook. Ons geloof heeft verscheidene bijzondere kenmerken. De kerk heeft

apostelen en profeten, die, aldus Paulus, het fundament van die kerk vormen (zie Efeziërs 2:20); het Eerste Quorum van de Zeventig; alsmede de prachtige orde van leiderschap door de lekenpriesterschap, het zendingssysteem, de welzijnszorg, de tempels, het genealogisch werk, en nog veel meer bijzondere kenmerken.

Doch er is nóg een reden voor onze groei, een reden die alle andere overtreft. Het volgende verslag is gegeven van een onderhoud dat de profeet Joseph Smith in 1839 heeft gehad met Martin van Buren, toentertijd de president van de Verenigde Staten: „Tijdens het onderhoud dat we hadden met de president, vroeg hij ons waarin onze godsdienst verschilde van andere bestaande godsdiensten. Broeder Joseph zei dat we anders waren door de wijze van dopen en door de gave des heiligen Geestes door het opleggen der handen. We zeiden dat al het andere vervat was in de gave des heiligen Geestes.” (*History of the Church*, deel 4, blz. 42.)

Eén van de redenen waarom het antwoord van de profeet zo geïnspireerd was, is het feit dat spoedig na zijn doop aan elk lid van deze kerk het recht wordt verleend

de wonderbare gave van de heilige Geest te genieten. Dat is de vervulling van de belofte van de Zaligmaker: „En Ik zal de Vader bidden en Hij zal u een andere Trooster geven om tot in eeuwigheid bij u te zijn.” (Johannes 14:16.)

Deze machtige gave geeft de leiders en alle waardige leden van de kerk het recht op de gaven van en omgang met de heilige Geest, een lid van de Godheid, wiens taak het is te inspireren, te openbaren en „alles [te] leren” (zie Johannes 14:26). Het resultaat van die begiftiging is dat honderdvijftig jaar lang de leiders en leden van deze kerk voortdurende openbaring en inspiratie hebben genoten en thans genieten. Openbaring en inspiratie, die hen leiden in wat rechtschapen en goed is.

Deze gaven zijn zo gewoon, zo verbreed en zo universeel onder de leiders en getrouwe leden van deze kerk, dat er een sterke geestelijke basis is voor alles wat wordt gedaan. Men merkt dat in bijeenkomsten, grote en kleine.

Hoe komt het dat deze kerk groeit en bloeit? Door goddelijke begeleiding van leiders en leden. Dat is begonnen in onze dagen, toen God, de Vader, en Jezus Christus in het voorjaar van 1820 verschenen aan Joseph Smith. Doch wij beweren dat de inspiratie Gods zich niet beperkt tot de leden van de kerk. Het Eerste Presidium heeft verklaard:

„De grote godsdienstleiders van de wereld, zoals Mohammed, Confucius en de hervormers, zowel als filosofen als Socrates en Plato, hebben van Gods licht ontvangen. Zedelijke waarheden zijn hun door God gegeven om hele naties tot verlichting te brengen en mensen een verhevener niveau van begripen te geven . . . Wij geloven dat God alle volken voldoende kennis heeft gegeven en nog geeft om hen bij te staan op hun weg tot eeuwige zaligmaking.” (*Verklaring door het Eerste Presidium aangaande Gods liefde voor heel het mensdom*, 15 februari 1978.)

Wij beweren echter in alle oprechtheid dat we weten dat zaligmaking in de komende wereld afhankelijk is van het aanvaarden van het evangelie van Jezus Christus zoals dat wordt onderricht in de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Een van de aspecten van zaligmaking is persoonlijke openbaring. Joseph Smith heeft gezegd: „Niemand kan de heilige Geest ontvangen zonder openbaringen te krijgen. De heilige Geest is een openbaarder.” (*History of the Church*, deel 6, blz. 58.)

De heiligen der laatste dagen hebben, omdat ze door het opleggen der handen de gave des heiligen Geestes hebben gekregen, recht op persoonlijke openbaring in de kleine dingen van het leven, maar ook als ze geconfronteerd worden met grote problemen.

David, de jongste zoon van Jesse, een stoutmoedige jonge herder, meldde zich vrijwillig om de reus Goliath te bevechten. David en heel het leger Israëls werden bespot door de vernederende opmerkingen van die enorme grote man, maar David wist dat hij door inspiratie was gekomen om Israël te redden. Koning Saul was zozeer onder de indruk van het geloof en de vastberadenheid van de jongen, dat hij David aanwees om Goliath te bevechten.

Goliath hoonde David om zijn jeugd en om het feit dat hij geen wapenrusting droeg. David antwoordde dat hij gekomen was in dem naam van de Heer der heirscharen, de God van de legers van Israël, en dat alle aanwezigen zouden zien dat God niet redt door zwaard en speer, „want de strijd is des Heren” (1 Samuël 17:47). Toen slingerde David met zo’n grote kracht en precisie een steen, dat die diep verzonk in het voorhoofd van Goliath. Goliath viel ter aarde als een stervende man en de Filistijnen sloegen vol angst op de vlucht.

Wat is er gebeurd met de levende God van David? Het is een grote belediging van

de rede te veronderstellen dat God, die zo vrijelijk heeft gesproken met de profeten van het Oude Testament, waaronder Abraham, Mozes, Jesaja en de anderen, nu in alle talen zou zwijgen.

We kunnen de vraag stellen of God ons minder liefheeft dan degenen die werden geleid door de profeten van weleer. Hebben wij minder behoefte aan zijn leiding en aanwijzing? De rede zegt dat dat niet zo kan zijn. Bekommert Hij zich niet om ons? Is Hij zijn stem kwijt?

Is Hij permanent met vakantie gegaan? Slaapt Hij? Het onredelijke van al die veronderstellingen is overduidelijk.

In de synagoge van Kafarnaüm heeft de Zaligmaker op niet mis te verstane wijze zijn goddelijkheid verkondigd. Over wat daarna volgde, zegt Johannes:

„Van toen af keerden vele van zijn discipelen terug en gingen niet langer met Hem mede.

Jezus zeide dan tot de twaalven: Gij wilt toch ook niet weggaan?

Simon Petrus antwoordde Hem: Here, tot wie zullen wij heengaan? Gij hebt woorden van eeuwig leven;

En wij hebben geloofd en erkend, dat Gij zijt de Heilige Gods.” (Johannes 6:66–69.)

Wij weten en getuigen, dat datzelfde getuigenis dat Petrus had ontvangen over de goddelijkheid van Christus, ook onze heilige kennis is.

Persoonlijke openbaring komt als een getuigenis van waarheid en in de vorm van leiding in geestelijke en materiële aangelegenheden. De leden van de kerk weten dat de influisteringen van de heilige Geest kunnen worden ontvangen aangaande alle aspecten van het leven, inclusief de beslissingen die we dagelijks moeten nemen (zie LV 42:61). Hoe kan iemand eraan denken een belangrijke beslissing te nemen zodat

„Wie moet ik kiezen tot mijn levensgezel?” „Welk werk moet ik gaan doen?” „Waar kan ik het beste gaan wonen?” en „Op welke manier moet ik leven?” zonder de inspiratie te zoeken van de Almachtige God?

Een groot aantal heiligen der laatste dagen is door de Geest gewaarschuwd tegen verwonding of overlijden. Tot hen behoorde president Wilford Woodruff, die daarover heeft gezegd:

„Toen ik terugkwam in Winter Quarters na de pionierstocht [1847], zei president Brigham Young tegen me: ‚Broeder Woodruff, ik wil dat u met uw vrouw en kinderen naar Boston gaat en daar blijft totdat u iedere heilige Gods in Nieuw Engeland en Canada kunt bijeen brengen en naar Zion zenden.’

Ik deed wat hij van me vroeg. Het kostte me twee jaar om iedereen bijeen te brengen, en de laatsten heb ik in een grote groep (er waren er ongeveer honderd) overgebracht. Op zekere dag kwamen we bij zonsondergang in Pittsburgh aan. We wilden daar niet blijven en gingen dus naar de eerst vertrekkende stoomboot. Ik zocht de kapitein op en boekte passage voor ons op dat schip. Ik had dat nog maar pas gedaan, toen de geest in niet mis te verstane bewoordingen tegen me zei: ‚Ga niet aan boord van dat schip, ook uw gezelschap niet.’ Natuurlijk ging ik terug naar de kapitein om hem te zeggen dat ik me had bedacht en liever nog wat wachtte.

Dat schip voer weg. Het had nog maar acht kilometer gevaren toen het in brand vloog. Driehonderd mensen vonden de dood door verdrinking of verbranding. Als ik die geest niet gehoorzaam was geweest en met het gezelschap aan boord van die boot was gegaan, kunt u zich wel indenken wat de gevolgen zouden zijn geweest.” (*Discourses of Wilford Woodruff*, blz. 294, 295.)

Er zijn enkele richtlijnen en regels waaraan men zich moet houden, wil men

openbaring en inspiratie kunnen ontvangen; die zijn (1) eerlijk en oprecht proberen te leven naar Gods geboden, (2) geestelijk afgestemd zijn op het ontvangen van goddelijke boodschappen, (3) in nederig en vurig bidden te vragen om openbaring en inspiratie en (4) daarnaar uit te zien met nimmer aflatend geloof.

Ik getuig van het feit dat inspiratie de bron kan zijn van een ieders hoop, leiding en sterkte. Inspiratie is één van de prachtigste schatten van het leven. Door inspiratie komen we tot de oneindige kennis Gods.

Hoe werken openbaring en inspiratie? Iedereen heeft een ingebouwd „ontvangtoestel” dat, mits zuiver afgestemd, de ontvanger kan zijn van de goddelijke vormen van communicatie. Job heeft gezegd: „De geest [is] in de stervelingen en de . . . Almachtige [geeft] hun inzicht” (Job 32:8). Het is mogelijk om, gelijk Nephi, volledig door de Geest te worden geleid, „van te voren niet wetend wat te doen” (zie 1 Nephi 4:6).

Hoe ontvangen we inspiratie? Enos zegt: „En terwijl ik aldus in de geest streed, ziet, toen klonk de stem des Heren . . . in mijn gemoed” (Enos, vers 10). Men hoort niet altijd een stem spreken. De geest van openbaring komt door goddelijke bevestiging. „Ik zal in uw verstand en in uw hart tot u spreken door de Heilige Geest, Die op u zal komen en in uw hart wonen,” zegt de Heer in de Leer en Verbonden (LV 8:2).

Op welke wijze hoorde Elia, de Tisbiet, de stem des Heren? Het was niet de „sterke wind, die bergen verscheurde en rotsen verbrijzelde,” noch „na de wind een aardbeving,” noch „na de aarbeving een vuur.” Het was „het suizen van een zachte koelte” (zie 1 Koningen 10:11, 12).

Het is de innerlijke stem van de Geest die door alle dingen heen fluistert en alle dingen doordringt (zie LV 85:6). Helaman zegt: „Het [was] geen geluid des don-

ders, noch een geluid van groot geweld . . . , maar ziet, een zoete, volmaakt zachte stem, als het ware een fluistering, en ze drong toch door tot in het binnenste der ziel” (Helaman 5:30).

Door openbaring brengt de Heer dus inspiratie tot iemands denken alsof er een stem spreekt. Ouderling Harold B. Lee heeft daarvan aldus getuigd: „Mijn hart gelooft door een eenvoudig getuigenis dat is gekomen toen ik een kind was. Ik denk dat ik toen tien of elf jaar oud moet zijn geweest. Ik bezocht samen met mijn vader een boerderij en ik hield mezelf bezig totdat mijn vader klaar was om terug naar huis te gaan. Aan de andere kant van het hek waarachter wij ons bevonden, stonden enige oude schuren die, avontuurlijk aangelegd als ik was, mijn nieuwsgierigheid hadden gewekt. Ik maakte aanstalten om over het hek te klimmen toen ik even duidelijk als u mij kunt horen, een stem, die mij bij de naam riep, hoorde zeggen: ‚Ga daar niet naar toe!‘ Ik draaide me om en keek of mijn vader misschien tegen me had gesproken, maar hij was helemaal aan de andere kant van de akker. Er was niemand te zien. Toen besepte ik, als kind, dat er wezens zijn die ik niet kon zien en dat ik een stem had gehoord. En toen ik die verhalen van de profeet Joseph Smith had gehoord en gelezen, wist ook ik wat het betekent een stem te horen omdat ik iets gehoord had van een onzichtbare spreker.” (*Divine Revelation*, blz. 6.)

Alhoewel ieder gelovig lid van de kerk recht heeft op het ontvangen van persoonlijke openbaring, is er op aarde slechts één man die openbaring ontvangt voor de hele kerk.

Te beginnen met Joseph Smith, de profeet van de herstelling, zijn er levende orakelen Gods geweest, die zijn aangewezen om van dag tot dag, van uur tot uur en van minuut tot minuut, al naar gelang de omstandigheden, in verbinding te staan met de leiders van de kerk.

President Wilford Woodruff, de vierde president van de kerk, heeft gezegd: „De kerk van God kan geen vierentwintig uur zonder openbaring” (*Discourses of Wilford Woodruff*, blz. 61.)

Roy W. Doxey brengt ons het volgende in herinnering:

„Dagelijks komen er, door openbaring, mannen en vrouwen tot het begrip van de fundamentele waarheid dat God zijn evangelie en kerk weer aan de aarde heeft terug gegeven.

Dagelijks worden de leiders van de kerk door openbaring geleid de zaken der kerk te behartigen, op algemeen en plaatselijk niveau, en over heel de wereld.

Dagelijks worden de HLD-zendingen door de geest van openbaring aangezet tot het geven van getuigenis, tot het weten van wat te zeggen, wat te doen en tot het onderwijzen door de geest van openbaring.

Dagelijks worden het denken en de wil des Heren, zoals geopenbaard in de standaardwerken van de kerk, door de geest van openbaring tot leven gebracht in het denken van de heiligen der laatste dagen.

Dagelijks wordt het geloof in het hart van de getrouwen vergroot door de bewij-

zen van openbaring in hun leven – aan- gaande beslissingen over het huwelijk, het beroep, huiselijke problemen, zakelijke ondernemingen, lesvoorbereiding, onder- kenning van gevaar – ja, in alle facetten van het leven.

Elke heilige der laatste dagen kan door de geest van openbaring weten dat presi- dent Joseph Fielding Smith de waarheid sprak, toen hij zei:

„De Heer zegent niet alleen de man die aan het hoofd staat en de sleutelen draagt van het koninkrijk, maar *Hij zegent ook iedereen, die getrouw is, met de geest van inspiratie.*” (*De leer tot zaligmaking*, deel 1.)

Op 1 juni 1978 is één van de grootste ooit aan de mensen gegeven openbaringen ontvangen. Geopenbaard werd dat alle waardige broeders in de kerk, ongeacht hun kleur of ras, het priesterschap kunnen ontvangen. Wie is nu de profeet van de wereld? Ik getuig dat de profeet nu op aarde, president Spencer W. Kimball is.

Wij willen onze vrienden graag laten weten dat welke geloofsrichting men ook aanhangt, iemand die gehoorzaam en

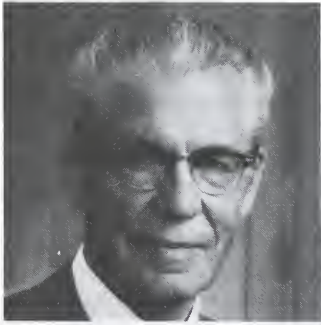
rechtschapen is, oprecht bidt, van God ge- bedsverhoring en inspiratie kan ontvan- gen.

Het lijdt voor ons geen enkele twijfel dat zaligmaking in de tegenwoordigheid Gods, aanvaarding vereist van de volheid van het evangelie van Jezus Christus. We geven plechtig getuigenis dat De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen Gods kerk op aarde is.

Waarom heeft deze kerk in de afgelo- pen honderdvijftig jaar zo'n enorme groei doorgemaakt? Waarom blijft ze maar groeien in een steeds hoger tempo? Dat komt grotendeels door goddelijke open- baring en inspiratie.

Ik bid dat we zodanig zullen leven dat we omgang zullen hebben met de heilige Geest, want op aanwijzen van de Almach- tige God heeft de heilige geest dit volk en zijn leiders honderdvijftig jaar lang geleid, vanaf de dag van de herstelling en het een- voudige begin tot de grote geestelijke strijdmacht die het nu is. Dat is mijn gebed en getuigenis, dat ik opzend en geef in de heilige naam van de Heer Jezus Christus. Amen.

Eeuwig huwelijk en eeuwig gezin

Door president N. Eldon Tanner
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

„In de tijd dat we onszelf en onze kinderen voorbereiden op terugkeer tot onze hemelse Vader, kunnen we ons thuis maken tot een hemel op aarde”

In de lange jaren dat ik dienst heb mogen doen als kerkelijk leider is me door aanstaande bruiden en bruidegommen dikwijls gevraagd te officiëren in hun huwelijksvoltrekking. Waar dat mogelijk was heb ik dat altijd met veel genoegen gedaan en ik heb al doende een groot aantal paren verenigd in het heilig huwelijksverbond – een aantal huwelijken voor de burgerlijke stand in de tijd dat ik nog geen algemene autoriteit was van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, en ook een aantal huwelijken in de tempel van God voor dit leven en alle eeuwigheid. Ik kom later terug op het verschil.

Het komt mij voor als een tijd van groot geluk als iemand denkt aan trouwen – in het bijzonder als men er van overtuigd is dat de gekozen partner de „ware Jakob” is. Men kan rustig aannemen dat ten tijde van het huwelijk de meeste paren zeker weten dat ze de juiste keuze hebben gemaakt; maar het komt al te dikwijls voor dat het eind van de wittebroodsweken het begin vormt van de moeilijkheden en dat het huwelijk uitmondt in een scheiding.

Het grote aantal gevallen van echtscheiding heeft ertoe geleid, dat er mensen

zijn die een leven leiden waarin ze zich onttrekken aan de op het oog doelloze rituelen en waarin ze het stellen zonder wettelijke bescherming en sancties. Dikwijls vraag ik me af of die mensen eigenlijk wel goed weten wat het doel is van de schepping van de aarde waarop ze wonen en in welke mate ze de Schriften hebben onderzocht om te weten te komen waarom God man en vrouw heeft geschapen en de heilige verordening van het huwelijk heeft ingesteld.

Laten we eerst eens stilstaan bij het doel van de schepping van de aarde. De Schriften laten er geen twijfel over bestaan dat dat voor geen ander doel is geschied, dan een plaats te bereiden waarop de zonen en dochteren Gods in de sterfelijkheid konden wonen en zichzelf waardig betonen, door het onderhouden van de geboden, tot terugkeer in de tegenwoordigheid Gods vanwaar ze zijn gekomen.

Toen de aarde was geschapen, „zeide God: Laat Ons mensen maken naar ons beeld, als onze gelijkenis . . .

En God schiep de mens naar zijn beeld; naar Gods beeld schiep Hij hem; man en vrouw schiep Hij hen.

En God zegende hen en God zeide tot

hen: Weest vruchtbaar en wordt talrijk; vervult de aarde en onderwerpt haar” (Genesis 1:26–28).

Toen God de vrouw schiep en haar tot de man bracht, zei Hij: „Daarom zal een man zijn vader en moeder verlaten en zijn vrouw aanhangen, en zij zullen tot één vlees zijn” (Genesis 2:24).

Ja, het huwelijk is verordineerd door God, en na die eerste verwijzing naar echtgenoot en echtgenote vinden we nog veel meer teksten ten bewijze dat mannen en vrouwen echtgenoten en echtgenotes zijn geworden in huwelijksvoltrekkingen die werden gevolgd door een bruilofsfeest. We zijn hier niet alleen maar om „te eten, te drinken en vrolijk te zijn” (zie 2 Nephi 28:7). Ons is de aarde gegeven om te onderwerpen, ons is gezegd dat we ons moeten vermenigvuldigen en de aarde vervullen. Het is belangwekkend dat God heeft gezegd „wordt talrijk” en niet alleen maar „vervult” de aarde (zie Genesis 1:28).

Het is voor ons van belang dat we inzien, en dat houden de Schriften ons voor, dat God eeuwig is, dat zijn scheppingen eeuwig zijn, en dat zijn waarheden eeuwig zijn. Derhalve, toen Hij Eva aan Adam ten huwelijk gaf, was die vereniging eeuwig. Het huwelijk zoals dat door God is verordineerd en wordt voltrokken in zijn heilige tempels, is eeuwig – niet alleen maar tot aan de dood. In Prediker lezen we:

„Ik heb ingezien, dat al wat God doet, voor eeuwig is” (Prediker 3:14).

Toen Christus aan Petrus vroeg Hem te zeggen wie Hij was, antwoordde Petrus: „Gij zijt de Christus, de Zoon van de levende God.” Jezus gaf Petrus de verzekering dat hij dat wist door openbaringen van God, de Vader, en dat het op die rots van openbaring zou zijn dat Hij zijn kerk zou bouwen. Toen zei Hij: „Ik zal u de sleutels geven van het Koninkrijk der hemelen, en wat gij op aarde binden zult, zal gebonden zijn in de hemelen, en wat gij op

aarde ontbinden zult, zal ontbonden zijn in de hemelen” (zie Matteüs 16:15–19).

Toen de Farizeeën naar Jezus toekwamen en Hem op de proef stelden door Hem te vragen over echtscheiding, hield zijn antwoord onder andere het volgende in: „Hebt gij niet gelezen, dat de Schepper hen van den beginne als man en vrouw heeft gemaakt? En Hij zeide: Daarom zal een man zijn vader en moeder verlaten en zijn vrouw aanhangen en die twee zullen zijn tot één vlees.

Zo zijn zij niet meer twee, maar één vlees. Hetgeen dan God samengevoegd heeft, dat scheidt de mens niet” (Matteüs 19:4–6).

Die teksten geven aan dat het celestiale huwelijk, verordineerd door God en voltrokken in zijn heilige tempels, eeuwig is, en dat paren die op die manier zijn verenigd, worden verzegeld voor dit leven en alle eeuwigheid en dat hun kinderen worden geboren in het verbond van het eeuwig evangelie. Al naar gelang hun getrouwheid, zullen zij een eeuwig gezin zijn.

Hoe bereidt men zich voor op zo’n huwelijk? Jonge mensen moeten ernstig nadenken en bidden over het soort partner dat ze graag willen hebben voor de eeuwigheid en als vader of moeder van hun kinderen. Ouders hebben de plicht hun kinderen voor te houden dat het belangrijk is zichzelf zuiver en rein te houden, en er hoge morele normen op na te houden, zodat ze het soort mannen en vrouwen waardig zullen zijn met wie ze willen verkeren en trouwen. Er heeft eens iemand gezegd, dat een veefokker erg voorzichtig is met wat hij de wei laat ingaan met zijn prijswinnende dieren, maar dat hij zijn eigen zoon of dochter laat omgaan met jan en alleman zonder zich er verder om te bekommeren.

Een heel ander voorbeeld wordt gegeven door de man wiens dochter op zekere avond naar hem toekwam en vroeg: „Pap,

mag ik vanavond de auto gebruiken?"

Hij antwoordde: „De auto is er niet.”

„Hoezo, hij is er niet? Waar is hij dan?"

„Ik weet het niet. Iemand heeft hem geleend.”

„Wie is die iemand?"

„Dat weet ik niet.”

„Ik begrijp er niets van. Wanneer komt hij terug?"

Toen verklaarde de vader zich, zeggende: „Je maakt je nogal zorgen om mijn auto, maar je vindt het niet fijn als ik iets te weten wil komen over met wie je uitgaat – met wie je omgaat, waar je naar toe gaat en hoe laat je thuiskomt. Ik stel veel meer belang in jou dan in mijn auto, en ik hoop dat je *nu* zult kunnen begrijpen waarom ik je die vragen stel.”

Kinderen moeten inzien en voelen dat ouders liefde en zorg voor ze hebben. Als er een goede verstandhouding is, zullen ze uit zichzelf vertellen wat ze van plan zijn en vinden ze het fijn, dat hun ouders kennis maken met hun vriendjes en vriendinnetjes.

Als er jongelui naar me toekomen voor advies inzake verkering en huwelijk, geef ik ze doorgaans in overweging zichzelf de volgende vragen te stellen:

Wat voor moeder of vader wil ik dat mijn kinderen krijgen?

Wat voor soort ouder ben ik bereid te zijn?

Wil ik met iemand omgaan alleen maar omdat hij zo populair is of kijk ik dieper naar geestelijke en morele kwaliteiten?

Analyseer ik onze overeenkomsten en verschillen in achtergrond, cultuur en intellect?

Ben ik bereid me aan die verschillen aan te passen?

Ben ik me bewust van het feit dat dergelijke aanpassingen moeten plaatshebben vóór het huwelijk?

Die overwegingen vormen een goed hulpmiddel bij het doen van de juiste keuze aangaande een partner met wie men

bereid is de eeuwigheid in te gaan. Als het huwelijk is gesloten, ligt er een groot aantal taken, die niet lichtvaardig kunnen worden opgenomen; maar als beide partijen alles doen wat ze kunnen, is er in

dit leven niets anders dat een grotere bevrediging en meer geluk geeft.

Als ik een jong paar in de echt verbind, spreek ik met ze over hun toekomst en de dingen, die ertoe bijdragen dat de liefde

voor elkaar groter wordt en wat ervoor komt kijken om een gelukkig gezin te kunnen vormen. Er zijn verschillende punten die ik aanroer, maar de volgende vier sla ik nooit over.

In de eerste plaats herinner ik ze eraan dat ze de verbonden die ze aangaan als ze trouwen getrouw moeten zijn.

In de tweede plaats, en dan spreek ik tot de jongeman, zeg ik hem dat hij haar gelukkig moet maken. Als hij alles doet waartoe hij in staat is om haar gelukkig te maken, kan zij niet anders dan zich evenmin onbetuigd laten en alles doen voor zijn genoegen en welzijn.

In de derde plaats benadruk ik het belang van het ophelderen van misverstanden die er kunnen zijn. Ik wijs hen erop dat het er niet toe doet *wie* gelijk heeft, maar *wat* het juiste is. Ze moeten nooit gaan slapen als er geschilpunten zijn. Als ze samen in gebed neerknielen en de Heer vragen hen te zegenen en bij te staan hun problemen op te lossen, zal de goede geest van vergeving in hun hart komen en zullen ze elkaar vergeven gelijk zij de Heer vragen hen te vergeven.

In de vierde plaats, en dat is van zeer groot belang, wijs ik ze erop elkaar voortdurend lief te hebben.

Ook zeg ik ze dat getrouwd zijn niet betekent dat ieder maar de helft hoeft te doen. Beiden moeten ze meer doen dan wordt verwacht, zodat er geen reden tot onenigheid kan zijn over wat de helft is. Ze moeten persoonlijke zaken vertrouwelijk houden en ik geef ze het advies hun eigen problemen op te lossen zonder bemoeienis van familie of vrienden.

Het gebeurt wel dat jonge mensen niet het geduld kunnen opbrengen om te wachten met de aanschaf van huisraad die ze zich misschien niet kunnen veroorloven. Te veel te snel willen hebben kan een zware wissel trekken op zowel man als vrouw, en financiële lasten die zijn teweeg gebracht door roekeloosheid, zijn dikwijls de oorzaak van onenigheid. Veel belangrijker is het om te zorgen voor een atmosfeer van liefde, harmonie en geestelijk gericht zijn in het gezin, dan om zich blind te staren op materiële bezittingen die toch

wel kunnen worden gekocht zodra de financiën dat toestaan.

In dat gelukkige gezin en die aangename atmosfeer zullen op de duur de kinderen komen voor wie het huwelijk werd voltrokken, en die onmetelijk zullen bijdragen tot de vreugde en vervulling die God, de Vader, heeft beoogd toen Hij Adam en Eva te kennen gaf dat ze talrijk moesten worden en de aarde vervullen. Als ouders het doel van hun bestaan begripen, inzien dat ze in letterlijke zin het geestelijk nageslacht vormen van hun Vader in de hemel en dat het hun plicht is sterfelijke lichamen ter beschikking te stellen van anderen, dan verheugen ze zich in het wonder van de geboorte in het besef dat ze de medewerkers zijn van God in de schepping van elk kind dat in het gezin komt.

Aangaande de openbaringen over dit onderwerp, heeft een van onze vroegere leiders, wijlen Melvin J. Ballard, gezegd: „Er is een passage in de Schriften die de heiligen der laatste dagen aanvaardden als afkomstig van God: ‚Dit is de heerlijkheid Gods, de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen’ (zie Mozes 1:39). Gelijkwijs kunnen we zeggen dat het de heerlijkheid is van mannen en vrouwen – de *sterfelijkheid* tot stand te brengen van de zonen en dochteren Gods, het aardse leven te schenken aan de wachtende kinderen van onze Vader . . . Het meest verhevene dat een vrouw kan bewerkstellingen is het geven van leven, aards leven, door een eerbaar huwelijk, aan de wachtende geesten, de geestekinderen van onze Vader, die staan te popelen om hier in de sterfelijke staat te komen. Al de eer en glorie, die mannen en vrouwen ten deel kunnen vallen door de ontwikkeling van hun talenten, het eerbetoont en de lofprijzingen die ze ontvangen van een bewonderende wereld, die zich vergaapt aan hun genie, vallen volledig in het niet vergeleken met de grote eer, de

eeuwige heerlijkheid, het eeuwigdurend geluk dat de vrouw ten deel zal vallen die de eerste grote plicht en het grootse werk vervult, dat haar is toebedeeld, namelijk moeder worden van de zonen en dochters van God" (*Sermons and Missionary Services*, blz. 203, 204; cursivering toegevoegd).

Er is een verscheidenheid aan argumenten aan te voeren om de geboorte van kinderen of de grootte van gezinnen te beperken, maar die druisen in tegen de wetten van God. De eerste Amerikaanse staatsburgers, die patriottisch en godvrezend waren en veelal maar weinig materiële bezittingen hadden, geloofden in grote gezinnen; en uit die grote gezinnen is een aantal van onze grootste staatslieden en beste advocaten, natuurkundigen en onderwijskundigen voortgekomen.

Dat waren autodidacten, grootgebracht in eenvoudige gezinnen waar een geestelijke sfeer heerste.

Een gelukkig gezin is een gezin dat samen leeft, samen werkt, samen speelt en samen bidt; waar de ouders blijik geven van liefde en hoffelijkheid jegens elkaar. Dikwijls wordt liefde tot uitdrukking gebracht door handelingen en woorden. We moeten niet zijn zoals de man die, toen zijn vrouw was overleden, uitingen van medeleven kreeg van zijn vrienden. Toen een van zijn burens zei dat het zo'n fijne vrouw was geweest, gaf de man ten antwoord: „Ze was inderdaad een goede vrouw. Ik heb haar dat ook een paar keer willen zeggen.”

In een onlangs uitgegeven kleine brochure, getiteld *Family Matters* (Gezins-aangelegenheden), luidde de eerste zin: „Komt uw gezin de tachtiger jaren ongeschonden door?” Er wordt melding in gemaakt van de economische situatie en de inflatie, en dan staat er:

„Inflatie is voor veel mensen niet hun grootste zorg . . . Zedelijke aftakeling vormt de grootste bedreiging voor het ge-

zinsleven in de jaren tachtig. Dat is wat de overgrote meerderheid van uw medeburgers ten antwoord gaf in een opinie-onderzoek, geleid door een veelgelezen tijdschrift in Amerika. Het aantal ingezonden antwoorden was overweldigend groot. Als redenen voor de zedelijke achteruitgang werden genoemd, onverschillige ouders en het ontbreken van een geestelijke grondslag.

„De toestand in de wereld vandaag de dag, geeft een ouder veel om zich zorgen over te maken.” Het artikel gaat verder met de opsomming van schokkende statistische gegevens over echtscheiding, tienerzwangerschap, alcohol- en druggebruik. Dan wordt de vraag gesteld: „Wat kunnen we doen om kinderen te helpen een gelukkig, zinvol leven te laten leiden?” Dr. Paul Click, hoofd van de afdeling volkstelling van het Centraal Bureau voor de Statistiek [in Amerika] geeft het volgende antwoord.

„Zorgzame, oplettende ouders geven kinderen hun beste start in het leven. Er is voor de optimale groei van kinderen geen wezenlijk alternatief” (*American Family Society*, jaargang 4, no. 1).

Onlangs is Dr. Sydney Harris in een krantartikel tot dezelfde slotsom gekomen. Hij zei dat mensen hem hebben gevraagd waarom hij niet schreef over de energiecrisis. En hij antwoordde dat hij niet over voldoende onweerlegbare feiten beschikte om zich dienaangaande een oordeel te kunnen vormen. Verder zei hij,

dat hij ook vond dat dat niet belangrijk genoeg was, omdat de mensheid zeer wel in staat is haar technische problemen op te lossen. Maar wat hem meer bezig hield was het grotere probleem; en dat was van zedelijke aard, niet van technische. Hij besluit met te zeggen dat als wij als ras falen, dat niets te maken heeft met energie of een ander technisch obstakel, maar met de manier waarop we onszelf en anderen bezien als bedreigingen en vijanden in plaats van als leden van dezelfde familie. Hij zei dat tenzij we te weten komen wie we zijn en wat we geacht worden te doen, al onze andere kennis ons niet kan redden.

Jezus Christus is naar de aarde gekomen om ons precies die boodschap te brengen – wie we zijn en wat we geacht worden te doen. Hij heeft ons het evangelieplan van leven en zaligmaking gegeven en gezegd dat er geen andere Naam onder de hemel was waardoor we kunnen worden gered (zie Handelingen 4:12). Datzelfde evangelie is in de laatste dagen aan de aarde teruggegeven, en er is nu een levende profeet, in de persoon van Spencer W. Kimball, die spreekt voor God, gelijk dat door de eeuwen heen Gods methode van communicatie met de mens is geweest. Het antwoord op alle levensproblemen vindt men in het evangelie van Jezus Christus. Voortdurende openbaring houdt u geadviseerd ten aanzien van actuele problemen.

Om de zwakker wordende gezinsstructuur sterker te maken heeft de kerk de gezinsavond ingevoerd. Tenminste één avond per week komt heel het gezin bijeen om problemen op te lossen, zich met elkaar te ontspannen en elkaar beter te leren kennen en meer lief te hebben. Daar hebben ouders de gelegenheid het voorbeeld te stellen in liefde, vriendelijkheid, hoffelijkheid en ondersteuning en als vader en moeder samen hun plaats in te nemen als patriarch en matriarch van het gezin. In een dergelijk gezin worden de beginselen

van goede zeden onderricht, samen met nog andere deugden die ertoe bijdragen dat de leden van dat gezin de leiders van de toekomst zijn in hun leefomgeving en land.

Uit dergelijke gezinnen komen kinderen voort, die op de duur hun eigen gezin zullen stichten, gebaseerd op rechtschapenheid en goede zeden. Zij gaan het verbond van het huwelijk aan, rein naar lichaam en geest, zodat ook zij het voorbeeld van deugd kunnen zijn voor hun eigen nageslacht.

Ik besluit nu met het voorlezen van een brief die ik heb ontvangen van een bekeerling tot de kerk die, na de vereiste periode van wachten, met zijn gezin naar de heilige tempel Gods is gegaan voor een verordening van verzegeling. Hij schrijft:

„Wij hebben deze kerk lief en we hebben de Heer en onze hemelse Vader lief. We stonden als gezin aan de rand van een complete mislukking toen een aantal van onze HLD-vrienden met ons begon te werken.

Zelfs nu ik hier zit en terugdenk aan zaterdag, verwonder ik mij over hoe de kerk verandering heeft gebracht in ons leven, van bijna een teloor gegaan gezin tot een eeuwig gezin! . . .

Niets weegt op tegen het zien van mijn vrouw en kinderen in het wit gekleed, met een gloed van licht om hen heen, en het voelen van de Geest Gods die mij inluistert: ‚John, ze zijn van jou, voor dit leven en in alle eeuwigheid.’”

Ik weet dat wij door het evangelie van Jezus Christus, en door het naleven van de geboden Gods en door ons te houden aan de verbonden die we met Hem sluiten, ons thuis kunnen maken tot een hemel op aarde in de tijd, dat we onszelf en onze kinderen voorbereiden op de terugkeer tot onze hemelse Vader. Ik geef getuigenis van de waarheid van de dingen die ik vandaag heb gezegd, en doe dat in de naam van Jezus Christus. Amen.

Zitting op zaterdagmiddag,
5 april 1980

Verslag kerkelijk comité van financiën

Voorgelezen door Wilford G. Edling
Voorzitter van het kerkelijk comité van financiën

*Aan het Eerste Presidium van de Kerk van Jezus Christus van
de Heiligen der Laatste Dagen*

Wij hebben het financieel jaarverslag van de kerk per 31 december 1979 gecontroleerd, alsmede de gang van zaken in het op die datum afgesloten jaar. De door het comité gecontroleerde financiële verslagen en gang van zaken behelzen de algemene kerkelijke fondsen en die van andere geleide organisaties, waarvan boek wordt gehouden door de Afdeling financiën. Wij hebben ook de begroting beschouwd, alsmede de toegepaste verificatie, alsook de wijze waarop fondsen worden ontvangen en de uitgaven gezien. Wij hebben vastgesteld dat de uitgaven van algemene kerkelijke fondsen door het Eerste Presidium en de begrotingsprocedures zijn gefiatteerd. De begroting is gefiatteerd door het comité tiendenbesteding, wat bestaat uit het Eerste Presidium, de Raad der Twaalf en de Presiderende Bischof. Het uitgavencomité voert, in wekelijkse bijeenkomsten, het beheer over het besteden van fondsen, die onder de begroting vallen.

De Afdeling financiën, en ook andere afdelingen, maakt gebruik van moderne boekhoudtechnieken om gelijke tred te kunnen houden met de snelle uitbreiding

van de kerk en de veranderde elektronische verwerking van gegevens. Het comité houdt, samen met de juridische afdeling, voortdurend de vinger aan de pols aangaande zaken die verband houden met belastingaanslagen van kerken door de federale [Amerikaanse] regering, de afzonderlijke staten [in Amerika] en door buitenlandse regeringen.

De Afdeling verificatie, die los staat van alle andere afdelingen, functioneert driedig, namelijk als financiële accountantsdienst, als inroepbare accountantsdienst en als accountantsdienst voor de computersystemen die bij de kerk in gebruik zijn. Die diensten worden geboden op basis van continuïteit en betreffen alle kerkelijke afdelingen, andere kerkgeleide organisaties (waarvan boek wordt gehouden door de Afdeling financiën), en wereldomvattende operaties zoals zendingsgebieden, financiële bureaus en departementale activiteiten in andere landen. De inbreng en omvang van de Afdeling verificatie in het bewaken van de geldmiddelen van de kerk nemen toe, in verhouding tot de groei en intensivering van de activiteiten van de kerk. De verificatie van plaatselijke fond-

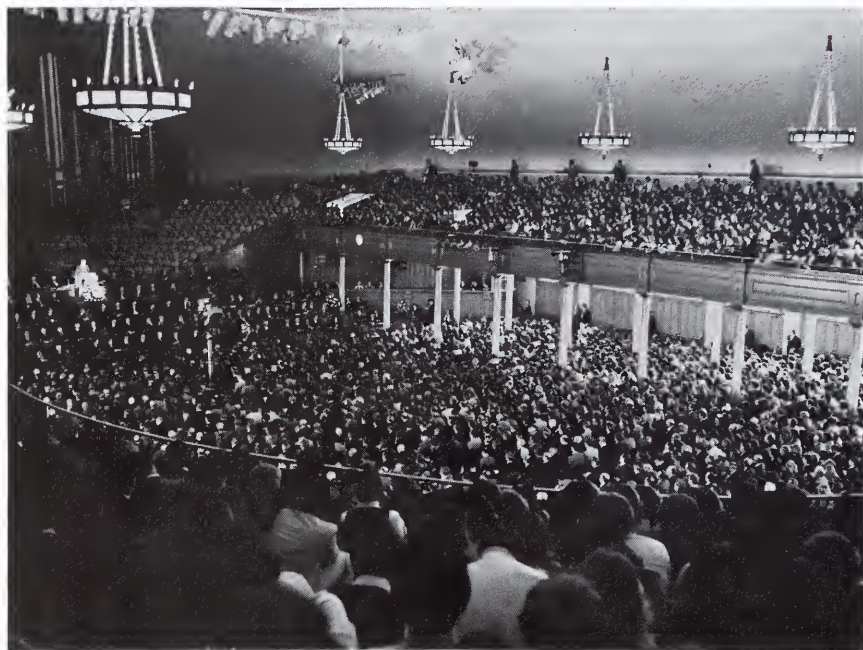
sen van wijken en ringen is toegewezen aan ringverificateurs. Naamloze of besloten vennootschappen die eigendom zijn van de kerk of waarin de kerk een meerderheidsbelang heeft, worden, in zoverre de verificaties niet worden verricht door personeel van de Afdeling financiën, geverifieerd door erkende accountantsbureaus of overheidsinstellingen.

Gebaseerd op onze controle van het financieel jaarverslag en andere verificatiegegevens, alsmede onze bestudering van de methoden van boekhouden en verificatie waardoor de financiële operatie in de hand wordt gehouden, en ook nog door voortdurend overleg met personeelsleden

van de Afdelingen financiën, verificatie en de juridische dienst, zijn wij de mening toegedaan dat de algemene fondsen van de kerk, die in 1979 zijn ontvangen en uitgegeven, correct zijn verantwoord in overeenstemming met de hierin voorgeschreven procedures.

Met de meeste hoogachting,
Het kerkelijk comité van financiën

*Wilford G. Edling
Harold H. Bennet
Weston E. Hamilton
David M. Kennedy
Warren E. Pugh*

Statistiek 1979

Voorgelezen door Francis M. Gibbon
Secretaris van het Eerste Presidium

Ter kennisneming van de leden der kerk heeft het Eerste Presidium het navolgende statistisch overzicht uitgegeven over de groei en toestand van de kerk per 31 december 1979:

Kerkelijke units

Aantal ringen in Zion	1 092
Aantal voltijdse zendingsgebieden ..	175
Aantal wijken	7 235
Aantal gemeenten in ringen	2 130
Aantal gemeenten in zendingsgebieden	2 121
Aantal landen waarin georganiseerde wijken of gemeenten	81
(Deze cijfers geven een groei aan van 1 632 wijken en gemeenten in 1979.)	

Ledental

Totaal aantal leden volgens opgave van ringen, zendingsgebieden en kerkelijke kantoren per ultimo 1979

4 439 000

Groei in 1979

Kinderen gezegend	107 000
Ingeschreven kinderen gedoopt ..	67 000
Gedoopte bekeerlingen	193 000

(Het cijfer voor gedoopte bekeerlingen is een schatting aan de hand van opgaven die vóór de conferentie aan het kerkelijk hoofdkantoor bekend waren.)

Geboorten-huwelijken-overlijden

Aantal geboorten per duizend leden	30,0
--	------

Aantal personen gehuwd per duizend leden	13,7
Aantal sterfgevallen per duizend leden	4,2

Priesterschap

Diakenen	152 000
Leraars	122 000
Priesters	232 000
Ouderlingen	394 000
Zeventigers	33 000
Hogepriesters	161 000
(Een toename van 107 000 dragers van het priesterschap over 1979.)	
Voltijdse zendelingen	29 454
(Dit aantal is sedert het eind van 1979 toegenomen tot meer dan dertigduizend.)	

Kerkelijk onderwijs

Totaal aantal ingeschrevenen voor het schooljaar 1978/1979: Seminaries en instituten, met inbegrip van bijzondere programma's	304 000
Kerkelijke scholen, colleges en voortgezet onderwijs	72 000

Welzijnszorg

Aantal personen bijgestaan met geld of in natura	139 300
Aantal personen bijgestaan door de HLD Sociale Dienst	43 000
Aantal personen aan werk geholpen	23 400
Aantal manwerkdagen bijgedragen aan welzijnszorg	479 500
Uit magazijnen uitgegeven goederen (in kilogrammen)	10 556 862

Genealogische vereniging

Aantal in 1979 voor tempelverordeningen vrijgegeven namen 4 574 000

De Genealogische vereniging is bezig met het verzamelen van gegevens in 39 landen en bezit in totaal 1 024 000 rollen van 30 meter microfilm, equivalent van 4 927 000 boeken van 300 bladzijden.

Tempels

Aantal voltrokken endowments in 1978:

Voor levenden 51 600

Voor overledenen 3 873 300

Aantal in gebruik zijnde tempels 17

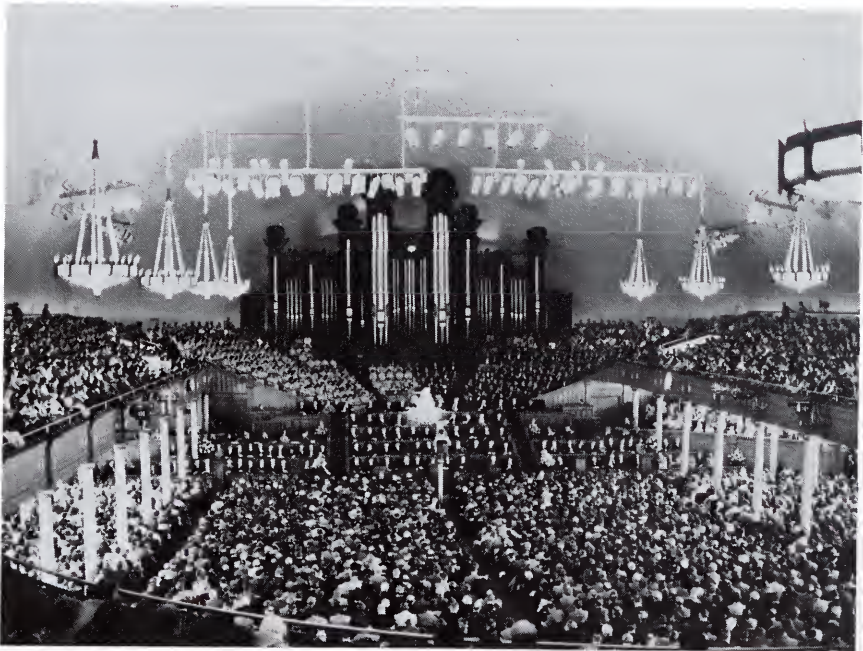
Aantal geplande of in aanbouw zijnde tempels 5

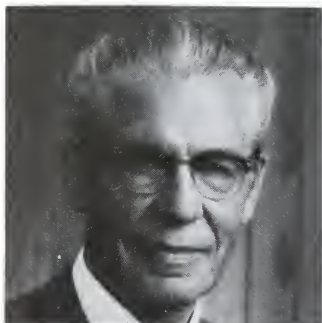
(In dit cijfer is niet opgenomen de op 2 april 1980 aangekondigde bouw van nog meer tempels.)

In 1979 hebben er 116 700 meer endowments plaatsgevonden dan in 1978.

Vooraanstaande leden die in de loop van 1979 zijn overleden

Clair Poelman, echtgenote van ouderling Ronald E. Poelman van het Eerste Quorum van Zeventig; Finn B. Paulsen, president van de tempel de Sao Paulo; Jay R. Payne, president van de ring Albuquerque Oost in de staat New Mexico; Albert Stanley Green, president van de ring Nottingham in Engeland; Madeline B. Wirthlin, weduwe van bisschop Joseph L. Wirthlin, voormalig presiderend bisschop; LaVern W. Parmley, voormalig algemeen presidente van het Jeugdwerk; O. Abraham Murdock jr., voormalig senator van de staat Utah; en Sherman P. Lloyd, voormalig parlamentslid van Utah.

Ondersteuning van kerkelijke ambtenaren

Door president N. Eldon Tanner

Eerste raadgever in het Eerste Presidium

Ik zal nu de algemene autoriteiten, de algemene ambtenaren, en de algemene ambtenaren en ambtenaressen van de hulporganisaties van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen ter steunverlening aan de conferentie voorstellen.

Wij stellen voor president Spencer W. Kimball te steunen als profeet, ziener en openbaarder en president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Wie hiermee instemt, make dit bekend. Wie dit niet doet, gebruike hetzelfde teken.

Nathan Eldon Tanner als eerste raadgever in het Eerste Presidium en Marion G. Romney als tweede raadgever in het Eerste Presidium. Wie hiermee instemt, make dit bekend. Wie dit niet doet, gebruike hetzelfde teken.

Wij stellen voor ter ondersteuning als president van het Quorum der Twaalf Apostelen: ouderling Ezra Taft Benson. Wie hiermee instemt, make dit bekend. Wie dit niet doet, gebruike hetzelfde teken.

Als het Quorum der Twaalf Apostelen: Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen, LeGrand Richards, Howard W. Hunter, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie, L. Tom Perry, David B. Haight, en James E. Faust. Wie hiermee

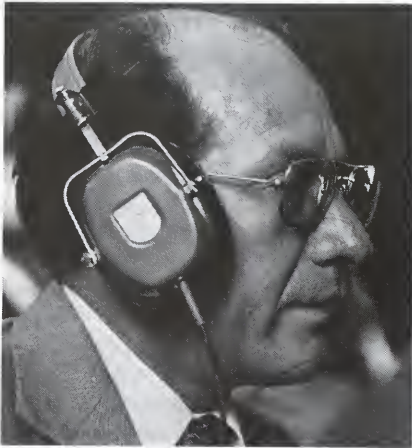
instemt, make dit bekend. Wie dit niet doet, gebruike hetzelfde teken.

De raadgevers in het Eerste Presidium en de Twaalf Apostelen als profeten, zieners en openbaarders. Wie hiermee instemt, make dit bekend. Wie dit niet doet, gebruike hetzelfde teken.

Spencer W. Kimball als trustee-in-trust van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Wie hiermee instemt, make dit bekend. Wie dit niet doet, gebruike hetzelfde teken.

Als het presidium van het Eerste Quorum der Zeventig en als leden van het Eerste Quorum der Zeventig: Franklin D. Richards, J. Thomas Fyans, Neal A. Maxwell, Carlos E. Asay, M. Russel Ballard, Dean L. Larsen, Royden G. Derrick. Wie hiermee instemt, make dit bekend. Wie dit niet doet, gebruike hetzelfde teken.

Als overige leden van het Eerste Quorum der Zeventig: Marion D. Hanks, A. Theodore Tuttle, Theodore M. Burton, Bernand P. Brockbank, Paul H. Dunn, Hartman Rector jr., Loren C. Dunn, Robert L. Simpson, O. Leslie Stone, Rex D. Pinegar, Wm. Grant Bangarter, Robert D. Hales, Adney Y. Komatsu, Joseph B. Wirthlin, Gene R. Cook, Charles Didier, William R. Bradford, George P. Lee, John H. Groberg, Jacob de Jager, Vaughn J. Featherstone, Robert E. Wells, G. Homer Durham, James R. Paramore, Richard G.

Scott, Hugh W. Pinnock, F. Enzo Busche, Yoshihiko Kikuchi, Ronald E. Poelman, Derek A. Cuthbert, Robert L. Backman, Rex C. Reeve sr., F. Burton Howard, Teddy E. Brewerton, Jack H. Goasling jr. Wie hiermee instemt, make dit bekend. Wie dit niet doet, gebruikte hetzelfde teken.

Als Presiderende Bisschap: Victor L. Brown, presiderend bisschop; H. Burke Peterson, eerste raadgever; en J. Richard Clarke, tweede raadgever. Wie hiermee instemt, make dit bekend. Wie dit niet doet, gebruikte hetzelfde teken.

Als Patriarch Emeritus: Eldred G. Smith. Als emeritus-leden van het Eerste Quorum der Zeventig: S. Dilworth Young, Sterling W. Sill, Henry D. Taylor, James A. Cullimore, Joseph Anderson, William H. Bennet, John H. Vandenberg. Wie hiermee instemt, make dit bekend. Wie dit niet doet, gebruikte hetzelfde teken.

Als regionaal vertegenwoordigers: Alle regionaal vertegenwoordigers die thans als zodanig werkzaam zijn.

De Zondagsschool: Ouderling Hugh W. Pinnock, president; ouderling Ronald

E. Poelman, eerste raadgever; en ouderling Jack H. Goasling jr., tweede raadgever; met alle bestuursleden die thans als zodanig werkzaam zijn.

De Jonge-Mannen: Ouderling Robert L. Backman, president; ouderling Vaughn J. Featherstone, eerste raadgever; en ouderling Rex D. Pinegar, tweede raadgever; met alle bestuursleden die thans als zodanig werkzaam zijn.

De Zustershulpvereniging: Barbara B. Smith, presidente; Marian R. Boyer, eerste raadgeefster; en Shirley W. Thomas, tweede raadgeefster; met alle bestuursleden die thans als zodanig werkzaam zijn.

De Jonge-Vrouwen: Elaine A. Cannon, presidente; Arlene B. Darger, eerste raadgeefster; en Norma B. Smith, tweede raadgeefster; met alle bestuursleden die thans als zodanig werkzaam zijn.

Het Jeugdwerk: Dwan J. Young, presidente; Virginia B. Cannon, eerste raadgeefster; en Michaelene P. Grassli, tweede raadgeefster. Wie hiermee instemt, make dit bekend. Wie dit niet doet, gebruikte hetzelfde teken.

De Kerkelijke Onderwijsraad: Spencer W. Kimball, N. Eldon Tanner, Marion G. Romney, Ezra Taft Benson, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Neal A. Maxwell, Marion D. Hanks, Victor L. Brown, en Barbara B. Smith. Wie hiermee instemt, make dit bekend. Wie dit niet doet, gebruikte hetzelfde teken. Het Kerkelijk Comité van Financiën: Wilford G. Edling, Harold H. Bennett, Weston E. Hamilton, David M. Kennedy en Warren E. Pugh.

Het Tabernakelkoor: Oakley S. Evans, president; Jerold D. Ottley, dirigent; Donald H. Ripplinger, assistent-dirigent; en Robert Cundick, Roy M. Darley, en John Longhurst, tabernakelorganisten.

Wie hiermee instemt, make dit bekend. Wie dit niet doet, gebruikte hetzelfde teken.

De stemming is eenparig geweest.

De Schriften spreken

Ouderling LeGrand Richards
van het Quorum der Twaalf Apostelen

„Nu is de tijd van oordeel die de engel zag, wanneer het eeuwig evangelie naar de aarde zou worden teruggebracht”

Door onze president en onze leiders wordt ons voorgehouden dat we de Schriften moeten bestuderen. Dat werd ons te verstaan gegeven in onze studiebijeenkomst met de regionaal vertegenwoordigers der Twaalf op vrijdag, 4 april. Tijdens onze laatste conferentie heeft broeder Hinckley ons gezegd dat we het Boek van Mormon moesten lezen, en hij heeft meer dan duizend brieven ontvangen van heiligen, waarin werd gezegd dat ze de leesopdracht hadden uitgevoerd.

De Zaligmaker der wereld heeft ons de goede raad gegeven de Schriften te lezen. Hij zegt: „Onderzoek de Schriften, want gij meent daarin eeuwig leven te hebben, en deze zijn het, welke van Mij getuigen, en toch wilt gij niet tot Mij komen om leven te hebben” (Johannes 5:39). Is er iets meer de moeite waard om naar te streven dan het eeuwig leven?

Als ik de Schriften lees – in het voorbije halfjaar heb ik het Boek van Mormon gelezen en ook het grootste gedeelte van de Bijbel – kom ik daarin altijd iets tegen wat ik met niet kan herinneren dat het er de vorige keer ook stond. En ik wil vandaag graag als een soort thema voor mijn toespraak een vers gebruiken dat ik heb aangetroffen in hoofdstuk 2 van het boek

Nahum in de Bijbel, hetgeen luidt: „De wagens zijn in het vuur der fakkelen, ten dage als hij zich bereidt . . .

De wagens razen door de wijken, zij lopen ginds en weder op de straten; hun gedaanten zijn als der fakkelen, zij lopen door elkander henen als de bliksem” (Nahum 2:3, 4; Statenvertaling).

Heeft iemand een betere beschrijving kunnen geven van een automobiel in een tijd dat er nog geen auto's waren? Inderdaad rijden ze als de bliksem en ze zien eruit als fakkels – in het bijzonder 's avonds als de lichten branden – en ze lopen [– rijden] door elkaar heen. Als u daar het bewijs van wilt zien, hoeft u alleen maar even een kijkje te gaan nemen in een spuiterij. U kunt dan zelf waarnemen in welk een gedeukte staat ze daar worden binnengebracht!

Wat ik zo treffend vond aan die tekst is dat hij de tijd beschrijft van voorbereiding op de Heer. Wij leven in die tijd. Vijfhonderd jaar geleden zou deze profetie niet in vervulling hebben kunnen gaan, maar in deze tijd is er geen ander antwoord voor die profetie dan een automobiel. Het belangwekkende van de profetie is dat ze de dag beschrijft van zijn voorbereiding.

Ik denk graag na over het grote aantal

schrijfplaatsen dat wijst op de tijd van zijn voorbereiding. Ik citeer uit het boek Maleachi, waar de Heer, sprekend door Maleachi, zegt dat Hij zijn boodschapper zal zenden om de weg voor zijn komst te bereiden. En dat Hij plotseling naar zijn tempel zal komen. En wie kan de dag van zijn komst verdragen? Hij zal zijn als het vuur van de smelter en als het loog van de blekers (zie Maleachi 3:1, 2). Dat sloeg kennelijk niet op de eerste komst. Hij is toen niet plotseling naar zijn tempel gekomen. Hij is niet reinigend en zuiverend gekomen als het vuur van de smelter en het loog van de bleker. Ons wordt gezegd dat als Hij komt in de laatste dagen, de goddelozen tot de rotsen zullen uitroepen: „Valt op ons en verbergt ons voor het aangezicht van Hem” (Openbaringen 6:16).

Als de Heer een boodschapper zendt om de weg te bereiden voor zijn komst, kan die boodschapper niemand anders zijn dan een profeet.

Toen de Zaligmaker in het midden des tijds kwam, werd Johannes de Doper gestuurd om de weg te bereiden voor zijn komst, en Jezus getuigde van Johannes dat er in Israël geen groter profeet was (zie Lucas 7:28). En de profeet Amos zegt ons: „Voorzeker, de Here Here doet geen ding, of Hij openbaart zijn raad aan zijn knechten, de profeten” (Amos 3:7).

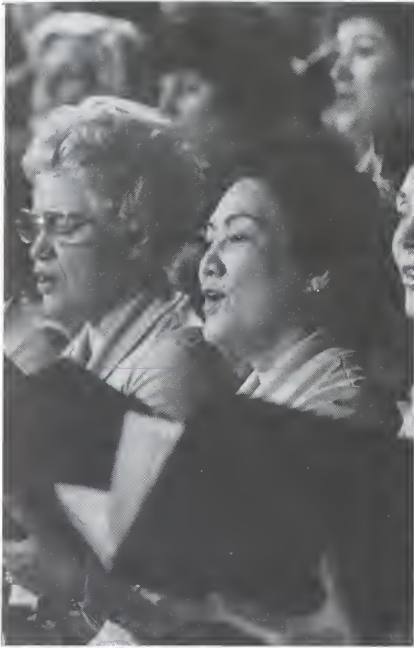
Derhalve, als de tijd van voorbereiding aanbreekt, zoals ik u zojuist heb voorgelezen, kan de Heer zijn komst niet voorbereiden zonder een profeet. En de profeet van deze bedeling is niemand anders dan de profeet Joseph Smith. En wat hij tot stand gebracht heeft is de vervulling van een groot aantal profetieën uit heilige Schrift, dat nergens ander ter wereld kan worden gevonden.

Ik heb een zwak voor wat Petrus heeft gezegd, de dag na Pinksteren toen hij degenen toesprak die Jezus ter dood hadden gebracht. Hij zei dat de hemelen Hem zouden opnemen „tot de tijden van de

wederoprichting aller dingen, waarvan . . . gesproken . . . bij monde van [alle] heilige profeten, van oudsher” (Handelingen 3:20, 21). Onderzoek heel de wereld, en u zult geen enkele kerk aantreffen die er aanspraak op maakt dat alle dingen waarvan is gesproken bij monde van alle heilige profeten, zijn teruggebracht, met uitzondering van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Wij geloven dat Petrus een profeet was; en als de wereld dat ook gelooft, dan kan men onmogelijk de wederkomst van de Zaligmaker verwachten tenzij er een dergelijke teruggave is van alle dingen.

Er is geen tijd voor om vandaag die teruggave te bespreken, maar sta een ogenblik stil bij het feit dat de Vader en de Zoon zijn gekomen om de ware aard van de Godheid te onderwijzen; bij de komst van Moroni met de platen vanwaar het Boek van Mormon is vertaald; de komst van Johannes de Doper (waarvan broeder Monson vanochtend heeft getuigd) met het Aäronische priesterschap, de macht om te dopen door onderdompeling tot vergeving van zonden; de komst van Petrus, Jakobus en Johannes, die de sleutels droegen van het heilig apostelschap, met de macht om voor de laatste maal de kerk en het koninkrijk Gods op aarde te stichten, ter vervulling van de door Daniël gedane belofte in zijn uitleg van de droom van koning Nebukadnessar.

De koning kon zich zijn droom niet meer herinneren, en hij riep alle waarzeggers, wijze mannen en astrologen bij zich, maar niemand kon hem zijn droom vertellen. Hij hoorde over de man Daniël en liet hem halen, en Daniël zci: „Er is een God in de hemel, die verborgenheden openbaart; Hij heeft de koning Nebukadnessar bekendgemaakt wat in toekomstige dagen geschieden zal” (Daniël 2:28). Toen vertelde Daniël hem over de opkomst en val van koninkrijken van deze wereld tot de laatste dagen, wanneer de God des hemels

een koninkrijk zou stichten dat nimmer zou worden verwoest of aan een ander volk gegeven. Maar gelijk een zonder handen uit de bergen gehouwen steen, zou het voortrollen totdat het zou worden als een grote berg en heel de aarde vullen (zie Daniël 2:44, 45).

De stichting van dat koninkrijk is mogelijk gemaakt in deze laatste dagen – en Daniël heeft gezegd dat het in de laatste dagen zou geschieden – door de komst van Petrus, Jakobus en Johannes met het heilig apostelschap en de macht om opnieuw het koninkrijk Gods op aarde te stichten.

Toen ik in de zuidelijke staten zendingspresident was, heeft één van onze zendingen eens gepredikt over die droom en de stichting van het koninkrijk

des Heren in de laatste dagen. Na de vergadering stond ik bij de deur. Er kwam een man naar me toe die zich voorstelde als predikant. Hij zei: „U wilt toch niet beweren dat u denkt dat dat koninkrijk de mormoonse kerk is, wel?”

Mijn antwoord was: „Maar welzeker, waarom niet?”

Hij zei: „Dat kan niet.”

Ik vroeg hem: „Waarom niet?”

Hij zei: „Er kan geen koninkrijk zijn zonder koning, en u hebt geen koning, dus hebt u ook geen koninkrijk.”

„O,” zei ik, „mijn waarde vriend, u hebt niet alles gelezen. Lees hoofdstuk zeven van het boek Daniël er maar eens op na, dan zult u zien dat Daniël, iemand gelijk een mensenzoon’ zag, die Zich met de wolken des hemels begaf tot de Ouden van dagen. En Hem werd het koninkrijk gegeven, dat Hij gediend en gehoorzaamd zou worden door alle andere koninkrijken, machten en heerschappijen onder de hemelen” (zie Daniël 7:13, 14).

Ik vervolgde: „Beste vriend, hoe kan een koninkrijk worden gegeven aan Hem die komt met de wolken des hemels als er voor Hem geen koninkrijk is toebereid? Misschien wilt u wel graag weten wat er van dat koninkrijk zal worden? Als u wat verder leest, zult u zien dat Daniël ongeveer het volgende heeft gezegd: ‚Het koninkrijk en de macht en de heerschappij onder de hemelen zullen worden gegeven aan de heiligen van de allerhoogste God, opdat zij het koninkrijk voor eeuwig mogen bezitten’ (zie Daniël 7:18, 27). En of dat al niet voldoende was, voegt Daniël daaraan nog toe: ‚Tot in eeuwigheid der eeuwigheden’.”

Wie zijn nu die heiligen van de allerhoogste God? U, fijne mensen, die vandaag naar ons luisteren en die samen met de dertigduizend zendingen verspreid over heel de wereld, helpen dit koninkrijk toe te bereiden op de komst van de grote Koning.

Ik wil graag wijzen op wat Johannes de Openbaarder heeft meegemaakt toen die in ballingschap verkeerde op het eiland Patmos. Er klonk een stem uit de hemel die zei: „Klim hierheen op en ik zal u tonen, wat na dezen geschieden moet” (Openbaringen 4:1). Dat was dertig jaar na het overlijden van de Zaligmaker. En de engel toonde Johannes de macht die de Boze, de duivel, zou worden gegeven, om krijg te voeren met de heiligen (de heiligen waren de volgelingen van Jezus) en hen te overwinnen en te heersen over alle geslachten, talen en naties (zie Openbaringen 13:7). Dat is een van de niet mis te verstane teksten in de heilige Schriften over een volledige afvalligheid van de door Christus gestichte kerk. Maar daar liet de engel het niet bij. Hij toonde Johannes voorts een andere engel, vliegend in het midden des hemels, „en hij had een eeuwig evangelie [en dat is het enige evangelie dat zaligmaking tot de mensen kan brengen], om dat te verkondigen aan hen, die op de aarde gezeten zijn en aan alle volk en taal en stam en natie” (Openbaringen 14:6).

Indien het eeuwig evangelie op aarde zou zijn geweest, zou het niet nodig zijn geweest dat Johannes dat door een engel zag teruggebracht worden. Dit is die teruggave van alle dingen waarover Petrus sprak toen hij zei, dat de hemelen Christus zouden opnemen „tot de tijden van de wederoprichting aller dingen, waarvan . . . gesproken . . . bij monde van [alle] heilige profeten, van oudsher.” En toen toonde de engel Johannes een andere engel die het eeuwig evangelie bracht dat aan alle volken moest worden gepredikt, „en hij zeide met luider stem: Vreest God en geeft Hem eer, want de ure van zijn oordeel is gekomen” (Openbaringen 14:7).

Wij leven in de ure van zijn oordeel. In de tijd dat ik heb geleefd zijn er meer oordelen, vernietigingen, oorlogen en oneinheden voorgevallen in deze wereld dan

in heel de wereldsgeschiedenis van vóór die tijd samen. Dit is de tijd van de oordelen die de engel zag, toen het eeuwig evangelie zou worden teruggebracht. En de engel zegt dan verder nog: „Aanbidt Hem, die de hemel en de aarde en de zee en de waterbronnen gemaakt heeft” (Openbaringen 14:7).

Toen Joseph Smith zijn wonderbare visioen had en de Vader en de Zoon aanschouwde, was er op deze aarde geen enkele kerk die de God aanbad die de hemel en de aarde en de zee en de waterbronnen gemaakt heeft. Ze aanbaden een substantie, alom en overal tegenwoordig, een god zonder lichaam, lichaamsdelen of gevoelsaandoeningen. En als die god geen lichaam heeft, betekent dat dat hij geen ogen heeft – dat hij niet kan zien; dat hij geen oren heeft – dat hij niet kan horen; dat hij geen stem heeft – dat hij niet kan spreken. Wat blijft er over om te aanbidden als al die eigenschappen worden weggenomen? Denk dan aan die twee heerlijke Wezens die verschenen aan de profheet Joseph Smith in een kolom van licht, helderder dan wat ook in deze wereld.

Er zijn nog veel meer wonderbare dingen die de heilige profeten hebben mogen aanschouwen met betrekking tot deze voorbereiding op zijn komst in de dagen dat de wagens door de wijken razen en ginds en weder op de straten lopen, met hun lichten als fakkels, en door elkaar heen rijdend als de bliksem, maar mijn tijd is om.

Ik houd van dit werk. Ik weet dat het waar is. Er is niemand anders – geen enkel ander volk ter wereld – die de woorden van de profeten in vervulling hebben doen gaan zoals de herstelling van het evangelie dat heeft gedaan in deze, de bedeling van de volheid der tijden.

Ik bid God u allen te zegenen, en geef u mijn getuigenis van de goddelijke aard van dit werk, in de naam van de Heer, Jezus Christus. Amen.

God wenst Zich een beproefd volk

Ouderling Howard W. Hunter
van de Raad der Twaalf Apostelen

„Hoe komen we erbij te veronderstellen dat wij immuun zijn voor de ondervindingen die het leven hebben verfijnd van de heiligen in vroeger dagen?”

Enkele jaren geleden stonden we midden van een grote menigte die zich vroeg in de ochtend had verzameld aan de kade van de haven van Apia in West Samoa. Het was de nationale feestdag en honderden mensen waren gekomen om te kijken naar de *Fautasi* (uitgesproken: fa-oe-tás-i), ofwel de races voor langwerpige boten, die vanaf de golven van de oceaan de rustige wateren van de haven kwamen binnengestoven met als doel als eerste de finishlijn te passeren.

De menigte was rusteloos en de meeste mensen staarden in de richting van de zee om een eerste glimp te kunnen opvangen van de *fautasi*'s. Plotseling ging er een golf van gemompel door de mensenmenigte heen toen de eerste boten in de verte in zicht kwamen. Elke boot was bemand met vijftig sterke peddelaars, die de peddels op en neer in het water bewogen in een ritme dat de schepen door de golven en het schuimende water deed klieven – een prachtig gezicht.

Al gauw waren de scheepjes goed te zien in hun race naar de finish. Ook al peddelden die sterke mannen met alle kracht die ze hadden, niettemin zorgde het gewicht van de boot met daarin vijftig

mannen voor een krachtige weerstand – die van het water.

Het schreeuwen van de menigte bereikte zijn hoogtepunt toen de eerste langwerpige boot de finish passeerde. We liepen naar de plaats waar de boten na de race afmeerden. Eén van de peddelaars legde ons uit dat de boeg van de *fautasi* zodanig is geconstrueerd dat die door het water snijdt om de weerstand te verminderen die de snelheid van de boot reduceert. Verder legde hij uit dat het door het water trekken van de peddel de kracht veroorzaakt die de boot vooruit doet gaan. Weerstand zorgt voor zowel de tegendruk als de voorwaartse beweging.

Frictie of resistentie is een belangwekkend fenomeen. Zonder die kracht kan een persoon of voertuig zich niet voortbewegen, of, indien reeds in beweging, niet tot staan worden gebracht dan alleen door met iets anders in botsing te komen. Simpele dingen als spijkers, schroeven en bouten zouden niet op hun plaats blijven zitten; een kurk zou niet in een flessehals blijven zitten; een lamp zou uit zijn fitting vallen; een deksel zou niet op een pot blijven zitten.

De wet van frictie ofwel resistentie,

waarvan wij denken dat die alleen maar van toepassing is op de natuurwetenschappen, is ook toepasbaar in ons eigen leven. Dat is waarschijnlijk hetgeen waarover Lehi het had toen hij tot zijn zoon Jakob sprak. Hij herinnerde hem aan de smarten die hem ten deel waren gevallen door de grofheid van zijn broers, en vertelde hem op welke manier die bezoeken uiteindelijk zouden resulteren in het goede. Dit zijn de woorden van Lehi tot zijn zoon: „Gij kent de grootheid Gods; en Hij zal uw ellende tot uw welzijn heiligen” (2 Nephi 2:2).

Met andere woorden, de bezoeken die hem ten deel waren gevallen in de vorm van oppositie of weerstand, zouden hem ten goede komen. Daarna sprak Lehi nog deze woorden (intussen gevleugelde): „Want het is noodzakelijk, dat er een tegenstelling in alle dingen is. Indien dit niet zo ware, . . . dan zou er geen rechtvaardigheid kunnen worden teweeggebracht noch goddeloosheid, geen heiligheid noch elende, geen goed noch kwaad (2 Nephi 2:11).

Wij zijn in het sterfelijk leven gekomen om te worden geconfronteerd met weerstanden. Dat maakt deel uit van het plan voor onze eeuwige vooruitgang. Zonder verzoeking, ziekte, pijn en smart, zou er geen goedheid, voldoening van welzijn, of vreugde mogelijk zijn. De wet van tegenstelling maakt vrijheid van keuze mogelijk; derhalve heeft onze hemelse Vader zijn kinderen geboden: „Kiest heden om te dienen den Heere God, Die u gemaakt heeft” (Mozes 6:33). Hij heeft ons de goede raad gegeven open te staan voor zijn geest, en om verleiding te weerstaan. Natuurlijk staat de vrije wilsbeschikking ons toe zijn aanwijzingen te weerstreven; derhalve zien we vele mensen die de waarheid afwijzen en aan verleiding toegeven.

Vandaag staat de kerk aan de top van anderhalve eeuw van vooruitgang. Het pad dat achter ons ligt is er de grimmige

getuige van dat onze voorgangers onderworpen zijn geweest aan grote moeilijkheden en smart. Kirtland, Jackson County, Clay County, Haun's Mill en Nauvoo zijn welhaast synoniem voor lijden – een gedeelte van de beproevingen die de Heer zijn volk in het vooruitzicht heeft gesteld (zie LV 58:3).

Terugblikkend zien we dat het ons door die tegenstand gegeven is, nu vooruitgang te boeken. Temidden van die heksenketel van vervolging en harteer, beantwoordde de Heer de noodkreet van de profeet Joseph Smith met de volgende woorden: „Uw tegenspoed en smarten zullen slechts kort van duur zijn;

En dan, indien gij het goed verdraagt, zal God u ten hemel verheffen” (LV 121:7, 8).

„Indien gij geroepen zijt moeilijkheden te doorstaan, . . . weet dan, Mijn zoon, dat dit alles u ondervinding zal geven, en voor uw welzijn zal wezen” (LV 112:5, 7).

Doordat tallozen van onze voorouders de beproevingen goed hebben doorstaan, bloeit er nu een woestijn als een roos (zie Jesaja 35:1, Statenvertaling), een beproefd en vervolgd volk heeft gezorgd voor een nalatenschap van geloof, en heeft Zion zijn prachtgewaden aangetrokken, zichtbaar voor een ieder (zie LV 82:14).

Uit honderdvijftig jaar kerkgeschiedenis kunnen we de lering trekken dat wanneer de weerstand en tegenwerking het grootst zijn, ons geloof, onze verbondenheid en onze groei de beste kans maken op vooruitgang; en dat wanneer de tegenstand een dieptepunt heeft bereikt, men geneigd is tot zelfvoldaanheid en verminderd geloof. President Brigham Young heeft gezegd: „Ieder volk dat rust en vrede geniet, ongestoord en onaangetaast blijft, en nimmer om zijn geloof wordt vervolgd, zal zeer waarschijnlijk zijn plicht gaan verzuken, ongeïnteresseerd en onverschillig worden en zijn geloof kwijtraken” (in *Journal of Discourses*, deel 7, blz. 42).

Deze lering, die van toepassing is op de kerk als collectief, is eveneens van toepassing op ieder persoonlijk.

In de Schriften wordt melding gemaakt van perioden in het leven van toenmalige heiligen die, door persoonlijke opoffering en door tegenspoed, hun verhoging hebben bewerkstelligd. Ik zal een aantal voorbeelden van volharden in geloof met u doornemen.

Het klassieke voorbeeld van volharden is de oudtestamentische profeet Job. Hij verloor alles wat hij bezat, hij had te lijden onder zware persoonlijke beproevingen en lichaamspijn, een aantal van zijn kinderen is op tragische wijze om het leven gekomen, en zelfs zijn vrienden hebben hem in de steek gelaten. Niettemin verkondigde hij wat hij geloofde: „[god] weet, hoe mijn wandel is; toetste Hij mij, ik kwam als goud te voorschijn . . . Ik hield mijn weg zonder af te buigen” (Job 23:10, 11).

We bladeren naar nog een voorbeeld van geloof, vader Abraham. Hij heeft gestreden in oorlogen, had te lijden onder een periode van langdurige hongersnood, zag zijn eigen vader zich afkeren van het priesterschap, en heeft vanwege zijn geloof te lijden gehad onder vervolging – bijna heeft hij er zijn leven voor moeten geven. Na lange jaren te hebben gewacht op de geboorte van een zoon, werd hem opgedragen die te offeren aan de Heer. Ook kreeg hij de smart te verduren van het verlies van zijn beminde echtgenote, Sara.

Tot de eerste heiligen in deze bedeling

heeft de Heer gezegd: „Ik, de Here, heb toegelaten, dat deze rampspoed . . . over hen is gekomen. Het is noodzakelijk, dat zij worden gekastijd en beproefd, evenals Abraham” (LV 101:2, 4).

Abrahams kleinzoon, Jakob, heeft ook zijn deel van rampspoed te verduren gekregen. Als jongeman moest hij zijn tweelingbroer ontvluchten en het duurde lange jaren vooraleer hij weer terugkeerde naar huis om zijn vader, moeder en broer weer te zien. Hij leed groot verdriet om zijn favoriete zoon, van wie hij dacht dat hij dood was, maar die was verkocht als slaaf. Hij droeg zijn beminde Rachel ten grave toen zij zijn laatste zoon, Benjamin, ter wereld had gebracht. Hij doorstond de smart over zonen die laf waren, doch niettemin zegende hij hun dagen en hun nageslacht zodat de nakomelingen van zijn zonen de eer ten deel valt het Huis van Jakob, het Huis Israëls te worden genoemd.

Het Nieuwe Testament schrijft over het leven van Paulus van Tarsus. Vanaf de dag van zijn dramatische bekering, heeft hij zware beproevingen en bezoeken moeten doorstaan. Hij werd gevangen gezet vanwege zijn geloof, geslagen, gestenigd, en, zoals hij zelf zegt, hij worstelde met de satan. Niettemin heeft hij geschreven: „Zeer gaarne zal ik . . . in zwakheden nog meer roemen, opdat de kracht van Christus over mij kome” (2 Korintiërs 12:9). Zijn eigen rampspoed vergelijkend met die van Paulus, heeft de profeet Joseph eens geschreven: „Ik gevoel, gelijk Paulus, de behoefte om in moelijkheden te roemen, want tot op deze dag heeft de God van mijn vaderen mij . . . bevrijd” (LV 127:2).

Tot slot verwijs ik naar het leven van Nephi in het Boek van Mormon als een voorbeeld van volharden in geloof. Samen met zijn ouders veliet hij hun welvaartsbestaan in Jeruzalem, waarna hij gedurende acht jaar – en onder grote bezoeking – door de wildernis reisde. Toen stak de fa-

milie onbekende zeeën over naar een nieuw land. In die tijd werd Nephi gemolesteerd, belachelijk gemaakt en vervolgd door leden van de huishouding waartoe hij zelf behoorde. Toen zijn vader overleed, moesten Nephi en andere leden van de familie zich afscheiden van zijn oudere broers omdat die hem om het leven wilden brengen. In zijn wanhoop zei hij: „Mijn God is mijn toeverlaat geweest: Hij heeft mij door mijn ellende in de wildernis geleid, en op de wateren van de oceaan heeft Hij mij bewaard” (2 Nephi 4:20).

Dat zijn zo enkele op schrift vastgelegde voorbeelden van geloof – mannen die door God zijn geëerd omdat zij hun vertrouwen in Hem stelden ten tijde van grote moeilijkheden. Zij hebben de waarheid leren inzien dat God hen heeft uitverkoren „in de smeltoven der ellende” (Jesaja 48:10).

Ook heden ten dage worden er biografieën geschreven over geloof – heiligen die, net als Job, te lijden hebben onder lichaamspijn, emotionele smart en zelfs door hun vrienden in de steek worden gelaten – en toch getrouw blijven; heiligen die, gelijk Job, moeten toezien dat hun zonen en dochters niet zo kloekmoedig zijn als dat zou moeten, maar die hun zegenen voor wat ze waard zijn; heiligen die, gelijk Paulus, op schandalige wijze belachelijk worden gemaakt en toch volharden tot het einde; heiligen die, net als Nephi, zich moeten afscheiden van hun familie vanwege hun verbondenheid met het evangelie. Er zijn mensen die pijn en smart verduren vanwege het verlies van een geliefde; mensen die geestelijke smart verduren vanwege het teloor gaan van kinderen; mensen wier gezondheid zeer te wensen overlaat, die het financieel niet mee zit, en die onder grote emotionele druk leven, en die toch, net als Job, weten: „Toetste Hij mij, ik kwam als goud te voorschijn” (Job 23:10).

Onlangs hebben we de verjaardag ge-

vierd van president Kimball; de meesten van ons weten wel welk een rampspoed hem gedurende een groot deel van zijn vijfentachtigste leven ten deel is gevallen. Hij sprak uit ondervinding toen hij de volgende woorden heeft geschreven: „Omdat we mens zijn, willen we lichaamspijn en mentale smart graag uit ons leven bannen en ervoor zorgen dat het ons altijd gemakkelijk en voor de wind gaat, maar als we de deur van smart en ellende dicht zouden doen, kan dat ertoe leiden dat we onze beste vrienden en goeddoeners buiten sluiten. Lijden kan van een mens een heilige maken als hij leert geduldig en lankmoedig te zijn en baas over zichzelf” (*Faith Precedes the Miracle*, blz. 98).

We staan aan de top van 150 jaar kerkgeschiedenis; maar er zijn nog meer toppen te beklimmen vooraleer het werk Gods gekroond wordt met overwinning. Er zal sprake zijn van collectieve beproevingen en individuele moeilijkheden – de weerstand die zo onmisbaar is in het eeuwige plan.

Hoe komen we erbij te veronderstellen dat wij immuun zijn voor de ondervindingen die het leven hebben verfijnd van de heiligen in vroeger dagen? We moeten voor ogen houden dat sommige vormen van weerstand die onze vooruitgang tegenhouden, ons in de gelegenheid stellen tot een overwinning te komen.

Ik getuig vandaag van de waarheid die tot uitdrukking komt in een van de verzen van een heilige lofzang:

Als u grote beproevingen krijgt te doorstaan,

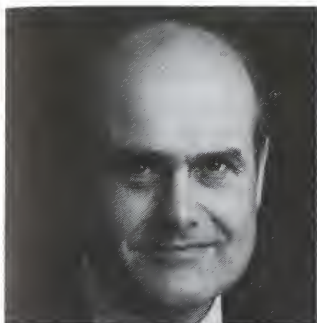
Zal mijn genade op u vallen

U zult er niet door geschaud worden,

Ik wil alleen uw zwakheid wegnemen en u volmaakter doen zijn.

(Vers 5 van HL no. 66.)

Moge God ons zegenen dat wij mogen volharden in het doel waartoe wij zijn uitgezonden, in de naam van Jezus Christus. Amen.

Geloven we wel allemaal in dezelfde God?

Ouderling F. Enzo Busche
van het Eerste Quorum der Zeventig

Iedereen moet „die beslissing durven nemen God te aanvaarden zoals Hij in werkelijkheid is en niet zoals Hij er uitziet volgens de wijsgerige stelsels van mensen”

Nu ik hier voor u sta, ontkom ik er niet aan terug te denken aan de dag toen ik, als onderzoeker van de kerk, geconfronteerd werd met de uitdaging mij voor te bereiden op mijn doop. Die stap leek veel te groot voor me te zijn, maar omdat ik reeds een brandend getuigenis binnenin mij had van de waarheid van dit werk, wist ik dat als ik er niet mee zou instemmen gedoopt te worden, mij het recht zou ontvallen om in gebed nog verder te spreken met mijn hemelse Vader.

En dus nam ik de uitdaging aan, met een angstig hart, maar ik zei de zendingen dat ik twee voorwaarden stelde: In de eerste plaats, dat ik nooit zou worden geroepen voor een functie in de kerk, en ten tweede, dat ik nooit een toespraak zou hoeven houden. Zonder de liefdevolle invloed, de macht en zekerheid van de heilige Geest, die ik ontving doordat me na de doop de handen werden opgelegd om me bij te staan, zou ik al de diverse kerkelijke opdrachten die ik heb gekregen, uit mezelf tot niets in staat zijn geweest.

Als kerkleden hebben wij het voorrecht getuigenis te geven van de herstelling in deze laatste dagen van De Kerk van Jezus

Christus van de Heiligen der Laatste Dagen door een door God daartoe gemachtigd man, Joseph Smith. Toen ik onlangs dat getuigenis aflegde tegenover iemand toen ik in Duitsland werkzaam was als zendingspresident, merkte ik dat hij zich niet erg op zijn gemak voelde met wat ik zei, en hij reageerde, gelijk zoveel andere mensen, met te vragen: „Geloven we niet allemaal in dezelfde God?” Die vraag deed me pijn. Het doet me altijd pijn als ik zie hoeveel mensen zo onverschillig staan tegenover en zich zozeer onbewust zijn van die uiterst essentiële vraag in iemands leven: „Kan ik te weten komen wie U bent, mijn Vader in de hemel?”

We kunnen stellen dat ongeacht wanneer, waar en onder welke omstandigheden we opgroeien, we allemaal smachten naar onze hemelse Vader, omdat we Hem hebben gekend voordat we naar de aarde kwamen. Maar geloven we, hier op aarde, wel allemaal in dezelfde God? Nee – absoluut niet! Gebruik makend van zijn vrije wil, heeft de mens allerlei interpretaties verzonnen van onze Vader in de hemel en het doel van ons leven.

In ons sterfelijk bestaan is er geen plaats

voor een onzeker, onverschillig bewustzijn van de verantwoording die we dragen en de verplichting die we hebben, te kiezen wie we moeten navolgen. Of we moeten onze Schepper en God leren kennen, die ons liefheeft, die ons vrede, waardigheid, licht en geluk wil geven, óf we vergeten op de duur onze goddelijke oorsprong en blijven achter in de wazige mist van de misleider – de verleider, die het niet kan verkroppen dat wij, als levende zielen, zijn plan niet hebben aanvaard in ons voorsterfelijk bestaan.

Met al zijn kennis strijdt hij ernaar de mens op een dwaalspoor te brengen als die gebruik maakt van zijn vrije wil, opdat hij hem tot zijn slaaf kan maken. Wij zijn er getuige van dat de angst, haat, wanhoop, eenzaamheid en ellende die de mensen ondervinden in hun leven, de vruchten zijn van de invloeden van de verleider. Het is overduidelijk dat zijn verstrekkende, ongoddelijke strategie om ons vermogen te verlammen tot waarachtig liefhebben en geloof te oefenen, is gericht op deze laatste dagen voor de wederkomst van de Zaligmaker, waarin iedereen tot een besluit moet komen.

Als we niet tot het besluit komen de waarheid te onderzoeken en te aanvaarden op de enige manier waaraan God zijn goedkeuring heeft gehecht, met geheel onze macht, verstand en sterkte, zelfs als dat betekent dat we ons leven totaal moeten veranderen, zullen we ons huis op los zand hebben gebouwd. De halve waarheden van de mens, dikwijls vermengd met Schriftuur, wegen soms zwaar genoeg om gedurende een bepaalde periode of een generatie lang te voldoen aan de verwachtingen die mensen koesteren, maar die kunnen hen noch op het pad van verhoging en eeuwig leven brengen, noch afdoende oplossingen aandragen voor de grote problemen waarmee het mensdom in deze tijd te kampen heeft.

Het ontvangen en aanvaarden van Je-

zus Christus en zijn plan van zaligmaking in zijn volheid en waarheid, betekent de wereld en haar aardse verlangens vaarwel zeggen en rondom onszelf Zion optrekken. Toen Christus op aarde was om voor zijn discipelen de weg te bereiden, in reinheid van de waarheid getuigend, was Hij een licht in de duisternis, en de duisternis heeft Hem niet herkend (zie Johannes 1:5). De duisternis organiseerde zich om Hem uit de weg te ruimen. Christus wist dat dit zou gebeuren, niet alleen met Hem maar ook met al zijn ware discipelen. In Matteüs 10:2 zegt Hij, sprekend tot zijn volgelingen: „En gij zult door allen gehaat worden, om mijns naams wil.”

Als we in zijn ware, op aarde terugge-

brachte kerk, Christus echt volgen, zal dat tot uitdrukking komen in ons leven. Het zal zijn vruchten afwerpen. De heilige Geest zal ons leiden zodat we tot de juiste besluitvorming komen, zodat we ware liefde en getrouwheid tot ontwikkeling kunnen brengen door te leren offers te brengen en onszelf te disciplineren. Ons kunnen neemt toe en zorgt voor tevredenheid, vreugde en geluk. Door voortdurend in verbinding te staan met onze hemelse Vader – een constant gebed in ons hart om leiding in de vele kleine vormen van het nemen van beslissingen in ons leven – voelen we dat het juk van Christus niet zwaar drukt, zoals Hij zegt in Matteüs 11:28, 30:

„Komt tot Mij, allen, die vermoeid en belast zijn, en Ik zal u rust geven;

Want mijn juk is zacht en mijn last is licht.”

Wij zullen ertoe worden geleid te leven op zijn manier, en niet naar de wijze van de wereld.

Wereldse mensen hebben geen moeite met de vraag: „Geloven we niet allemaal in dezelfde God?” Het antwoord op die vraag is: „Nee.” De verleider heeft aangezet tot allerlei denkbeelden en godsdiensten om de mensen te misleiden, om hen zich gelukkig en geborgen te laten voelen in hun door mensen uitgevonden rationalisering en goddeloosheid. Hij wil dat de mensen vergeten dat ze op zekere dag voor de rechterstoel van Christus komen te staan en dan verantwoording moeten afleggen van wat ze hebben gedaan en gezegd. In Matteüs 12:36 zegt de Zaligmaker: „Maar Ik zeg u: Van elk ijdel woord, dat de mensen zullen spreken, zullen zij rekenschap geven op de dag des oordeels.”

Wij leven in de heerlijke tijd van vervulling, waarnaar reikhalzend werd uitgezien door de profeten van weleer – Henoeh, Jesaja, Daniël, Paulus en vele anderen. In onze tijd worden de werken van de misleider van alle eeuwen aan de kaak ge-

steld door Christus middels een levende profeet. De discipelen van Christus – de heiligen der laatste dagen onder leiding van een levende profeet, Spencer W. Kimball – gaan in het offensief om de wereld de vruchten te tonen van in rechtschapenheid leven volgens het evangelie van Jezus Christus. Met de engelen getuigen wij dat dit de dagen van waarschuwing zijn voor de volken en naties in de wereld, en dat het daarvoor al gauw te laat zal zijn. Wij getuigen met de woorden van Amulek, een profeet uit het Boek van Mormon, opgetekend in Alma 34:32, 33 en 35;

„Want ziet . . . dit leven is de tijd voor de mensen om hun arbeid te volbrengen.

Nu, zoals ik reeds heb gezegd, verzoek ik u, daar gij zovele getuigenissen hebt ontvangen, dat gij de dag uwer bekering niet tot het einde uitstelt; . . .

Want ziet, als gij de dag van uw bekering tot de dood hebt uitgesteld, zijt gij aan de geest van de duivel onderworpen, en hij verzegelt u als de zijne; daarom heeft de Geest des Heren Zich aan u onttrokken en heeft Hij geen woonplaats in u; en de duivel heeft u geheel in zijn macht; en dit is de eindstaat der goddelozen.” De zaligmakende krachten van omhoog zijn alleen maar werkzaam door het beginsel van rechtschapenheid van de mensen. Die krachten werken door de onschuldigen en reinen van hart zoals is geprofeteerd van oudsher. Dertigduizend zendelingen zijn uitgezonden om met die macht te prediken, op zoek naar diegenen die zoeken naar de eeuwige beginselen van waarheid waarop ze hun leven lang al hebben gewacht. Dagelijks getuigen honderdduizenden dragers van het priesterschap en ook zusters – door hun rechtschapen levenswandel, hun voorbeeld en hun getuigenis – dat zij door de heilige Geest zijn verzegeld met de kennis dat die dingen waar zijn, dat het koninkrijk Gods in deze dagen wordt gevestigd ter voorbereiding op de wederkomst van de Zaligmaker.

Met groot enthousiasme leren de discipelen van Christus in deze laatste dagen het woord aanvaarden dat de profeet Joseph Smith is gegeven in LV 58:64:

„Want voorwaar, de roep moet van deze plaats uit de gehele wereld ingaan tot in de uiterste delen der aarde – het evangelie moet aan ieder schepsel worden gepredikt, met tekenen die de gelovigen volgen.”

Dit werk in de laatste dagen brengt de profetie van Henoch, de zevende in afstamming van Adam in vervulling, opgetekend in de Parel van Grote Waarde, in Mozes 7:62:

„En gerechtigheid zal Ik uit den hemel nederzenden; en waarheid zal Ik uit de aarde voortzenden om van Mijn Eniggeborene te getuigen, van Zijn opstanding uit de doden, ja, en ook van de opstanding van alle mensen; en gerechtigheid en

waarheid zal Ik als een vloed over de aarde doen stromen, om Mijn uitverkorenen van de vier hoeken der aarde te vergaderen naar een plaats, die Ik zal bereiden, een Heilige Stad, opdat Mijn volk zijn lendenen omgorde en naar de tijd Mijner komst uitzie; want daar zal Mijn tabernakel zijn, en het zal Sion worden genoemd, een nieuw Jeruzalem.”

Mijn geliefde broeders en zusters, ik geef u mijn getuigenis dat dit de tijd is van de vestiging van het koninkrijk van Christus op deze aarde – dat niemand zal kunnen uitkomen onder de beslissing God te aanvaarden zoals Hij werkelijk is en niet zoals Hij er uitziet volgens de wijsgerige stelsels van mensen. Ik weet dat dit het werk is van de levende God, die werkt door een levende profeet, Spencer W. Kimball. Ik zeg dit in nederigheid, in de naam van onze Zaligmaker, Jezus Christus. Amen.

Bereidwillig te ontvangen

Ouderling Marion D. Hanks
van het Eerste Quorum der Zeventig

„U en mij zijn twee uitdagingen gesteld die nooit zullen worden ingetrokken zolang het leven voortduurt: te kiezen voor God en elkaar lief te hebben”

In hetzelfde hoofdstuk van het boek van Mozes waaruit broeder Busche zojuist heeft geciteerd, staat een conversatie opgetekend die voor mij een van de meest instructieve en gevoelige is in de literatuur. Henoeh had een stad gebouwd „die de Stad der Heiligheid, ja, Sion, werd genoemd,” die „na verloop van tijd . . . ten hemel [wer] opgenomen . . .

En . . . de God des hemels [zag neer] op de overigen des volks [dat wil zeggen, op degenen die niet waren opgenomen], en Hij weende” (Mozes 7:19, 21, 28).

Toen sprak Henoeh tot de Heer: „Hoe komt het, dat de hemelen wenen, en hun tranen uitstorten, gelijk de regen op de bergen?

. . . Hoe komt het, dat Gij kunt wenen, Gij zijt immers heilig, en van alle eeuwigheid tot in alle eeuwigheid?” (Mozes 7:28, 29.)

Voorts herinnerde Henoeh God aan de beperktheid en voortgaande aard van zijn scheppingen, en aan zijn heilige volmaaktheid en heerlijkheid en werken, en gaat dan verder: „Niets dan vrede, gerechtigheid en waarheid bewonen Uw troon;

en barmhartigheid zal van voor Uw aangezicht uitgaan, en geen einde hebben; *hoe komt het, dat Gij kunt wenen?*

De Heere zeide tot Henoeh: Zie dezen, uw broederen; zij zijn het werk van Mijn eigen handen, en hun kennis gaf ik hun ten dage, dat Ik hen schiep; en in den hof van Eden gaf Ik den mens zijn vrijen wil;

En tot uw broederen heb Ik gezeg, alsook geboden, dat zij *elkander* moesten *liefhebben*, en dat zij *Mij*, hun Vader, moesten *verkiezen*; doch zie, zij zijn zonder liefde, en zij haten hun eigen bloed;

. . . en alle hemelen zullen over hen wenen, ja, al het werk Mijner handen; waarom zouden de hemelen dan niet wenen, wanneer ze zien, dat dezen zullen lijden?” (Mozes 7:31–33; 37; cursivering toegevoegd.)

God, van wic alle zegeningen komen, vroeg alleen maar van zijn kinderen dat ze elkaar zouden liefhebben en Hem, hun Vader, verkiezen.

Maar, net als in onze dagen, waren er velen die noch de Heer verkozen, noch liefde koesterden voor elkaar, en toen God het lijden voorzag dat die eigengerei-

de, opstandige koers van zonde tot gevolg zou hebben, *weende Hij*. Dat zei Hij tegen Henoch, en daarover weende Hij.

Lang geleden heb ik eens een verhaal gehoord waaraan ik veel heb gehad. Ik heb het nooit op schrift gezien en kan het daardoor niet die lofprijzingen geven die ik graag zou willen. Het verhaal is overduidelijk met opzet zo in elkaar gezet dat het op provocatieve manier beginselen onderricht waarin ik geloof.

Bij de poort

In een bepaalde periode gingen drie mannen (gelijk dat met ons uiteindelijk het geval zal zijn) over van het sterfelijke leven naar het daarna komende onsterfelijke leven. Alle drie bevonden ze zich, toen ze aan de andere kant waren aangekomen, in het gezelschap van een gracieuze persoonlijkheid die hen zich op hun gemak deed voelen en hun angstige verwachtingen kalmeerde.

Elk van de drie mannen bemerkte op zijn beurt dat hij bezig was met het beantwoorden van vragen waar hij niet omheen kon en die van groter belang leken dan wat anders ook.

„Hoe denk je over Christus? Hoe is je relatie tot Hem? Ken je Hem?”

De eerste man antwoordde met tegenzin, enigszins geërgerd. Hij zei dat hij niet iemand was die had deelgehad aan georganiseerde godsdienstige activiteiten. Het was allemaal te formeel, te schijnheilig en te weinig echt godsdienstig. Ook had hij niet op eigen initiatief geprobeerd om tot een persoonlijke relatie te komen met de Heer. Hij was een goede echtgenoot en vader geweest, had zich ingezet voor de maatschappij, was van onbesproken gedrag, maar het werd hem op dat moment erg duidelijk dat hij was voorbijgegaan aan het centrale doel van het leven, dat hij was afgeleid van waarnaar hij op zoek had moeten zijn. Hij was dankbaar dat hij nu

in omstandigheden kwam te verkeren waarin hij kon beginnen met te leren wat hij moest weten.

De tweede man had een korter onderhoud. Hij had snel het belang door van de gestelde vragen en had zijn antwoord klaar. Hij zei dat hij een strijder was geweest voor Christus, een kruisvaarder voor Hem in het zakenleven, een woordvoerder voor Hem in de industrie. Hij was nogal terneergeslagen toen hij even later in een omgeving werd binnengeleid waar ook hij kon beginnen met het leren van wat hij moest weten.

De derde reiziger ontmoette zijn gastheer met een grote dosis warmte en verwondering. Hij begreep goed wat de betekenis was van de vragen die werden gesteld, keek met betraande ogen de man aan de poort aan en knielde voor Hem neer en aanbad Hem.

De Heilige

Er staat in de Schriften geschreven:

„. . . mijn geliefde broederen, . . . het pad voor de mens is smal, maar het ligt in een rechte lijn vóór hem, en de poortwachter is de Heilige Israëls; daar heeft Hij geen dienstknecht en er is geen andere weg, dan door de poort, want men kan Hem niet bedriegen, want Here God is Zijn naam” (2 Nephi 9:41).

Naar mijn oordeel zijn zaligmaking en verhoging geen zaak van boekhouding in de hemel, maar een van kwalificatie door de ziel die de Heer leert kennen.

Gewillig te ontvangen

Ook staat er geschreven dat iemand die zich niet houdt aan wetten die betrekking hebben op de diverse omstandigheden in de eeuwigheid, de zegeningen van die koninkrijken niet kan genieten. Er zijn er die de zegeningen van *geen enkel* koninkrijk van heerlijkheid zullen genieten maar, al-

dus het verslag, moeten functioneren in een koninkrijk dat geen *rijk van heerlijkheid* is (zie LV 88:22–24). En over hen staat er geschreven:

„En zij, die overblijven, zullen eveneens levend worden gemaakt, doch zullen weer naar hun eigen plaats terugkeren om datgene te bezitten, wat zij gewillig zijn te ontvangen.

Want wat baat het een mens, indien hem een gift wordt geschonken, en hij ontvangt de gift niet? Ziet, hij verheugt zich niet in hetgeen hem wordt gegeven, evenmin verheugt hij zich in hem, die de gever van de gift is” (LV 88:32, 33).

Allemaal zullen we die zegeningen Gods genieten die we bereid zijn te ontvangen.

Maar hoe geven we blijk van die bereidheid? Eén van de profeten geeft het antwoord: „Hoe kent iemand de meester, die hij niet heeft gediend, en die voor hem een vreemdeling is, en verre is van de gedachten en voornemens van zijn hart?” (Mosiah 5:13.)

Wij kennen en kiezen Hem en genieten zijn zegeningen als we Hem dienen, door te zorgen dat we in aanmerking komen

voor zijn vriendschap, en door Hem altijd in ons hart en onze gedachten te hebben. We wenden ons tot Hem in onze beproevingen, ons zoeken en de dingen die we aanvoelen voor vertroosting en steun. Hij is altijd bereikbaar voor wie Hem zoekt.

„Komt tot Mij, allen, die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven” (Matteüs 11:28).

„En zie, Ik ben met u al de dagen, tot aan de voleinding der wereld” (Matteüs 28:20).

„Ik zal u niet als wezen achterlaten” (Johannes 14:18).

Hij weet wat onze zwakheden zijn, de druk en de problemen waaronder we gebukt gaan. Beter dan wie ook, weet Hij wat het betekent om je alleen te voelen.

„Mijn God, mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?” (Matteüs 27:46.)

Elkaar liefhebben

Maar naast Hem liefhebben, Hem aannemen, moeten we ons ook houden aan zijn gebod elkaar lief te hebben. Hij heeft ons voorggehouden en getoond welke wegen wij moeten bewandelen. Toen Hij naar Nazaret terugkeerde en daar op de sabbatdag de synagoge binnenging, opende Hij het boek Jesaja en las wat er 700 jaar eerder over zijn bediening was geschreven:

„De Geest des Heren is op Mij, daarom, dat Hij Mij gezalfd heeft, om aan armen het evangelie te brengen; en Hij heeft mij gezonden om aan de gevangenen loslating te verkondigen en aan blinden het gezicht, om verbrokenen heen te zenden in vrijheid” (Lucas 4:18).

In het prachtige verhaal over de terugkeer van de Koning, houdt Hij ons op onvergetelijke wijze onze verantwoording voor ten aanzien van de hongerige, de dorstige, de vreemdeling, de naakte, de zieke en de gevangene. „In zoverre gij dit aan één van mijn minste broeders hebt ge-

daan, hebt gij het Mij gedaan” (Matteüs 25:40).

Honderden jaren daarvoor is door Jesaja de koers van hulpvaardigheid aangegeven die Hij verwachtte dat zijn kinderen zouden volgen:

„De boeien der goddeloosheid los te maken, de banden van het juk te ontbinden, verdrukten vrij te laten, . . . dat gij voor de hongerige uw brood breekt en arme zwervelingen in uw huis brengt, . . . als gij een naakte ziet, dat gij hem bekleedt, . . . en de verdrukten verzadigt” (Jesaja 58:6, 7, 10).

U en ik weten dat we de Heer nodig hebben. En Hij heeft het ons duidelijk gemaakt dat Hij ook ons nodig heeft als werktuig van zijn liefde jegens zijn andere kinderen.

Zijn werktuigen

Een meisje uit een weeshuis heeft zich eens het ongenoegen van verongelijkte personeelsleden op de hals gehaald door een briefje te hangen aan een tak van een boom waar men van buiten de instelling bij kon komen. Die akelige kleine rebel werd ras voor de directrice geleid, die het briefje openvouwde, en las: „Aan wie dit vindt, ik houd van u.”

Gods kinderen hebben behoefte aan mensen die van ze houden, en hebben ook mensen nodig om van te houden.

Maar er staat geschreven: „Laten wij liefhebben niet met het woord of met de tong, maar met de daad en in waarheid” (1 Johannes 3:18).

„Niet met ogendienst, als mensenbehagers, maar door als [dienstknachten] van Christus de wil van God van harte te doen” (Efeziërs 6:6).

In de predikatie van Amulek, die broeder Busche aanhaalde, en waarin hij aanzette tot bidden en geloof, gaf hij nog de volgende uitnodiging: „En ziet, ik zeg u, mijn beminde broeders: Denkt niet, dat

dit alles is; want als gij, nadat gij deze dingen hebt gedaan, de behoeftigen en naakten wegzendt en de zieken en kranken niet bezoekt, en niet van uw middelen, als gij ze hebt, mededeelt aan hen, die ze nodig hebben – ik zeg u: Als gij geen dezer dingen doet, ziet, dan is uw gebed vruchteloos en zal u niets baten; en gij zijt als de geveinsden, die het geloof verloochenen” (Alma 34:28).

De dichter zegt het op deze manier:

Liefde is niet alles: ze is geen vlees noch drank

Noch sluimering noch een beschutting tegen regen;

Noch slechts een reddingsboei voor wie verdrinkt.

(In *Collected Poems*, blz. 659.)

We spreken over de liefde van Christus die groter is dan geloof, groter dan hoop, die tot uitdrukking komt in opoffering, dienstbetoon, geven.

Sommigen die onze liefde nodig hebben, zijn vlakbij, anderen zijn ver verwijderd. Een aantal van hen die tot die tweede categorie behoren wordt opgenomen in onze maatschapij en herinnert ons aan de enorme aantallen mensen in heel de wereld die uit hun woonplaats zijn of worden verdreven en die nu en in toenemende mate hulp van node hebben. We hebben berichten gehoord over de tragedie van de bootvluchtelingen. Maar het probleem van de hongerigen, de daklozen, de hopelozen, de armen en de verworpenen is zo groot dat wij ons er bijna geen voorstelling van kunnen maken.

Vlakbij

Er zijn anderen in onze omgeving die te kampen hebben met moeilijkheden waar we ons ook bezorgd over moeten maken. Gode zij dank bestaan er grootschalige projecten die opgezet zijn door sociale en welzijnsinstellingen, maar die vergroten nog ons persoonlijk begaan zijn met de

vreemdelingen die onder ons zijn, zij die zich hebben gevestigd of alleen maar tijdelijk verblijven, met de weerspanningen, de bejaarden en de zieken.

Mensen die hun huwelijkspartner verloren door overlijden of echtscheiding, hebben te lijden onder een enorm probleem van ontheemding waardoor ook zij dikwijls alleen zijn en behoefte hebben aan troost en hulp. Ouders wier hart gebroken is omdat ze er alles aan gedaan hebben, maar wiens kinderen hebben gekozen voor een andere weg, lijden intens verdriet en putten dikwijls maar weinig vertroosting uit predikaties of het welslagen van andere mensen. Het aantal gezinnen met maar één ouder neemt hand over hand toe, en al die gezinnen hebben bij-

zondere behoeften die niet worden begrepen door hen die niet eenzelfde ondervinding hebben opgedaan.

De Schriften geven ons het getuigenis van het feit dat de Heer weent als wij Hem niet verkiezen of elkaar waarachtig liefhebben. De bedroevendste omstandigheden waarin wie van ons ook kan komen te verkeren, en die het enige kwaad vormen dat ons op de lange duur schade kan berokkenen, komen voor als wij Hem niet verkiezen en derhalve van Hem verstoken worden. Maar de tweelingtragedie – een die ook lijden tot gevolg heeft dat Hem reden geeft tot wenen – is ons falen in onze genegenheid jegens elkaar, genegenheid die wordt uitgedrukt in onzelfzuchtig bezig zijn de christelijke dienstverlening te geven waarover president Kimball deze ochtend heeft gesproken, christelijk dienstbetoon jegens de hongerigen, de naakten, de verdrukten, de verworpenen, de weduwen en weduwnaars, de wezen, de bezochten, de gekwetsten, de afgewezenen, de bejaarden, de zieken en de gevangenen.

Verkies Hem – en heb lief

U en mij zijn twee uitdagingen gesteld die nooit zullen worden ingetrokken zolang het leven voortduurt; te kiezen voor God en elkaar lief te hebben. Dan kunnen we er zeker van zijn dat we Hem kennen in deze wereld en uiteindelijk in dat koninkrijk dat niet van deze wereld is, waar „God . . . bij de mensen [is] en Hij . . . bij hen [zal] wonen, en zij . . . zijn volk [zullen] zijn en God zelf . . . bij hen [zal] zijn, en Hij . . . alle tranen van hun ogen [zal] afwissen, en de dood . . . niet meer [zal] zijn, noch rouw, noch geklaag, noch moeite, er meer [zal] zijn, want de eerste dingen zijn voorbijgegaan” (Openbaring 21:3, 4).

God zegene ons dat we zullen doen wat Hij wil dat we doen, in de naam van Jezus Christus. Amen.

Een wonderbaar werk en een wonder

President Ezra Taft Benson
van het Quorum der Twaalf Apostelen

„Wij verwachten stellig verdere vooruitgang, groei en een meer geestelijk gerichte instelling. Maar wat we niet moeten vergeten is dat er pogingen in het werk zullen worden gesteld om het werk tegen te houden”

Zeven eeuwen voordat Christus werd geboren, voorzag en voorzegde Jesaja de herstelling van het evangelie van Jezus Christus in deze laatste dagen. Hij zei dat het een wonderbaar werk en een wonder zou zijn voor alle mensen (zie Jesaja 29:14). Toen Jezus verscheen aan de Nephieten in Amerika, bevestigde Hij de profetie van Jesaja met de volgende woorden: „De Vader [zal] om Mijnentwil een werk wrochten, dat een groot en wonderbaar werk . . . zal zijn” onder de mensen van het land Amerika in de laatste dagen (3 Nephi 21:9).

6 April 1830, in de staat New York, was het begin van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen in deze bedeling, een begin dat welhaast onopgemerkt aan de wereld is voorbijgegaan. Een klein aantal mannen en vrouwen, waaronder de profeet Joseph Smith, was bijeengekomen ten huize van Peter Whitmer sr. om daar getuige te zijn van en deel te hebben aan de officiële stichting van de kerk. Vandaag de dag zijn er meer dan vier-eneen-half miljoen leden in eenentachtig landen. We zien terug op 150 jaar kerkge-

schiedenis en zijn geneigd met Jesaja uit te roepen: „Wonderlijk en wonderbaar!”

Dat de kerk van Jezus Christus een onopgemerkt begin zou hebben en daarna een fenomenale groei zou doormaken, is eveneens voorspeld. Jezus heeft gebruik gemaakt van de vergelijking van het kleine mosterdzaad om er het vroege begin van zijn kerk mee te beschrijven. Maar, zoals Hij heeft gezegd, op den duur zou dat onbetekenende zaad worden tot een grote boom en velen zouden hun toevlucht vinden in zijn takken (zie Matteüs 13:31, 32).

De profeet Daniël heeft het begin en de opmerkelijke groei van de kerk beschreven als een kleine steen die zou worden tot een grote berg en de hele aarde vervullen! (Zie Daniël 2:34, 35, 44.)

Men heeft op bepaalde tijden een indruk proberen te krijgen van de kerk en is er in vele gevallen niet in geslaagd haar voortgang en potentieel te zien. De groei van de kerk heeft, net zoals bij gras of bomen, welhaast onmerkbaar voor het oog plaatsgevonden, maar beetje bij beetje, regel op regel en gebod op gebod is de kerk tot wasdom gekomen.

Gelijke tred houdend met de vroege ontwikkeling van de kerk was de geest van tegenwerking en vervolging. Waar ook het nietige „mosterdzaad” werd gezaaid, daar werden pogingen in het werk gesteld deze groei te belemmeren. Maar ondanks alles wat er is ondernomen om het werk te niet te doen – zelfs de moord op de profeet Joseph Smith en zijn broer – is het de kerk goed gegaan en is ze groter geworden. Er waren lieden die dachten dat het na de marteldood van Joseph en Hyrum afgelopen zou zijn met de kerk, maar men had niet begrepen, gelijk Daniël verzegelde, dat dit koninkrijk in de laatste dagen „in eeuwigheid niet zal te gronde gaan” (Daniël 2:44).

Vlak vóór de dood van de profeet, heeft Brigham Young gezegd: „Het koninkrijk is gevestigd; en, hoewel het op het ogenblik nog niet veel groter is dan de uitspruiting van een mosterdzaad, groeit de kleine plant uitstekend” (*History of the Church*, deel 6, blz. 354).

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is, gelijk Daniël heeft geprofeteerd, een geestelijk koninkrijk „dat zonder toedoen van mensenhanden . . . van de berg [is losgeraakt]”, (Daniël 2:45), hetgeen betekent dat er een begin mee is gemaakt door bemiddeling van God. De kerk is niet zomaar nog een instelling, door mensen in het leven geroepen. Welke andere organisatie of kerk schrijft zijn stichting toe aan het feit dat boodschappers van de God des hemels naar de mens zijn gekomen met gezag en macht om de verordeningen en sleutelen terug te brengen die door de afvalligheid verloren waren gegaan?

De kerk heeft uitbanning uit vier staten overleefd, de teistering en vervolging van haar leden, een uitroeiingsorder van een gouverneur, de moord op haar profeet, onteigening door de regering en voortdurende vervolging van haar leiders en mensen. Dat is wat deze kerk gedurende de

eerste zestig jaar van haar bestaan heeft doorstaan en overleefd – en juist uit die ellende, vervolging en verarming heeft de kerk kracht geput en is ze tot wasdom gekomen. Toen Joseph F. Smith, de zoon van Hyrum Smith, broer van de profeet Joseph, president van de kerk werd, kon hij zeggen: „We hebben onze kinderjaren achter ons . . . , en worden met rasse schreden . . . tot volwassen mannen en vrouwen” (in *Conference Report* van april 1909, blz. 2).

De oppositie tegen de kerk is in de twintigste eeuw niet afgenomen, maar men is geleidelijk aan gaan inzien wat we werkelijk geloven en nastreven, in tegenstelling tot wat onze vijanden over ons hebben gezegd. Onze mormoonse jongens hebben gevochten in twee wereldoorlogen en we zijn erkend in hun normen en principes. Tijdens de grote economische depressie in de dertiger jaren, kreeg de kerk bekendheid vanwege onafhankelijkheid, zelfvertrouwen en zelfzorgzaamheid. En door de jaren heen hebben heiligen der laatste dagen zich onderscheiden op het gebied van natuurwetenschappen, onderwijs, medicijnen, het zakenleven en nog andere grote inspanningen.

De zendelingen hebben over heel de wereld een grote oogst aan bekeerlingen binnengebracht. Zaden die in het buitenland zijn geplant resulteerden in het worden tot een ring van een zendingsgebied. Waarlijk, Zion heeft zijn pronkgewaden aangetrokken; zijn grenzen zijn vergroot (zie LV 82:14). Toen Joseph Fielding Smith, de zoon van president Joseph F. Smith, president werd van de kerk, heeft hij gezegd: „Wij worden als kerk en als volk volwassen. We hebben de gestalte en de kracht gekregen die ons in staat stellen uitvoering te geven aan de opdracht die ons door de Heer middels de profeet Joseph Smith is gegeven, namelijk dat we de blijde boodschap van de herstelling moeten uitdragen aan elke natie en alle vol-

ken” (in *Conference Report, gebiedsconferentie te Manchester in Engeland, 1971*, blz. 5).

Twee jaar nadien heeft de opvolger van president Smith, president Harold B. Lee, gezegd: „Wij zijn thans getuige van het vertoon van de hand des Heren temidden van zijn heiligen, de leden van de kerk. Nooit eerder in deze bedeling, en wellicht nooit eerder in een bepaalde tijdsperiode, is er zo’n sfeer van urgentie onder de leden van deze kerk waarneembaar geweest als nu. Hun grenzen worden naar buiten verlegd, hun ringen worden sterker gemaakt . . . Niet langer kan men deze kerk bestempelen als de ‚kerk van Utah’, of als een ‚Amerikaanse kerk’, want de kerk heeft thans leden in heel de wereld” (*Ensign* van juli 1973, blz. 4, 5.).

Een jaar geleden stond president Kimball hier op de kansel en zei: „Sedert we voor het laatst bijeen zijn geweest in alge-

mene conferentie . . . zijn we getuige geweest van een grote groei en in uitbreiding van het koninkrijk des Heren . . .

We hebben nieuwe zendinggebieden gesticht die bijna heel de vrije wereld omvatten, en we richten thans onze aandacht met groter ijver op de dag dat we het evangelie kunnen delen met de kinderen van onze Vader achter het zogeheten ijzeren en bamboe gordijn. We moeten ons op die dag voorbereiden. De urgentie daarvan drukt zwaar op ons. Die dag kan veel sneller aanbreken dan wij ons realiseren.

Per jaar krijgen we er nu ongeveer honderd nieuwe ringen bij . . .

Ik verheug mij met u, mijn broeders en zusters, in dit statische bewijs van de vooruitgang en groei in Zion” (*Ensign* van mei 1974, blz. 4).

Ja, als we terugzien op de honderdvijftig jaar dat we bestaan, zijn we verheugd en zeggen dat de vooruitgang wonderlijk

en wonderbaar is geweest. Wij danken de Heer voor zijn genadige zegeningen. We aarzelen geen moment om het welslagen en de vooruitgang van de kerk toe te schrijven aan zijn almachtige leiding.

Maar nu wat betreft de toekomst?

Wij verwachten stellig verdere vooruitgang, groei en een meer geestelijk gerichte instelling. We zullen onze zendingen over de aarde zien gaan met de boodschap van de herstelling. We zullen tempels zien in elk land waarin het evangelie is doorgedrongen als symbool van de waarheid dat gezinnen, levend en overleden, in liefde en eeuwige familiebetrekkingen kunnen worden vereend. Maar wat we niet moeten vergeten is dat men zal proberen het werk tegen te houden.

In 1845 heeft het Quorum der Twaalf een brief uitgezonden aan alle staatshoofden ter wereld. Ik citeer daaruit het volgende:

„Nu dit werk voortgang maakt en meer en meer het onderwerp wordt van politieke en godsdienstige belangstelling en opwinding, kan geen enkele koning, heerser, onderdaan, gemeenschap of individu er *neutraal* meer tegenover staan. Iedereen zal op den duur worden beïnvloed door de ene geest of de andere en zal partij kiezen, hetzij vóór, hetzij tegen het koninkrijk Gods” (in deel 1, blz. 257, van *Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*).

Die dag is nu aangebroken. Altijd zullen de heiligen in het koninkrijk worden tegengestreefd. Dat is nu het geval en dat is in het verleden het geval geweest. Men heeft ons in het verleden belachelijk gemaakt, en voor de toekomst kunnen we hetzelfde verwachten. Ook verwachten we dat mannen in hoge functies de kerk zullen verdedigen; maar er zullen ook „farao's” zijn die noch Jozef noch zijn broeders kennen. Het zaad dat in 1830 is gezaaid en besproeid is nu uitgegroeid tot een grote boom die voor iedereen zichtbaar is.

Sommige mensen zullen hun toevlucht zoeken in zijn schaduw op het heetst van de dag, maar niemand zal neutraal staan ten opzichte van de waardering van zijn vruchten.

De kerk zal voortgaan te strijden tegen dwaling, valsheid en onzedelijk gedrag. Het is de zending van de kerk om luid het evangelie van zaligmaking te verkondigen en om op niet mis te verstane wijze duidelijk te maken wat het pad is dat naar verhoging leidt. Het is onze taak een volk voor te bereiden op de komst des Heren. Met het verder verwijderd raken van de wereld van God en de normen van deugd en eer, kunnen we verwachten dat men het werk van de kerk zal weerstreven. We kunnen de dag tegemoet zien waarop, zoals het Boek van Mormon voorzegt, „grote menigten [zich] verzamelen . . . onder alle natiën der niet-Joden om tegen het Lam Gods te strijden” (1 Nephi 14:13). De macht Gods en de rechtschapenheid van de heiligen zullen de middelen zijn waardoor de kerk zal worden behouden (zie 1 Nephi 14:14, 15).

Nooit eerder in ons honderdvijftigjarig bestaan is er groter behoefte geweest aan getrouwheid onder onze leden. Nu is de tijd voor iedereen die recht doet gelden op lidmaatschap in De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, pal te staan en blijk te geven van hun trouw aan het koninkrijk Gods. Dat kan niet door kritiek te leveren of door zich te gedragen als „de beste stuurman staan aan wal.” Nu is de tijd om antwoord te geven op de uitroep van onze vaders:

Wie staat bij 's Heren vaan?

Daar komt het thans op aan!

Wij vragen 't onbevreesd:

Wie staat bij 's Heren vaan?

(Heilige lofzangen, no. 154.)

Ik doe een beroep op alle niet actieve dragers van het priesterschap – u, die om redenen die uzelf het beste bekend zijn, het contact hebt verbroken met uw quo-

rums en uw kerk. U bent zich voor andere dingen gaan interesseren, en sommigen onder u stellen geen belang meer in de kerk en leven niet langer meer volgens haar normen. Ongelukkigerwijs treedt een groot aantal van uw gezinsleden in uw voetsporen en volgt uw voorbeeld na. Broeders, als we niet getrouw zijn aan de beloften van ons priesterschap, kan de prijs die we daardoor gedwongen worden te betalen met recht genoemd worden „de hoge kosten voor een laag leven.” U zult uw vrouw en kinderen tot grote zegen zijn als u uw leven in overeenstemming brengt met de verbonden die u heeft gesloten. Broeders van de priesterschap, wij hebben uw steun nodig, uw toewijding en kracht! Verzaak de goede zaak Gods niet op het moment dat het conflict ophanden is. Maak van het motto van president John Taylor uw stokpaardje: „Het koninkrijk Gods of niets” (in *Journal of Discourses*, deel 6, blz. 26).

Wij raden u aan afstand te doen van die gewoonten die uw omgang met de broeders in de weg staan. Doe afstand van uw wereldse instelling en hernieuw uw verbonden. Als u onenigheid hebt met een medelid, ga dan naar hem toe, of ga naar uw priesterschapsleiders, en spreek het uit. Laat geschilpunten uw ziel niet verteren en u tegen de kerk doen keren. U zult zien dat uw broeders u met open armen zullen ontvangen en opnieuw vriendschap met u sluiten. U bent onze broeders in het priesterschap en wij houden van u.

Broeders en zusters, wees getrouw aan de kerk. Sta sterk in uw roeping. Houd u aan de verbonden, dan zal God u zegenen en u behouden in de dagen van beproeving die vóór ons liggen.

Toen de kerk haar honderdjarig bestaan vierde, heeft president Heber J. Grant de heiligen deze goede raad gegeven: „Onthoud u van het kwade; doe het goede. Bezoek de zieken, mensen die smart kennen, bekleed de naakten, geef de

hongerenden te eten, zorg voor de weduwe en de vaderlozen. Houd u aan de gezondheidswetten die de Heer heeft geopenbaard en houd uzelf onbesmet van de zonden der wereld. Betaal uw tienden en offergaven, dan zal de Heer de vensters des hemels openzetten en zegeningen uitstorten totdat er niet genoeg ruimte zal zijn om die te bevatten. Wees gehoorzaam aan de wetten van God en aan de wetten van het land waarin u woont, en steun en eer degenen die zijn gekozen om aan die wetten uitvoering te geven” (*Messages of the first Presidency*, deel 5, blz. 286). Vandaag geven wij u deze goede raad opnieuw.

Dit is het geestelijke koninkrijk Gods dat voortgaat op zijn goddelijke koers om de aarde te vervullen, waarlijk een wonderbaar werk en een wonder! Als we nadenken over ons verleden en onze toekomst, mogen we dan de profetie in herinnering houden van Joseph Smith, woorden waarvan ik getuig dat ze waar zijn: „Geen onheilige hand kan het werk tegenhouden van vooruitgang; vervolgingen mogen plaatsvinden, benden mogen zich verenigen, legers kunnen zich paraat maken, laster mag in diskrediet brengen, maar de waarheid Gods zal onversaagd voortgaan, in nobelheid, onafhankelijk, totdat ze is doorgedrongen tot in ieder continent, een bezoek heeft gebracht aan alle windstreken, door elk land heeft heen geveegd, en is doorgedrongen tot in ieder oor, totdat de oogmerken Gods zullen zijn bewerkstelligd en de Grote Jehova zal zeggen dat het werk is volbracht” (*History of the Church*, deel 4, blz. 540).

Mijn broeders en zusters, dit werk is waar. Dit getuigenis geef ik in alle nederigheid tot heel de wereld.

Moge God ons allen zegenen dat we getrouw en manmoedig zullen zijn en onze voornaamste belangstelling laten uitgaan naar God en zijn koninkrijk. In de naam van Jezus Christus. Amen.

Priesterschapsbijeenkomsst, 5 april 1980

De profeet en de gevangenis

Ouderling Marvin J. Ashton
van het Quorum der Twaal Apostelen

Wat we nodig hebben is „de moed in ons leven, ons gezin en onze quorums, om te verheffen, te leiden en lief te hebben, zoals ik daarvan heb zien blijkgeven door een profeet in de gevangenis”

Toen onze profeet, Spencer W. Kimball, en ik enkele dagen geleden de gevangenis van de staat Utah binnengingen, konden we op de achtergrond het geluid waarnemen van het openen en sluiten van elektronisch bediende celdeuren. Het knarsende geluid van de stalen stangen tegen de betonnen vloer en wanden herinnerden me er weer aan waar ik me bevond. De situatie was me vertrouwd. Ik was al meermalen als bezoeker in een gevangenis geweest.

President Kimball kwam er voor het eerst. Toen we voorbij de zwaar bewaakte deur waren, werden we begeleid naar het kantoor van directeur Lawrence Morris, gelegen vlakbij dat deel van de gevangenis waar gematigde bewakingsregels golden. Zelfs nadat we comfortabel hadden plaatsgenomen in zijn kantoor, gingen er

nog allerlei dingen door me heen. Ik hoopte maar dat alles glad zou verlopen en dat er zich geen storing van de orde zou voordoen. Er moesten maar liever geen interrupties en storingen voorkomen tijdens het bezoek van de profeet. Ik was verantwoordelijk voor het bezoek en toen we daar samen in het kantoor zaten, drukte de verantwoording erg zwaar op mijn schouders. Mijn ervaring uit het verleden had me geleerd dat het gedrag van bepaalde gevangenen onvoorspelbaar is. Gelukkig had de bekwame directeur de zaak goed voorbereid en de toestand rond zijn kantoor was volstrekt rustig. Tot mijn geruststelling bleek dat het nieuws van de komst van de president zich niet door de gevangenis had verspreid.

Wat had president Kimball tot de gevangenis aangetrokken? Waarom was hij

daar? Waar ging zijn bijzondere belangstelling naar uit? Waar dacht hij aan? Ging hij een bepaalde gevangene bezoeken? Waarom zou hij zich begeven in zo'n gevaarlijke omgeving terwijl hem op zijn eigen kantoor bergen verantwoordelijk werk wachtte?

Nu dat bezoek aan de gevangenis achter de rug is en ik enkele dagen de gelegenheid heb gehad over de situatie na te denken, ben ik tot de conclusie gekomen dat president Kimball daar om een verscheidenheid aan redenen en mensen is heen gegaan. Ik was daar samen met hem en ik heb gezien hoe hij van zichzelf gaf jegens die bijzondere mensen, en dat zal me altijd bijblijven. Ik heb er veel van geleerd. Ik bevond mij samen met de profeet in een onrustige en onstabiele omgeving. Hij was mijn senior-collega en hij heeft me goed onderricht gegeven. Op onze reis naar de gevangenis, ons bezoek daar, en tijdens de terugreis in de auto, heeft de warmte en wijsheid van die prachtmens, binnenin mij een opwindende waardering voor zijn grootheid tot nieuw leven doen komen.

Ik wil u, in het bijzonder de leden van de Aäronische priesterschap, deelgenoot maken van enkele blijken van leiderschap waarvan ik tijdens die tocht met president Kimball getuige ben geweest. Als ik daarop samen met u terug zie en erover nadenk, hoop ik dat wij in ons eigen leven ook die karakterkenmerken van toepassing kunnen brengen. We zijn tot meer in staat en worden individueel sterker als we zijn voorbeeld navolgen.

Na een kort gesprek in zijn kantoor, nodigde de directeur twee gevangenen uit binnen te komen en kennis te maken met president Kimball. Toen ze schoorvoetend binnenkwamen, stond president Kimball op, schudde hen de hand en heette ze hartelijk welkom. Daar was een profeet met twee gevangenen. Ik keek met grote belangstelling toe. Wat zou president Kimball zeggen na de begroeting? „Wat voor

werk doet u hier? Waar woont u? Vertel me eens iets over uw gezin. Werkt u aan de bouw van de nieuwe kapel?” Dat waren zo enkele vragen die hij stelde – geen enkele vraag kende kritiek of bracht de twee gevangenen in verlegenheid. Andere men-

sen zouden onder die omstandigheden wellicht geneigd zijn geweest te vragen: „Hoeveel gevangenisstraf is u opgelegd? Wat hebt u misdaan? Hoelang bent u hier nu al? Uw gezin heeft geen reden om trots op u te zijn. U moest zich schamen uw le-

ven te verdoen in de gevangenis. Waarom betert u zich niet?”

President Kimball heeft me het voorbeeld gegeven, en niet alleen mij, maar ieder van ons, door de wijze waarop hij vaardig en met grote oprechtheid dat ge-

sprek voerde. In zeer korte tijd, waarin maar weinig doch zeer toepasselijke woorden werden gesproken, liet hij de twee gevangenen weten dat hij bij hen was omdat hij met ze begaan was.

Toen het korte gesprek met die twee gevangenen voorbij was, gingen we op weg naar de gevangenis kapel. Toen we weer buiten stonden was het half elf in de ochtend. De temperatuur schommelde rond het vriespunt. „Wilt u met de auto of loopt u liever?” vroeg men president Kimball. Hij antwoordde: „Ik loop liever.” Omdat president Kimball geen overjas droeg, maakte zijn secretaris, D. Arthur Haycock, aanstalten de zijne uit te trekken om die aan de president te geven. „Nee, dank u. Houd u hem zelf maar aan. Als ik loop heb ik geen overjas nodig.” Was dat zomaar een routine gebaar van waardering? Misschien, zullen sommigen zeggen. Maar voor mij was het een bewijs van de hoffelijke manier van leven van president Kimball.

Toen hij in de richting liep van de plaats waar de nieuwe kapel werd gebouwd, samen met bewakers, gevangenen en nog enkelen van ons, liep ik dicht genoeg in de buurt om te horen dat hij voortdurend vragen stelde en uitdrukking gaf aan zijn bezorgdheid. Hij luisterde zeer aandachtig naar het antwoord dat werd gegeven en naar de interesse die werd geuit. Ik kwam opnieuw onder de indruk van zijn begaan zijn met mensen, het feit dat ze gevangen zaten en de behandeling die ze ondergingen.

Toen we de kapel in aanbouw waren binnengegaan, nam hij er de tijd voor om de hand te drukken van de arbeiders, van wie er een aantal gevangenen waren, en van andere bezoekers die zich nu bewust waren van zijn aanwezigheid. Hij leek tijd uit te trekken voor iedereen. De mensen waren hem kennelijk nimmer tot last. Ik zag een groot aantal arbeiders omlaag komen van de steigers om hem de hand

kunnen schudden. Ik zag dat hij zijn hand uitstreekte nog voordat zij de specie en het vuil van hun handen konden vegen. Zij en leiders van andere kerken hoorden hem zeggen: „Deze kapel voor alle gezindten zal ertoe bijdragen dat gevangenen hun weg terug vinden in de maatschappij.” Ook zei hij: „De kerk en haar leden zijn erg blij dat ze kunnen deelhebben aan gemeenschapsprojecten die daartoe waardig zijn.” Opnieuw raakte ik onder de indruk van zijn oprechte relatie met alle mensen.

Het hoogtepunt van de kapelbezichtiging en het gevangenisbezoek, althans zo leek het mij, was het moment waarop twee gevangenen werden uitgenodigd om terzijde van de profeet te gaan staan in dat deel van de gevangenis waar minimum bewakingsvoorschriften van kracht waren voor het nemen van foto's. Toen de president hen zei naar voren te komen en toen hij daarna zijn armen om hen heen sloeg, zei hij: „Ik vind het een eer samen met u op de foto te mogen staan.” Die twee gevangenen waren kennelijk aangedaan door wat hij zei. Wij zagen opnieuw de grootheid en gestalte van hem die we zo zeer liefhebben. We waren getuige van respect en menselijke waardigheid. Opnieuw liet hij duidelijk zien dat ieder mens recht heeft op behandeling als mens, waar hij zich ook bevindt en ongeacht waar hij is geweest. Het was overduidelijk dat president Kimball een vijand is van de zonde maar een goede vriend van de zondaar. De tekst in LV 50:26 kwam me helder voor de geest: „Hij, die van Godswege is geordend en uitgezonden, is aangewezen om de grootste te zijn, niettegenstaande hij de minste is en de dienstknecht van allen.”

Toen we ons bezoek beëindigden, kwam er een gevangene naar me toe gesneld en zei: „Ik heb geen kans gezien president Kimball de hand te schudden. Wilt u hem alstublieft zeggen dat ik van hem houd?” Een andere gevangene reageerde daarop met: „Ik ben geen mormoon, maar

De ouderlingen Richards, Fyans en Maxwell van het presidium van het eerste quorum der zeventig.

hij is een bijzonder mens.” Ik hoop dat die gevangene er op een goede dag achter komt wat een bijzonder mens president Kimball werkelijk is.

Toen we naar de auto liepen om terug te rijden naar Salt Lake City, deed deze uitgelezen ervaring die ik met de profeet had gehad me denken aan het verhaal van Parley P. Pratt, toen hij samen met de profeet Joseph Smith gevangen zat in een gevangenis te Richmond in de staat Missouri. De situatie was geheel verschillend, maar er was sprake van dezelfde waarachtige waardigheid en verhevenheid. (Zie *The Autobiography of Parley P. Pratt*, blz. 193–200, 210–215 en 230–240.) Ook ik heb waarachtige verhevenheid aanschouwd toen een bezoeker aan de gevangenis zijn taak verrichtte en sprak op Gods gezag en zichzelf onbevangen voor iedereen openstelde.

Voordat we wegreden van het gevangensterrein bezichtigde president Kimball nog dat gedeelte van de gevangenis waar de uiterste veiligheidsmaatregelen van kracht waren. Kijkend naar de extra omheining, torens, bewakers en de geïsoleerde ligging, sprak hij erover hoe onge-

lukkig het was als mensen de verantwoording van vrij zijn niet aankunnen en niet kunnen genieten van de vreugde die werken biedt. „In wezen zijn alle mensen goed. Alleen, sommigen raken het spoor bijster en moeten worden teruggeleid op de juiste weg en in goede gewoonten,” zei hij.

President Kimball vroeg de directeur hoe het gezinsavondprogramma van de kerk het in de gevangenis deed. (President Kimball had zich er jaren eerder voor ingezet dat erdoor te krijgen.) Toen hem werd verteld dat het prima ging, was hij zeer verheugd. De directeur vertelde hem dat elke week tientallen gezinnen op maandagavond naar de gevangenis kwamen om met degenen die daarvoor in aanmerking kwamen als gezin samen iets te doen. Die goede mensen fungeren als gezin voor gevangenen die zelf geen gezin hebben. De relatie die ze opbouwen, en die in veel gevallen wordt voortgezet nadat de gevangene weer op vrije voeten is gesteld, is een prima basis voor reclasseering. De kracht die er uitgaat van een gezin is regelmatig beschikbaar. President Kimball is ervan overtuigd dat ieder mens recht heeft op een familierelatie, en hij was enthousiast toen hij hoorde dat een aantal gevangenen door middel van het gezinsavondprogramma hun eerste echte familierelatie heeft opgebouwd.

Tijdens de rondgang door de nieuwe kapel en de wandeling van het ene gebouw naar het andere, was er steeds een aantal jongere en oudere mensen in de buurt om de helpende hand te bieden en antwoord te geven op vragen van president Kimball. Nadat ze president Kimball mij een aantal malen hadden horen aanspreken met „Marv” tijdens onze rondgang, kon een van de jongere personen niet nalaten op te merken: „Is het niet bijzonder dat president Kimball u ‚Marv’ noemt?” „Ja,” antwoordde ik, „en wat nog meer bijzonder is, is het feit dat ik weet dat president

Spencer W. Kimball een profeet Gods is." Ik had hem opnieuw in actie gezien.

In de auto op weg terug naar Salt Lake City, heeft president Kimball ons herhaalde malen bedankt dat we hem hadden meegenomen naar de gevangenis. Hij was gelukkig over de reacties van hen met wie hij had kennismemaakt. „Ik hoop dat je het voor elkaar kunt krijgen dat ik er nogmaals naar toe kan gaan,” stelde hij voor. „Die mensen hebben grote behoefte aan onze liefde en voortdurende steun.”

Wat kunnen wij als leiders en dragers van het priesterschap leren van het bezoek dat president Kimball heeft gebracht aan die gevangenis? Veel, naar ik hoop. Misschien mag ik snel even tien hoofdpunten opsommen die ik heb waargenomen. Ik denk dat wij daar allemaal beter van kunnen worden en beter kunnen functioneren als we alleen maar zijn voorbeeld navolgen.

1. Hij liet zien hoe een onderhoud te hebben met „niet actieven,” als ik ze zo noemen mag. Hij was vriendelijk, en wat

hij zei was oprecht. De vragen die hij stelde brachten niemand in verlegenheid, bevatten geen kritiek en maakten niemand belachelijk. Hoe gaat u te werk met mensen die een tijd lang niet in de kerk zijn geweest en die u wilt heractiveren?

2. Hij stelde de mensen op hun gemak. Hij behandelde iedereen als gelijkwaardig. Hij was steeds „één” met de mensen, nooit „op een afstand”. Weten wij hoe we degenen die we bezoeken of met wie we spreken op hun gemak moeten stellen, of geven we ze het gevoel dat we er alleen maar op uit zijn om een beter aanwezigheidspercentage te bewerkstelligen?

3. Hij luisterde met grote aandacht naar wat de mensen met wie hij omging tegen hem zeiden. De mensen in zijn nabijheid wisten dat hij aandacht en belangstelling had. Ik moest denken aan die tekst in Lucas 2:46, 47: „Na drie dagen . . . [vonden] zij Hem . . . in de tempel, waar Hij zat te midden der leraren, terwijl Hij naar hen hoorde en hun vragen stelde.

Allen nu, die Hem hoorden, waren verbaasd over zijn verstand en zijn antwoord-

den.” In dit geval doen we er geen kwaad mee als we die tekst ietwat aanpassen en zeggen: „Na enkele minuten vonden zij hem in de gevangenis, waar hij zat te midden der gevangenen, terwijl hij naar hen luisterde en hun vragen stelde.

En allen, die hem hoorden, waren verbaasd over zijn kundigheid van vragen stellen en luisteren.”

4. Hij was hoffelijk. Hij kent heel goed het vijfde punt van de padvindingsbelofte en heeft dat zonder enige twijfel al meer dan vijfenzeventig jaar lang in praktijk gebracht.

5. Hij trad iedereen die hij ontmoette tegemoet als een vriend. Kennelijk bracht hij iedereen met wie hij omging onder in één categorie – in wezen goed. Heeft u het in zich om vriendelijk te zijn jegens anderen als die, volgens uw beperkte oordeelvorming, die vriendelijkheid niet hebben verdiend?

6. Hij heeft uiting gegeven aan zijn waardering jegens iedereen. Bij geen enkele gelegenheid heeft hij verleende hulp of een bewezen dienst als vanzelfsprekend aanvaard. „En in niets zondigt de mens tegen God, dan alleen door Zijn hand niet in alles te erkennen” (LV 59:21). Mensen die vluchten voor onze liefde en geen bemoeienis meer willen met ons quorum, smachten dikwijls naar een woord van bemoeiding en waardering.

7. Er ging een waardigheid en rust van hem uit die zeer indrukwekkend was. Tijdens de rondgang door de gevangenis was ook gouverneur Matheson van de staat Utah aanwezig. En toen ik samen met die twee mannen liep en met hen sprak, kwam ik zeer onder de indruk van het feit dat president Kimball de gouverneur op precies eendere wijze behandelde als de gevangenen. Kunt u degenen die niet naar de kerk komen evenveel liefhebben als zij die er altijd zijn?

8. Hij verwerpt de zonde, maar heeft de zondaar lief. Toen ik zag dat hij zijn

armen rond de schouders legde van de gevangenen, ontroerde mij dat in hevige mate. Zijn wij misschien te trots om dat ook te kunnen?

9. Hij is beschikbaar voor al Gods kinderen. Hij liet de gevangenen weten dat ze hem een plezier deden door samen met hem op de foto te gaan. Ik heb hem geobserveerd in hoe hij met de mensen omging; niet één keer heeft hij geprobeerd zich aan iemand of een bepaalde situatie te onttrekken. Nimmer als men hem de hand wilde schudden of samen met hem op de foto wilde, klonk het „ik ben te moe,” of „nu niet.”

10. Hij stapte doeltreffend af op degenen die een aarzelende houding aan de dag legden. Kennelijk wil hij er alles aan doen om hen die zijn uitgegleden weer vast te helpen. Treden wij ook steeds op die wijze degenen tegemoet die tijdelijk niet actief zijn?

Ik ben er erg blij om dat de tijd en de omstandigheden gunstig waren en president Kimball zijn vrienden in de gevangenis heeft kunnen opzoeken, en dat ik daarbij mocht zijn. Eén van de gevangenen die samen met hem op de foto staat, dient zijn tijd vanwege diefstal en inbraak; de andere is veroordeeld wegens doodslag. De ene was lid van de kerk, de andere niet. Zijn woorden tot hen: „Ik vind het een eer samen met u op de foto te staan,” blijven me in de oren klinken. „Ik ben in de gevangenis geweest en gij zijt tot Mij gekomen” (Matteüs 25:36). Opnieuw hebben we gezien hoe wijd onze profeet in liefde zijn armen kan spreiden. Hij zorgt dat er ruimte is voor ons allemaal. Hij blijft vechten voor iedereen.

Ik hoop en bid dat we in ons leven, ons gezin en onze quorums de moed zullen hebben, om te verheffen, te leiden en lief te hebben, zoals ik daarvan heb zien blijkgeven door een profeet in de gevangenis. Dat vraag ik nederig in de naam van Jezus Christus. Amen.

Time-out!

Ouderling Paul H. Dunn
van het Eerste Quorum der Zeventig

„Er is een persoonlijk en liefhebbend God, Die begrijpt wat u en ik nu nodig hebben, wat ons zal helpen. Met Hem praten is gemakkelijker, heus.”

Evenals velen van u houd ook ik van sport. Door de sport leren wij dikwijls grote lessen. Laatst keek ik op een avond naar een basketball-finale van de NGAA (National Collegiate Athletic Association). Ik hoorde een van de spelers de bekende kreet slaken „time!” Het team rende naar de zijlijn om instructies te ontvangen van de man die ze wat hulp kon geven – de trainer. En hij hielp ze.

Is het niet interessant dat een team in de regel om „time-out” (korte pauze) roept als ze moeilijkheden hebben, als ze zich moeten hergroeperen? Ik herinner me dat wij in mijn sportcarrière vele malen „time” moesten roepen. Dan kwam de catcher (vanger) of de pitching coach (trainer van werpers), of de manager, naar de werpheuvel en gaf mij enkele instructies of de aanmoediging die ik nodig had. Ik herinner mij nog een van de eerste wedstrijden waar ik als professional de bal opwierp. In de eerste ronde raakten de eerste drie spelers de bal en belandden veilig op een honk. Ieder raakte de bal reeds de eerste keer dat ik deze opwierp. De trainer verliet de spelersbank en liep het veld op, de catcher ging met hem mee. We stonden

met z'n drieën op de werpheuvel te praten.

De trainer vroeg aan de catcher: „Met wat voor bal gooit Paul eigenlijk?” De catcher zei: „Dat weet ik niet, ik heb hem nog niet gezien.”

Wat dat te maken heeft met u en mij? Wel, er is enige overeenkomst tussen het leven en „de grote westrijd”. Er zijn van die ogenblikken dat u en ik moeten roepen „time-out”. Heeft u het wel eens meegeemaakt dat u moest gooien in een baseballwedstrijd en dat uw tegenstander zelfs uw moeilijkste worpen met succes weerstond? Heeft u wel eens het verlangen gehad op één meter afstand in het doel van de tegenstander te trappen?

Heeft u wel eens 20 punten voorgelegen in een basketballwedstrijd en toen die voorsprong zien slinken tot twee punten? Of wat de wedstrijd van het leven betreft, valt het u moeilijk uw humeur en taalgebruik te beheersen? Heeft u die persoonlijke zwakte die u ontdekte nog niet onder de duim? Of zijn academische onderwerpen voor u een straf? Zijn uw financiële zorgen u bijna de baas? Is het saamhorigheidsgevoel in uw gezin zoek? En het belangrijkste van alles, probeert u het al-

leen te doen? Of was u zo schrandere „time-out” te roepen om de aanvoerder te vragen u te helpen?

Weet u, het hoeft niet altijd een formeel gebed te zijn. Jongemannen, jullie kunnen bidden op de fiets, achter het stuur van de auto, als je uitgaat, in de beslotenheid van je kamer of op het sportveld.

Ik herinner me iets dat ik enkele dagen geleden heb gelezen, en dat ik ook jullie wil laten weten. Het ging over een jongetje dat probeerde een zware steen op te tillen, maar hij kreeg er geen beweging in. Zijn vader keek er geïnteresseerd naar en zei: „Weet je zeker dat je al je kracht gebruikt?”

„Nou en of!” schreeuwde de jongen.

„Welnee,” zei de vader. „Je hebt mij niet gevraagd je te helpen.”

Neem dit van mij aan dat hoe moeilijk de wedstrijd van het leven op het moment ook schijnt, ik ken de Trainer en ik weet dat Hij kan helpen. Er is een persoonlijk en liefhebbend God Die alles van de spelen afweet. Hij begrijpt de wedstrijd van het leven. Hij begrijpt u en mij en Hij begrijpt wat u en ik nu nodig hebben, wat ons zal helpen. Met Hem praten is gemakkelijk, heus. Alles wat u te doen hebt, is „time-out” roepen. Zeg tegen uzelf: „Ik kan niet meer, ik heb hulp nodig.” En wees bereid te luisteren. Zeg tegen Hem: „Ik kan dit geren niet langer verdragen zonder duidelijk te zien waar de honken zijn, of welke koers ik moet volgen.”

Weet u dat de grote leiders door de ganse geschiedenis „time-out” geroepen hebben? Washington bad bij Valley Forge, Lincoln bad tijdens de oorlog om antwoorden, Joseph Smith bad in het bos. Dit geldt ook voor de vroegere profeten: Abraham zocht God; Mozes deed een beroep op de Heer. Nephi, een groot jong kampioen, zegt in zijn verslag: „En ik, Nephi, was nog zeer jong (evenals velen onder jullie), doch niettemin groot van gestalte; ik had een grote begeerte om de

verborgenheden van God te leren kennen; om die reden riep ik de Here aan. En ziet, Hij kwam tot mij en verzachtte mijn hart, zodat ik al de woorden geloofde, die mijn vader had gesproken, en niet tegen hem opstond, zoals mijn broeders hadden gedaan” (1 Nephi 2:16).

Deze verhalen in de Schriften hebben mij altijd sterk aangemoedigd hetzelfde te doen. Ik denk dat de profeten en ook de leiders van thans ons daarom hebben aangeraden de Schriften te kennen, zodat wij gemotiveerd worden om hulp te zoeken.

Gelukkig ben ik zoals zovelen van ons uit een gezin gekomen waar dit soort invloed beschikbaar was. Tegen de tijd dat ik 18 werd, moest ik onder dienst wegens de Tweede Wereldoorlog. Ik kwam in een geheel andere omgeving. Thuis had ik altijd geleerd 's avonds te bidden, maar ik ontdekte dat dit in een kleine barak met meer dan 50 manschappen om me heen een beetje lastig was. Gewoonlijk probeerde ik een bed in de verste hoek van de kamer te krijgen, daar kon ik een beetje privacy hebben. Ik wachtte tot de lichten uit waren en dan kroop ik uit bed om te bidden.

Ik herinner mij dat alles de eerste nachten in Fort MacArthur goed ging. Op een avond echter kroop ik, kort nadat de lichten waren uitgegaan, uit bed en knielde om te bidden. Ongeveer tegelijkertijd kwamen er twee dronken soldaten binnen, ze deden het licht aan en maakten iedereen wakker. Een paar kerels aan de andere kant van het gangpad zagen mij op m'n knieën. Zoals in die omgeving kan worden verwacht, begonnen ze me te plagen. Een van hen wees naar mij en schreeuwde zo hard dat iedereen het kon horen: „Hé, heilige Paulus, bid voor me!” Ik ergerde me een beetje, werd er toen verlegen door en dacht: „Wat moet ik doen?”

Mijn moeder had me een groots principe geleerd. Ze zei altijd: „Gebruik in

moeilijke omstandigheden humor. Dat helpt altijd.” Dus terwijl ik nog op mijn knieën lag, strekte ik mijn rug, keek naar de beide soldaten en zei: „Mag ik jullie volledige namen weten, want ik denk dat de Heer jullie niet kent!” Het verheugt mij te kunnen zeggen dat ze de Heer later hebben leren kennen omdat zij ook gepauzeerd hebben om te bidden.

Ik heb later toen wij moesten vechten opgemerkt, dat de boodschap die in mijn bataljon – het 305de infanterie – al spoedig de rond deed luidde: „Ga bij de troep van Dunn. Hij komt altijd terug.” Velen malen heb ik een schuttersputje gedeeld met angstige soldaten waarbij wij pauzeerden om tot onze eeuwige Trainer, onze hemelse Vader, te spreken.

Ik herinner me nog heel goed dat we ons gereedmaakten voor mijn allereerste invasie. We zaten op een troepenschip op de

Stille Oceaan, er waren 3 000 manschappen aan boord. Deze grote groep soldaten vormde de eerste zeven golven van het invasieleger. Voor de ontschepping hield een van de protestantse veldpredikanten de laatste kerkdienst. Hij liet ons rondkijken en met elkaar kennismaken en zei toen: „Nu heren, ik wil u niet ongerust maken, maar beseft u dat velen van u morgenochtend om acht uur voor uw Schepper zullen staan? Bent u gereed?”

Wel jongemannen, hoe zouden jullie je voelen als je die uitdaging kreeg toegeworpen? Ik was toen bijna 19. Kort na de dienst vond ik een stil plekje op het schip en nam „time-out” en sprak tot mijn hemelse Vader. Ik heb die nacht niet geslapen en de meeste mannen hebben dat niet gedaan.

De volgende morgen gingen de zeven golven infanterie aan land. Velen haalden

het niet. Ik groef mijn eerste schuttersputje en nam de tijd voor nog een „time-out”. Ik herinner me die gebeurtenis nog heel goed. Ik riep mijn hemelse Vader aan en zei: „Ik moet werkelijk weten of U er bent.” Onze hemelse Vader sprak tot mijn geest en sinds die tijd ben ik niet meer dezelfde.

Jonge broeders, willen jullie alsjeblieft van mij leren die korte pauzes te nemen? Het werkt zelfs bij sport, vanwege de grote invloed die ervan uitgaat. Ik herinner me nog mijn eerste seizoen als professional, ik speelde toen in een vreemde stad. Ik was midden in het seizoen in die club gekomen. De catcher die tevens de manager was, was oud genoeg om mijn vader te zijn. Hij was al jarenlang professional en had veel ervaring. Het team bestond uit een stel ruwe kerels. Ik herinner me een avond nog bijzonder goed, we waren toen in een vergelegen stad, om ongeveer twee uur 's nachts werd er op de deur van mijn hotelkamer geklopt. Ik stond op en deed open en daar stond mijn manager in de deuropening.

Hij zei: „Paul, mag ik binnenkomen?”

Ik zei: „Natuurlijk. Wat is er aan de hand?”

Hij zei: „Doe de deur dicht en wat er ook gebeurt, vertel niet aan de anderen dat ik geweest ben.”

Ik zei: „Dat zal ik niet doen.”

Hij ging verder: „Ik heb je de afgelopen twee maanden gadeslagen. Jij kent de Heer, is het niet?”

Ik zei: „Ik geloof dat Hij mijn Vriend is.”

Hij zei: „Zou je mij willen helpen Hem te vinden?”

We gingen in de kamer zitten en spraken meer dan twee uur over God, de eeuwige Vader en zijn Zoon, Jezus Christus. Tranen welden in zijn ogen.

Ik zei: „Danny, heb je wel eens gebeden?”

Hij antwoordde: „Nee.”

Ik vroeg: „Zou het je kwetsen eens met mij de bidden?”

Hij zei: „Niet als jij bidt.”

Ik antwoordde: „Met genoeg.”

Dus knielden we samen naast mijn bed en spraken tot onze hemelse Vader. Wij namen die korte pauze. En toen wij opstonden, drong hij zijn tranen terug, sloeg zijn armen om me heen, drukte me bijna dood en zei: „Danke je, dank je. Zouden we dit meer kunnen doen?”

Ik zei: „Zo vaak je maar wilt.”

We deden het nog verscheidene keren. Maar weten jullie wat er nog meer interessant was? Voor het seizoen ten einde was, werd er nog door anderen op mijn deur geklopt. Op een avond was het de eerste honkman, toen de korte stop en daarna de linksvelder. En ieder zei op zijn heerlijke wijze: „Vertel het niet aan de anderen.”

Bij die gelegenheid heb ik geleerd dat de mensen werkelijk zoeken en willen hebben wat jullie en ik hebben. Mijn fijne broeders, God zegene u met de wijsheid en kracht om „time-out” te roepen en met uw hemelse Vader te spreken. Hij leeft werkelijk en zijn Zoon ook, dat getuig ik in de heilige naam van Jezus Christus. Amen.

Eeuwige schakels die binden

Ouderling A. Theodore Tuttle
van het Eerste Quorum der Zeventig

„De grote priesterschapsleders van vorige bedelingen kijken naar ons of wij het tempelwerk bevorderen. Wij moeten ze vrij maken”

Broeders, er is iets met me gebeurd. Tweeëntwintig jaar ben ik nu algemene autoriteit geweest. Ik heb door mijn werk voor de kerk over de gehele wereld gereisd. Ik heb in de loop der jaren wondervolle ervaringen opgedaan en veel fijne mensen ontmoet. Ik heb aan heilige vergaderingen deelgenomen. De buitengewone omgang met onze broeders heeft me onderwezen en geïnspireerd. Nu is er iets met me gebeurd – ik ben geroepen om in een tempel te werken.

Ik wil getuigen – en mijn getuigenis is waar – dat het werk voor de verlossing van de levenden en de doden van God komt. Het is de sluitsteen van onze godsdienst. Het werk dat in tempels verricht wordt houdt Gods oordeel, waardoor Hij de aarde met een vloek slaat terug. Daarom is het niet ongewoon dat de profeet Joseph gezegd heeft: „De grootste verantwoordelijkheid in deze wereld, die door God op onze (eigen) schouders is geplaatst, is om naar onze doden te zoeken.” (*Leringen van de profeet Joseph Smith*, blz. 378.)

De profeet Joseph onderwees dat u en ik heilanden op de berg Zion moeten worden. Wij moeten vergaderen, tempels

bouwen, naar onze doden zoeken en alle belangrijke verordeningen verrichten. Dit werk smeedt eeuwige schakels die ons aan elkaar en aan onze vaders verbinden. Wij worden als gezinseenheid verhoogd.

De profeet Joseph Smith heeft gezegd: „... want het is noodzakelijk ... dat een ... samensmelting van bedelingen ... sedert de dagen van Adam tot zelfs op de tegenwoordige tijd zou plaatsvinden ...” (*LV 128:18*).

Ga dan, broeders. Word verzegeld aan uw vrouw, uw zonen en dochters. Word aan uw vaders verzegeld, ga zo ver terug als maar mogelijk is. De tempels worden gebouwd om daar deze heilige verordeningen te voltrekken. Het is verdrietig dat in enkele gebieden met veel kerkleden weinig tempelwerk wordt gedaan. Leaders, steun het tempelwerk! De profeet Joseph Smith waarschuwde: „De Heiligen, die deze leer met betrekking tot hun overleden verwanten veronachtzamen, doen zulks ten koste van hun eigen zaligheid.” (*Leringen van de profeet Joseph Smith*, blz. 204.)

Toch heeft de profeet eens bezorgd opgemerkt: „Het is echter zeer moeilijk ge-

weest dit geslacht iets te doen begrijpen. Zelfs de Heiligen zijn traag van begrip.” (*Leringen van de profeet Joseph Smith*, blz. 351.)

Onze prestaties tonen aan dat wij niet voldoende tijd en aandacht aan tempelwerk wijden. Er moet meer de nadruk worden gelegd op genealogisch werk. Het inleveren van de viergeneratielijsten moet verhaast worden. Dit programma is dertien jaar geleden bekendgemaakt. Sinds die tijd is bijna de helft van het huidige aantal kerkleden geboren of gedoopt. Wij vragen onze leiders: waar zijn de viergeneratielijsten van al deze nieuwe leden? Waar zijn die van u eigenlijk? Wilt u erop letten dat dit werk wordt gedaan, broeders? Dit is een geïnspireerd programma.

Als u uw vier generaties hebt uitgewerkt, bent u er nog niet vanaf. Blijf alle lijnen van uw voorgeslacht uitzoeken. Het viergeneratieproject wordt de basis van waaruit verder wordt gezocht. In feite is dit een situatie waarbij u vooruitgang maakt door terug te grijpen! Ouderling John A. Widtsoe zei: „Het is onze plicht in het bezit te komen van zo volledig mogelijke genealogische gegevens, onze vaders en moeders tot aan de laatste generatie te ontdekken, als dat mogelijk is met Adam, onze eerste vader op aarde te verbinden – een plicht waar wij niet aan kunnen ontkomen.” („Genealogical Activities in Europe,” *Utah Genealogical and Historical Magazine* van juli 1931, blz. 104.)

Er zijn grote beloften voor hen die dit werk doen. Allen die ijverig zoeken voelen dat ze geholpen worden – dikwijls van de andere kant van de sluier. Ziet u, ze zijn georganiseerd en werken daar minstens even goed als wij hier!

Ouderling Melvin J. Ballard getuigde dat „de geest en invloed van uw doden hen zal leiden die er belang bij hebben die verslagen te vinden. Indien er *ergens* op aarde *iets* over hen is, zult u het vinden.” (Bryant S. Hinckley, *Sermons and Missio-*

nary Services of Melvin Joseph Ballard, uitgegeven door de Deseret Book Company te Salt Lake City in 1949, blz. 240; cursivering toegevoegd.) En ouderling Widtsoe zei: „Ik heb het gevoel . . . dat zij die zich volledig voor dit werk inzetten, hulp van de andere kant ontvangen en niet alleen genealogische gegevens verzamelen. Wie tracht hen aan de andere zijde te helpen, ontvangt op zijn beurt hulp bij alle aspecten van het leven.” („Genealogical Activities,” blz. 104.)

Ik getuig dat dit waar is.

Dit getuigenis wordt door duizenden nederige heiligen der laatste dagen wier werken van deze waarheid getuigen herhaald. Het is gebleken dat de woorden van Elisa waar zijn: „Vrees niet, want zij, die bij ons zijn, zijn talrijker dan zij, die bij hen zijn;” (2 Koningen 6:16.)

Wij hebben het naaminzamelingsproject in veel gebieden geïntroduceerd opdat het werk meer vooruitgang zal maken. Broeders, help bij dit werk waar dit maar mogelijk is.

De vreugde van dit bijzondere werk mag de jonge mannen en vrouwen niet onthouden worden. Diakenen, hebben jullie een gedenkboek? Hoe staat het met jullie leraren en priesters? Zijn jullie al begonnen aan je eigen levensverhaal? Verzamelen jullie foto's, certificaten en ervaringen op geestelijk gebied om het interessanter te maken? Het helpen van je ouders om je verwanten te zoeken heeft dikwijls tot gevolg dat je echt trots bent op je erfenis.

Allen die eraan mee willen werken dat familiegeschiedenissen bewaard blijven nodigen wij uit om in augustus naar de Wereldconferentie over verslagen te komen. Deze conferentie wordt gehouden om ons allen te helpen het verlossende werk voor de doden op een betere manier te doen.

Gij leiders in ringen, wijken en quorums, neem de extra plicht op u door erop

te letten dat elke man in uw priesterschapsquorum zijn verantwoordelijkheid ten opzichte van zijn doden aanvaardt. Ik citeer de woorden van president Marion G. Romney betreffende de betekenis van heilige verbonden: „Wij zijn persoonlijk aansprakelijk en moeten verantwoording afleggen van de wijze waarop wij de verbonden die wij zijn aangegaan, houden en wij zullen ook *verantwoordelijk zijn voor het verbreken van de verbonden door anderen, in zoverre dat het gevolg is van onze nalatigheid hen te onderwijzen.*” („Overeenkomstig te verbonden”, *De Ster* van april 1976, blz. 66; cursivering toegevoegd.) Denk goed over die woorden na!

Broeders, de grote priesterschapsleiders van vorige bedelingen kijken naar ons om te zien of wij het werk bevorderen. Alle rechtvaardige mannen en vrouwen die ooit geleefd hebben, kijken naar ons! Wij zijn hun *enige* hoop op verlossing. Wij hebben de sleutel die op de deur van hun gevangenis past. Wij moeten ze vrij maken! Hoe kunnen wij nog langer hun recht

op verlossing verlooehenen? President Brigham Young zei: „Als ik aan dit onderwerp denk, zou ik willen dat ik met het geluid van zeven donderslagen kon spreken om de mensen wakker te maken.” (*Discourses of Brigham Young*, samengesteld door John A. Widtsoe, uitgegeven door Deseret Book Company te Salt Lake City in 1941, blz. 404.)

Over dit verheven werk – de verlossing van de levenden en de doden – sprak de profeet Joseph toen hij zei:

„Broederen, zullen wij in zulk een groot werk niet voorwaarts gaan? Gaat voorwaarts, en kijkt niet terug. Moed broederen; en voort, voort, ter overwinning! . . . Laten de doden gezangen aanheffen van eeuwige lof voor Koning Immanuël, . . . want de gevangenen zullen vrij worden.” (LV 128:22.)

O, God, wilt U alstublieft geven dat de geest van Elia op de meerderheid van de priesterschap in uw kerk valt om uw grote werk voortgang te doen vinden. In de naam van Jezus Christus. Amen.

A. Theodore Tuttle, Franklin D. Richards, O. Leslie Stone.

Het zout der aarde: De kracht van het mensdom en de heilanden van het mensdom

Ouderling Carlos E. Asay

van het Presidium van het Eerste Quorum der Zeventig

„Een van de grootste begrippen in het evangelie houdt in dat de mensen meer kunnen en behoren te zijn dan passieve toeschouwers bij het redden van zielen”

Ik houd een reageerbuisje gevuld met zout in mijn hand. Zoals u weet bevat zout twee grondstoffen – natrium en chloor – en staat het scheikundig bekend als natriumchloride. Deze witte substantie neemt in ons leven een belangrijke plaats in. Zij is essentieel voor de gezondheid; de lichaamscellen moeten zout hebben om te kunnen leven en functioneren. Het heeft antiseptische of bacteriëndodende eigenschappen. Het conserveert. Het is een ingrediënt dat in veel voedsel en produkten aanwezig is. Geschat wordt dat het voor meer dan veertienduizend doeleinden kan worden aangewend.

De geschiedschrijvers stellen: „Eens had zout een godsdienstige betekenis en was het het symbool van reinheid . . . Onder veel volken wordt zout nog gebruikt als een bewijs van eer, vriendschap en gastvrijheid. De Arabier zegt: ‚er is zout tussen ons,‘ waarmee bedoeld wordt ‚we hebben samen gegeten en zijn vrienden.’” (*The World Book Encyclopedia*, 1978, deel 17, blz. 69.)

De Organisator en Schepper van deze wereld begreep de aard en belangrijkheid van zout volkomen. In de Schriften wordt

deze substantie meer dan vijfendertig keer genoemd. In het Oude Testament wordt gesproken over „het zout van het verbond” en „het zoutverbond” (zie Leviticus 2:13; Numeri 18:19; 2 Kronieken 13:5). In het Nieuwe Testament noemde de Heiland zijn discipelen „het zout der aarde” en droeg hen op hun kracht te behouden (Matteüs 5:13). Hij herhaalde deze opdracht bij de discipelen die Hij op het Amerikaanse continent gekozen had: „Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: U is door Mij gegeven het zout der aarde te zijn; maar wanneer het zout smakeloos wordt, waarmee zal de aarde worden gezouten? Het zout deugt van die tijd af nergens meer voor dan om weggeworpen en door de mensen vertreden te worden” (3 Nephi 12:13).

Hoe vaak hebben wij dit vers gelezen of het anderen horen lezen? En toch! Begrijpen wij de boodschap over zout der aarde wel volledig? Kennen wij de analogie? Reageren wij op de juiste wijze op de betekenis?

Sta mij toe te spreken over de taken „Kracht of smaak zijn” en „heiland zijn”, waartoe wij als leden van de priesterschap

en als het zout van de huidige wereld werden geroepen.

De kracht of smaak van het mensdom

Joseph Smith ontving in 1833 een openbaring die deze instructies bevatte: „Wanneer mensen tot Mijn eeuwig evangelie zijn geroepen en een eeuwig verbond sluiten, worden zij beschouwd als het zout der aarde en de kracht van het mensdom.

Zij zijn geroepen om de kracht van het mensdom te doen uitkomen” (LV 101:39, 40; cursivering toegevoegd.)

Het woord *kracht* duidt op smaak, aangename geur, goede kwaliteit en goede reputatie.

Het zout in buisje A dat ik in mijn rechterhand houd, heeft smaak of kracht. Dat houdt in: dat het rein, zuiver, onbedorven en bruikbaar is. In deze toestand zal zout zijn conserverende werking, smaak, ge-

neeskraft en andere nuttige functies behouden.

Het zout in buisje B heeft echter zijn smaak verloren. Het heeft dit verloren omdat het vermengd werd met stoffen die slecht smaken. Feitelijk heeft het iets overgenomen van de kleur en het uiterlijk van andere stoffen.

Toen de Heer over „de kracht van het mensdom” sprak, bedoelde Hij daarmee degenen die Hem vertegenwoordigen. Hij verwees naar hen die zich hadden bekeerd, die rein gewassen waren in de wateren van de doop en het verbond hadden gesloten zijn naam en zijn werk op zich te nemen. Bovendien sprak Hij over hen die de macht van zijn priesterschap door hun verbond zouden delen. Hij sprak over u en mij.

Een wereldberoemd scheikundige vertelde mit dat zout zijn smaak niet door ouderdom verliest. Deze gaat verloren door

vermenging en verontreiniging. Gelijkerwijs gaat ook de macht van het priesterschap niet door ouderdom verloren; deze verdwijnt ook door vermenging en verontreiniging.

Als een jonge of oudere man zijn gedachten vermengt met pornografische lectuur, verliest hij aan kracht.

Als een priesterschapsdrager zijn woorden vermengt met leugens of vloeken, verliest hij aan kracht.

Indien iemand van ons met de massa meeloopt en betrokken raakt bij immorele handelingen en drugs, tabak, alcohol en andere schadelijke stoffen gebruikt, verliest zijn kracht.

Smaak en kwaliteit ontvlieden de man die zijn verstand bezoedelt met onreine gedachten, zijn mond ontheiligt door onware dingen te spreken en zijn kracht op de verkeerde wijze gebruikt voor boze daden. Koning Benjamin waarschuwde: „ . . . indien gij uzelf en uw gedachten en uw woorden en uw daden niet bewaakt, en de geboden van God niet onderhoudt . . . dan moet gij omkomen” (Mosiah 4:30).

Ik wil deze eenvoudige richtlijnen speciaal aan de jongemannen voorleggen als de middelen waardoor men zijn kracht behoudt. Indien het niet *rein* is, denk het niet; indien het niet *waar* is, spreek het niet; indien het niet *goed* is, doe het niet. (Zie Marcus Aurelius, „The Meditations of Marcus Aurelius,” in *The Harvard Classics*, Charles W. Eliot, ed., New York; P. F. Collier and Son, 1909, blz. 211.)

Reinheid, waarheid en goedheid zijn altijd de wachtwoorden geweest van mensen met smaak en zullen dat altijd blijven. Er wordt beweerd dat 65 procent of meer van onze communicatie niet mondeling is. Indien dit zo is, is wie wij zijn en wat wij zijn zeer belangrijk. Een levende profeet heeft verklaard: „Wij kunnen de zendingsoeping van de kerk dan ook geen grotere dienst bewijzen dan door in ons eigen leven positief-christelijke deugden ten toon

te spreiden.” (Spencer W. Kimball, *De Ster* van april 1979, blz. 10.)

Wij moeten dagelijks strijden om onze kracht, onze zuiverheid te behouden. Wij moeten voortmaken, ons vastklemmen aan onze normen voor heiligheid en er voortdurend aan denken dat wij geroepen zijn om de kracht van het mensdom te zijn.

Heilanden der mensen

De profeet Joseph Smith ontving deze instructies van de Heer:

„Want zij waren tot een licht voor de wereld gesteld, en om heilanden der mensen te zijn;

En voor zoverre zij de heilanden der mensen niet zijn, zijn zij als zout, dat smake-loos is geworden” (LV 103:9, 10; cursivering toegevoegd).

Men komt onder de indruk van de diepe betekenis die verbonden is met de woorden „heilanden der mensen” als ze samen met de volledige definitie van het priesterschap worden bestudeerd; „Het priesterschap is de macht en het gezag van God overgedragen aan de mens op aarde om in alle dingen te handelen die betrekking hebben op de zaligheid van de mensen. Het is het middel waardoor de Here bij monde van mannen handelt om zielen te redden.” (Spencer W. Kimball, *De Ster* van december 1975, blz. 1.)

Het priesterschap is de macht van God. Deze moet gebruikt worden voor het redden van zielen. Het wordt niet verleend aan jonge of oude mannen om alleen over te praten, of het slechts in naam te bezitten. Het wordt verleend in de verwachting dat de ontvanger het ten behoeve van zichzelf en anderen zal gebruiken. Het priesterschap moet geëerd worden en de taken in het priesterschap moeten geëerd worden.

Een van de grootste begrippen in het evangelie houdt in dat de mensen meer kunnen en behoren te zijn dan passieve

toeschouwers bij het redden van zielen. Een kerkleider onderwees: „In het voorbestaan . . . hebben wij bepaalde overeenkomsten met de Almachtige gesloten . . . Wij stemden er mee in . . . om niet alleen heilanden voor onszelf te zijn maar om ook heilanden te zijn voor de gehele menselijke familie. We gingen een compagnonschap met de Heer aan. De uitwerking van het plan werd toen niet alleen het werk van de Vader en de Heiland, maar ook ons werk.” (John A. Widtsoe, *Utah Genealogical and Historical Magazine* van oktober 1934, blz. 189.)

Ik ken een jonge priester die door zijn bisschop werd verzocht om vriendschap te sluiten met een inactief quorumlid. De bisschop wees erop dat anderen tevergeefs hadden getracht de jongen terug te brengen. De laatste woorden van de opdracht van de bisschop waren: „. . . red hem, alsjeblieft.” Na veel pogingen en mislukkingen kwam het wonder tot stand – de inactieve knaap werd weer volledig actief in het quorum. Het ontroerde mij toen ik deze held hoorde getuigen over de vreugde die hij had gevoeld als gevolg van zijn streven die ziel te redden.

Nog geen twee maanden geleden bezochten twee zendelingen een weduwe die gezegd had interesse voor de kerk te hebben. Ze was ziek en haar dokter had haar aangeraden een nier te laten weghalen. De ouderlingen troostten de vrouw, sloegen acht op de influisteringen van de Geest en zegenden haar. Er gebeurde nog een wonder. De operatie ging niet door en de zendelingen begonnen deze vriendin het evangelie te onderwijzen. De doopdatum is reeds vastgesteld. Deze bijzondere vrouw zal de zegen en het onderricht van de ouderlingen nimmer vergeten. Zij zullen een aangename herinnering blijven en beschouwd worden als „heilanden der mensen”.

Een van onze broeders in het priesterchap vertelde hoe hij door de Geest ge-

leid werd bij het opsporen van duizenden namen van één tak van zijn voorouders. Toen het vereiste zoekwerk was voltooid, verrichtten hij en zijn vrouw en anderen de nodige tempelverordeningen. Hij vatte zijn ondervinding samen met de woorden:

„Ik heb erdoor geleerd dat voor iemand die er werkelijk naar streeft namen te zoeken, en hij ontvangt de geest van Elia de weg wordt gebaad . . .

Ik geloof stellig dat wij in het voorbestaan beloofd hebben . . . een heiland te zijn voor deze mensen en al het nodige zoekwerk te doen en het tempelwerk voor hen te laten doen.” (Jacob Suess, „Twice Rescued,” in *Links of Forever*, schrijvers Connie Rector en Diane Deputy, Bookcraft te Salt Lake City, 1977, blz. 120.)

Er dient zout tussen ons en alle mensen te zijn. Wij dienen eer, vriendschap en gastvrijheid aan al onze broeders en zusters te bewijzen. Naar de inactieven reiken wij een vriendschappelijke hand, tot de niet-leden zeggen wij „kom en zie”; met de vaders uit het verleden smeden wij schakels die vaders aan kinderen verbinden en kinderen aan vaders. Bij dit alles bevorderen wij de doeleinden van de Meester en assisteren wij bij de verzoening tussen de mens en de God die hem het leven gaf. En door dit proces behouden wij niet alleen onze kracht maar redden wij ook onszelf.

Ik vind het veelbetekenend dat het hoofdkantoor van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen gevestigd is in Salt (zout) Lake City. Vanuit dit middelpunt van de kerk gaat de boodschap der zaligheid naar de gehele wereld. In deze „zoutstad” komen mannen en vrouwen van alle hoeken der aarde bijeen om instructies te ontvangen en opgebouwd te worden. Als deze instructies worden aanvaard en in praktijk gebracht, kunnen de mensen daardoor hun *kracht* behouden en worden ze geholpen *heilanden der mensen* te zijn.

Ik bid dat een ieder van ons de woorden van de Heiland „gij zijt het zout der aarde” volmaakter zal waarden. Ik bid dat wij deze bestemming getrouw en eervol zullen volbrengen.

Onthoud, alstublieft, dat mensen – evenals zout – hun kracht verliezen door verontreiniging. Onthoud ook dat mannen die de macht van hun priesterschap niet ten behoeve van anderen gebruiken, als

het zout zijn dat smakeloos is geworden.

Ik getuig dat er een blijvende en verhogende verstandhouding met de Meester tot stand komt, wanneer wij leven als mensen met kracht en als heilanden der mensen. Dit verklaar ik en ik vroeg er mijn getuigenis aan toe dat Hij leeft en heden zijn kerk leidt. In de naam van Jezus Christus. Amen.

U kunt die stem zijn

Ouderling M. Russell Ballard
van het Presidium van het Eerste Quorum der Zeventig

„Duizenden van onze dolende broeders, kunnen veilig landen als wij ons aan de beloften houden die wij vanavond hebben afgelegd”

Broeders, het is een grote eer voor mij u te mogen toespreken en ik zoek de Geest des Heren, opdat wat ik zeg een ieder van ons zal helpen om betere leden van de kerk te worden en ijveriger als priesterschapsdragers te dienen.

Verscheidene jaren geleden heb ik een zeer angstaanjagende belevenis meegeemaakt toen ik van Reno in Nevada naar San Rafael in Californië vloog. Wij zaten in het tweemotorige vliegtuigje van mijn vriend.

Toen we Reno verlieten was de lucht wat bewolkt en mijn vriend maakte zich daar een beetje ongerust over. Daar hij ongerust was landden we op het vliegveld Lake Tahoe om een tweede weerbericht te krijgen. Dat gaf niet aan dat het weer te slecht was en daarom vervolgden we onze vlucht naar San Rafael.

Onze bestemming was de luchthaven in het noordelijke gedeelte van de San Francisco Bay. Toen we het gebied van de baai naderden, hingen de wolken steeds lager en werden steeds dichter. We probeerden onder de wolken te blijven, zodat we het water konden zien en met grondzicht kon-

den vliegen om ons te oriënteren. Plotse-ling vlogen we echter te midden van een zeer dicht wolkendek en zagen niets meer.

Als je in dit soort wolken vliegt, raak je je oriëntatievermogen totaal kwijt. Je weet niet of je rechtuit, naar links of naar rechts of ondersteboven vliegt. Je verliest het gevoel dat je vooruit gaat en de omschakeling van de piloot van vliegen met grondzicht naar vliegen op instrumenten duurt enkele minuten. Met een snelheid van 290 km per uur leg je in enkele minuten een flinke afstand af en kun je snel in grote moeilijkheden geraken. Het ongelukkige was dat mijn vriend twee jaar lang niet op instrumenten had gevlogen.

Mijn vriend vocht hevig en stond op het punt in paniek te raken, terwijl hij probeerde zich alles te herinneren wat hij omtrent vliegen op instrumenten had geleerd. Ik wist zo goed als niets van vliegen op instrumenten, dus kon ik hem niet helpen. Het enige wat ik kon doen was mijn hand op zijn schouder leggen en hem zeggen diep adem te halen en zich te beheersen. Het enige instrument dat ik kon lezen was de hoogtemeter. Ik zei: „We vliegen

nu op een hoogte van 150 meter. Maak geen snelle bewegingen; denk goed na dan kan je ons er veilig doorheen loodsen.

Het leek een eeuwigheid te duren voor hij tenslotte radiocontact kreeg met de luchtbasis Hamilton. „Ik heb moeilijkheden; help me, alstublieft.” De luchtverkeersleiders hadden ons op hun radar en hielpen mijn vriend onmiddellijk zijn vliegtuig weer in de juiste koers te krijgen. Ze vertelden ons waar we waren en begonnen ons instructies te geven die ons in veiligheid brachten.

Toen mijn vriend de stem van de toren in Hamilton hoorde, kreeg hij zijn zelfvertrouwen terug en dat stelde hem in staat de toestand weer in de hand te krijgen. Hij wist echter dat het vliegtuig voor hem volledig onbestuurbaar geweest was en dat onze kans om eruit te komen een dubbelte op z'n kant was. We hadden gemakkelijk de verkeerde kant op kunnen gaan. De lage heuvels, gebouwen, torens en bruggen waren niet ver. Een keer waren we op een hoogte van slechts 91 m en we moesten heel raar hebben gevlogen, want de kaarten en andere dingen in het vak boven mijn hoofd, vielen op mijn schoot.

Op het hoogtepunt van deze crisis, schoot mijn gehele leven in een oogwenk door mij heen. Ik dachte aan mijn vrouw, mijn zeven kinderen, mijn ouders, mijn medewerkers op de zaak, de 37 priesters waar ik de adviseur van was en aan vele andere dingen. Ik bad gedurende deze gehele crisis vurig en deed een grotere en meer oprechte belofte dan ik ooit in mijn leven had gedaan. Ik begon: „Hemelse Vader, leid ons uit deze dikke, dichte wolk en help mijn vriend zich te herinneren wat hij van instrumentvliegen weet.” En toen zei ik: „In de naam van Jezus Christus en door de macht van het heilige priesterschap, zegen mijn vriend opdat hij zijn zelfbeheersing terugkrijgt.” Ik bleef bidden. Ik beloofde onze hemelse Vader dat ik mijn leven in zijn handen zou leggen,

indien Hij ons wilde helpen. Ik beloofde Hem dat ik zou zijn wat Hij wilde.

Eindelijk zagen we de lichten van de landingsbaan. De witte streep in het midden van de landingsbaan was een zeer welkom gezicht.

Iedere priesterschapsdrager die vanavond in deze priesterschapsvergadering aanwezig is, heeft groots werk te doen. Een ieder van ons heeft het vermogen onze hemelse Vader te tonen dat wij echt van Hem houden en Hem met ons gehele hart willen dienen.

Ik zal u tonen hoe een ieder van ons onze hemelse Vader een oprechte en waardevolle belofte kan doen, nu, op dit moment. Zoek, alstublieft, een stukje papier en een potlood. Leen het desnoods van uw buurman. Welnu, broeders, schrijf een naam op uw stukje papier – de naam van een inactief of niet-lid, man of jongen, die in uw wijk woont. Wilt u vanavond beloven alles te doen wat in uw vermogen is, om deze persoon met de hulp van de Heer uit de duisternis naar het volle licht van het evangelie te leiden? U kunt voor hem zijn wat de stem van de toren in Hamilton voor mijn vriend en mij was, en u kunt hem veilig naar het volledige lidmaatschap van de kerk van Jezus Christus leiden.

Enkele maanden geleden heb ik de Heer beloofd dat ik mij *volledig* aan Hem zou wijden, dat ik Hem mijn gehele leven zou dienen indien Hij dat wenste. Ik presideerde het zendingsgebied Canada Toronto toen president Kimball mij opbelde en mij vroeg de rest van mijn leven de Heer te dienen als lid van het Eerste Quorum der Zeventig.

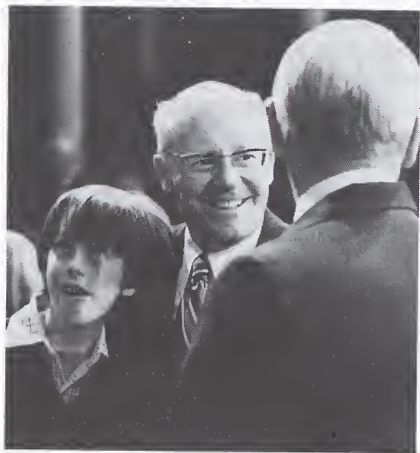
Er is geen werk belangrijker dan onze broeders en zusters het evangelie brengen. U en ik hebben geen betere methode om de Heer onze liefde te tonen dan iemand naar de veiligheid van volledige activiteit in de kerk te leiden.

Ik wil u helpen de belofte te vervullen die u zojuist hebt gemaakt, broeders. Ik

vraag u mij te schrijven als u voelt dat het moment is aangebroken waarop u wat extra hulp nodig hebt. Stuur mij de naam en het adres van de man of jongen die u wilt verlossen en ik zal hem in een brief aanmoedigen. Ik ben ervan overtuigd dat mijn broeders van de algemene autoriteiten mij zullen helpen indien ik meer brieven ontvang dat ik kan beantwoorden, omdat zij zich er volledig aan wijden u en mij te helpen ons aan onze rechtvaardige beloften te houden.

De Heer heeft in de Leer en Verbonden gezegd: „Gedenkt, dat de waarde van zielen groot is in Gods ogen;

Want ziet, de Here, uw Verlosser, onderging de dood in het vlees; aldus leed Hij de pijnen van alle mensen, opdat alle mensen zich mochten bekeren en tot Hem komen.

En Hij is wederom uit de doden opgestaan, opdat Hij alle mensen tot Zich mocht brengen op voorwaarde van bekering.

En hoe groot is Zijn vreugde over de ziel, die zich bekeert!

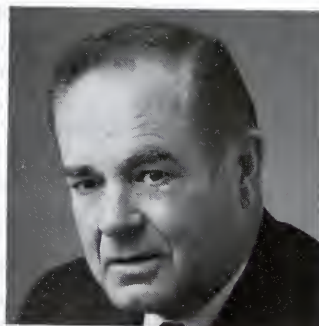
En wanneer gij al uw dagen zoudt besteden met bekering tot dit volk te prediken, en slechts één ziel tot Mij brengt, hoe groot zal dan uw vreugde met deze zijn in het koninkrijk Mijns Vaders!” (LV 18:10–13, 15.)

Het licht van de Heer is werkelijkheid, broeders. Hij wil iedere ziel uit de wolken der duisternis en ver van de mist der twijfel en onzekerheid leiden met een volmaakte, eeuwige wegwijzer die veiligheid, vrede en vertrouwen garandeert. Hij zei tot de gehele wereld: „Kom . . . , volg Mij.” (Marcus 10:21.) En ook: „Ik ben het licht der wereld; wie Mij volgt, zal nimmer in de duisternis wandelen, maar hij zal het licht des levens hebben.” (Johannes 8:12.)

De vliegroute van het leven kan veranderd worden. De instrumenten die wij gebruiken bij het redden van zielen zijn liefde en het geven van ons getuigenis van de goddelijke zending van onze Heiland en Verlosser, Jezus Christus. Duizenden van onze dolende broeders, zowel mannen als jongens, kunnen veilig landen als wij ons aan de beloften houden die wij vanaand hebben afgelegd. De macht van het priesterschap die in een ieder van ons is, heeft meer kracht dan alle radar-, radio- of andere communicatiesystemen. Niets is voor de Heer belangrijker dan het redden van zielen. God zegene ons om ons aan deze belofte te houden, broeders, namelijk dat wij een dierbare zoon van God volledig begeleiden. Dit bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen.

Onderwijzen door de geest

Ouderling W. Grant Bangerter
van het Eerste Quorum der Zeventig

„Velen van ons die taken hebben in de kerk ontbreekt het aan inzicht in de macht van de heilige Geest en daardoor kunnen zij niet zo doeltreffend zijn als ze behoren te zijn”

De macht van de heilige Geest is de belangrijkste factor van de roeping om alle mensen, zowel de levenden als de doden, het evangelie te bedienen. Mijn ervaring heeft me geleerd dat het velen van ons die taken hebben in de kerk ontbreekt aan inzicht in de macht van de heilige Geest en dat zij daardoor niet zo doeltreffend zijn als ze behoren te zijn.

Ik bid dat ik gezegend mag worden, zodat ik enkele bruikbare instructies kan geven omtrent deze buitengewoon machtige en heilige invloed.

Het ligt voor de hand dat ik vanavond beter niet kan spreken indien ik niet de heilige Geest heb.

Ons werk bestaat voornamelijk uit onderwijzen. Dit heeft plaats tijdens de lessen, zoals in de priesterschapsquorums, de zondagsschool en het seminarie; dikwijls tijdens interviews; door de zendingen als zij via hun gesprekken het evangelie brengen; door huisonderwijzers als zij de gezinnen van de kerk onderwijzen, en natuurlijk in toespraken zoals deze.

Deze toespraak wil ik daarom richten tot ringpresidenten, bisschoppen en quorumleiders en tot zendingen, leiders van

hulporganisaties, huisonderwijzers en leerkrachten.

Hoe kunnen we door de Geest onderwijzen? Broeders, tracht in de volgende ervaringen de invloed van de heilige Geest te ontdekken.

Toen ik ringpresident was nodigden mijn raadgevers en ik een bepaalde broeder uit voor een onderhoud. In dat gesprek legden wij hem voor president te worden van de Jonge-Mannenorganisatie op ringniveau. Deze man was niet volledig actief. Hij ging in het weekend graag kamperen en vissen en er werd beweerd dat hij en zijn vrouw zich niet strikt aan het woord van wijsheid hielden. Er werd aan getwijfeld of wij hem voor een dergelijke functie in aanmerking moesten laten komen, maar na onze gesprekken en gebeden in het presidium en met de hoge raad waren we tot de slotsom gekomen dat hij moest worden geroepen. Toen wij deze broeder inlichtten over zijn benoeming, antwoordde hij dat hij niet geïnteresseerd was en dat hij er zich niet waardig voor voelde. Toen vertelden wij hem hoe wij ertoe gekomen waren hem te verkiezen boven alle andere leden van de ring. We legden hem

uit dat wij in onze ring een sterke en capabele leider voor de jongeren nodig hadden en dat zowel het presidium als de hoge raad ernstig hadden gebeden en de Heer hadden gevraagd de persoon voor deze functie aan te wijzen. We zeiden: „Het antwoord was duidelijk. U bent de man die de Heer heeft gekozen. Het is natuurlijk aan u om te beslissen maar u bent verplicht naar huis te gaan en de zaak met uw vrouw te bespreken. Het enige wat wij u vragen is dat u daarna met haar knielt en de Heer vraagt wat Hij wil dat u doet.”

Drie dagen later kreeg ik een ongelukkig telefoontje van deze man. Met tegenzin vertelde hij mij dat hij de functie met alle daaraan verbonden verwickelingen zou aanvaarden. Hij heeft geweldig werk gedaan en toen die opdracht beëindigd was, werd hij lid van de hoge raad en sindsdien is hij zeer gelukkig met het evangelie.

We hadden een soortgelijke ervaring toen wij een andere man riepen als president van onze ringzending. Door enkele ontmoedigende ervaringen in het kerkwerk, dacht hij zelf dat hij zich reeds voor 50 procent op de weg naar afval bevond en was hij niet geheel zeker van zijn getuigenis. Hij wees zijn aanstelling krachtig af en zei dat het hem van enkele van de leukste dingen in het leven zou beroven. We legden hem uit hoe wij wederom de leiding van de Heer hadden gezocht om te weten wie de zending moest presideren. Wij vertelden hem dat hij niet gedwongen werd de roeping te aanvaarden maar dat hij het onze hemelse Vader moest vragen of het wel of niet goed voor hem was te doen. De Heer gaf hem de machtige verzekering dat hij voor het werk was geroepen. In het daaropvolgende jaar doopten hij en zijn zendelingen bijna tien procent van alle niet-leden in onze ring. Later werd hij als bisschop geroepen.

Bij bepaalde gelegenheden heb ik jongemannen omstreeks de leeftijd van zen-

delingen aangesproken en hen verteld dat ze geroepen zijn om een zending te volbrengen. Soms leggen ze uit dat ze niet op zending willen gaan. Ik vertel ze dan dat het mij niet kan schelen of ze wel of niet op zending willen gaan. Het is natuurlijk zeer belangrijk maar ik zeg dat ik alleen de oproep overbreng die de Heer reeds heeft gedaan en ik leg dan uit hoe ik dat weet. Ik was aanwezig op de dag dat president Kimball bekendmaakte dat alle jongemannen op zending behoorden te gaan. De heilige Geest vertelde me dat het besignen juist was.

Later sprak ik met een nederige, maar geïnspireerde patriarch, die hier vanavond is. Hij vertelde mij dat hij niet was opge-

leid en ook niet geleerd had om patriarchale zegens te geven en dat hij alleen de dingen kon zeggen die de Heer wil dat hij zegt. Dat vond ik goed klinken. Hij voegde er toen aan toe: „Het zal u interesseren te weten tegen hoeveel jongemannen die voor een zegen komen, gezegd wordt dat zij op zending zullen gaan.” Bij die verklaring voelde ik weer de openbaring en zag en wist dat president Kimball ze niet op zending had geroepen. Hij had alleen de aankondiging gedaan, de zending was echter door de Heer zelf opgedragen. Iedere jongeman die lid is van de kerk heeft de plicht te arbeiden en het koninkrijk op te bouwen.

Daarom heb ik er geen moeite mee jongemannen te vertellen dat ik weet dat ze geroepen zijn om op zending te gaan. En als ze antwoorden dat ze niet geïnteresseerd zijn, zeg ik alleen: „Dat moet je mij niet vertellen, vertel dat aan de Heer. Ga heen, bid en vraag Hem wat je doen moet.” Bijna altijd komen ze na die ervaring terug en zeggen dan: „Ik geloof dat ik naar beter op zending kan gaan.” Voor enkelen van hen is het dan het moment om te zeggen: „Wij beiden begrijpen dat je nog niet helemaal gereed bent, laten wij dus beginnen de stappen te ondernemen die je waardig maken om te gaan.”

Hier komt nog een andere situatie. Ik heb vele jaren zendelingen gadeslagen als zij het evangelie onderwezen, en heb opgemerkt dat enkele van hun beste onderzoekers hen vertellen dat ze besloten hebben geen lid van de kerk te worden. Dan zijn veel zendelingen ontmoedigd en teleurgesteld. De zending die de heilige Geest begrijpt, benut dat moment echter als zijn grote kans.

Hij is er zelfs blij mee want hij weet wat hij moet doen. En hij kan zeggen: „Goed, als u dat wilt. Sta ons echter toe u kort te vertellen hoeveel het evangelie voor ons betekent. Weet u nog dat Joseph Smith op een avond in zijn slaapkamer knielde en

de Heer bad om te mogen weten wat hij moest doen? Het gevolg was dat er een engel verscheen en zei: „Joseph, ik ben vanuit Gods tegenwoordigheid tot je gekomen om je te vertellen dat de Heer een werk voor je te doen heeft, waardoor je naam zowel ten goede als ten kwade onder alle mensen bekend zal worden.” (Zie Joseph Smith 2:33.) Wat heeft Joseph Smith gezegd? Zei hij: „O, nee, mijn heer engel. ik wil niet op zending gaan. Ik wil alleen maar weten of de Heer van mij houdt! Natuurlijk kon hij dat niet hebben gezegd. Wij willen u vertellen dat wij weten dat dit werk waar is, even zeker alsof wij zelf daan naast Joseph Smith geknield hebben, omdat God het ons heeft geopenbaard. Hij zal het ook aan u openbaren. Wij gelover niet dat u besluiten moet zich niet bij deze kerk aan te sluiten, totdat u geknield hebt en de Heer gevraagd hebt wat Hij wil dat u doet.”

En als de onderzoekers bidden, luidt hun antwoord: „Natuurlijk wil de Heer dat wij lid worden van de kerk.” De volgende stap is natuurlijk hen op de doop voorbereiden.

Wat is er in al deze situaties gebeurd? Eenvoudig dat de heilige Geest zijn entree heeft gemaakt bij degenen die onderwijzen en degenen die luisteren en hen het getuigenis heeft gegeven van de wil en zin van God. Zij hebben iets gevoeld dat ze nooit eerder hebben begrepen of geweten. Heeft u dat opgemerkt? U voelde het ook toen ik u over deze ervaringen vertelde, en ik voelde het. Dit wordt in de Leer en Verbonden uitgelegd: „Daarom begrijpen hij, die predikt, en hij, die ontvangt, elkander en worden beiden opgebouwd, en zij verheugen zich te zamen.” (LV 50:22.)

Voorts wordt ons gezegd: „En de Geest zal u door het gebed des geloofs worden gegeven; en indien gij de Geest niet ontvangt, moet gij niet onderwijzen” (LV 42:14). Gebed is het belangrijkste middel

Algemene Autoriteiten van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Het Eerste Presidium

President N. Eldon Tanner
Eerste raadgever

President
Spencer W. Kimball

President Marion G. Romney
Tweede raadgever

Raad der Twaalf

Ezra Taft Benson

Mark E. Petersen

LeGrand Richards

Howard W. Hunter

Gordon B. Hinckley

Thomas S. Monson

Boyd K. Packer

Marvin J. Ashton

Bruce R. McConkie

L. Tom Perry

David B. Haight

James E. Faust

Eerste Quorum der Zeventig

Franklin D. Richards

J. Thomas Evans

A. Theodore Tuttle

Neil A. Maxwell

Milton D. Harris

Paul H. Dunn

W. Grant Bangsner

Presidium van het Eerste Quorum der Zeventig

Theodore M. Burton

Bernard P. Broobank

Robert L. Simpson

O. Leslie Stone

Robert D. Hales

Aimee Y. Komtala

Joseph B. Wirthin

Herman Rector, Jr.

Loren C. Dunn

Rex D. Pinegar

Gene R. Cook

Charles A. Daber

William R. Bradford

George P. Lee

Carlos E. Asay

M. Russell Ballard, Jr.

John H. Groberg

Jacobo de Jager

Vaughn J. Featherstone

Dean L. Larsen

Royden G. Derrick

Robert E. Wells

G. Homer Durham

James M. Palamora

Richard G. Scott

Hugh W. Pincock

F. Enrico Busche

Yoshihiko Kikuchi

Ronald E. Poelman

Dierck A. Culbertt

Robert L. Barkman

Rev. C. Renee Sr.

F. Burton Howard

Presiderende Bisschop

H. Burke Petersen
Eerste raadgever

Victor L. Brown
Presidentende
Tweede raadgever
bisschop

J. Richard Clarke
Tweede raadgever

Emeritus Patriarch

Sterling W. Shi

Joseph Anderson

William H. Bennett

James A. Cuernero

Eerste Quorum der Zeventig

Edred G. Smith

Henry D. Taylor

John H. Vandenberg

S. Dikorn Young

waardoor deze Geest wordt verkregen en gevoeld.

Wij moeten ons gereed maken om met de Geest des Heren te kunnen werken. Onderwijzen door de invloed van de Geest moet gepaard gaan met bepaalde beginselen. Ten eerste: wij moeten heilige mannen zijn. Dit betekent, niet zijn zoals wereldse mannen maar zoals heilige mannen. Dan moeten wij vertrouwen hebben in de heilige Geest, geloof in Hem en verwacht dat Hij bij ons zal zijn. En als Hij komt moeten wij zijn tegenwoordigheid herkennen en anderen helpen de invloed ervan te voelen.

Een van onze geweldige zendingen zei: „Ik geef ze mijn getuigenis. Dan geef

ik hen hun getuigenis en dan laat ik hen hun getuigenis aan mij geven.”

Zo gaat dat. Alma deed hetzelfde toen hij de mensen uit de stad Gideon had verteld over de komst van Christus en de verlossing, waarin voorzien zou worden voor hen die Hem zouden aanvaarden en die zouden worden gedoopt. Hij zei: „Nu, mijn geliefde broederen, gelooft gij deze dingen? Ziet, ik zeg u: Ja, ik weet, dat gij ze gelooft; en ik weet dat gij ze gelooft, door de openbaring van de Geest, Die in mij is” (Alma 7:17).

Hiervan getuig ik na veel wonderbaarlijke ervaringen met de invloed van de heilige Geest, in de naam van Jezus Christus. Amen.

Uw eigen geschiedenis en die van uw familie schrijven

Ouderling John H. Groberg
van het Eerste Quorum der Zeventig

„In strikte zin des woords is een goed geschreven geschiedenis een belangrijk deel van de geschriften van onze familie en wordt deze een bron van geestelijke kracht voor ons en ons nageslacht”

Broeders, moge ons geloof een eenheid vormen zodat de Geest des Heren onze gevoelige snaar kan raken.

Ik zou graag met een vraag willen beginnen. (Steek uw hand niet op, denk er alleen over na.) Hoeveel van u hebben, ongeacht de leeftijd, uw eigen geschiedenis evenals die van uw familie helemaal bijgewerkt?

Wij hebben als priesterschapsdragers de plicht de raad van de profeet op te volgen. President Kimball heeft het meer dan duidelijk gemaakt dat het zeer belangrijk is onze eigen geschiedenis en onze familie-geschiedenis te schrijven. Het is zo belangrijk dat er in augustus onder auspiciën van de kerk een wereldconferentie over verslagen wordt gehouden in Salt Lake City om ons, en de gehele wereld, te helpen de geweldige betekenis van deze verslagen te begrijpen en om ons te leren over de manier waarop ze moeten worden geschreven.

Waarom is het schrijven van de eigen geschiedenis en die van de familie zo belangrijk? Er zijn veel redenen, ik zal de aandacht slechts op enkele richten.

Door onze eigen geschiedenis te schrijven en die van onze familie, en het vereiste zoekwerk te verrichten, keren wij onvermijdelijk onze harten tot onze vaders en eveneens tot onze kinderen. De Heer zegt dat dit moet gebeuren, „. . . opdat ik niet kome en het land treffe met de ban” (Maleachi 4:6). Laten wij geen deel aan deze ban hebben.

Door onze eigen geschiedenis en die van onze familie te schrijven worden wij onmetelijk geholpen een waar, eeuwig perspectief van het leven te verkrijgen. Het schrijven van onze eigen geschiedenis met daarin de juiste mélange van feiten en gevoelens (en dikwijls zijn gevoelens in geestelijke dingen de ware feiten) verwerkt, geeft ons een diepgaand geestelijk inzicht in de betekenis en het doel van ons leven.

Ik vraag me af of wij, zoals bij zoveel dingen, ons dit diepere geestelijke inzicht niet onthouden door onze geschiedenis niet te schrijven.

Sommige mensen zeggen: „Ik heb niets te schrijven. Ik beleef geen geestelijke dingen.” Ik zeg: „Begin met een verslag en

de geestelijke dingen zullen komen. Ze zijn er altijd maar we worden er gevoeliger voor als we ze opschrijven.”

Het schrijven van onze geschiedenis helpt ons zeker het oog gericht op het belangrijkste van alle doelen – namelijk het eeuwig leven – te houden.

Als wij overpeinen wat zij die ons zijn voorgegaan hebben meegemaakt, opdat wij hier konden zijn, als wij hun geloof en moed beseffen en hun liefde voor ons en onze liefde voor hen voelen, beseffen wij wat er werkelijk belangrijk is. Wij beginnen de eeuwigheid van het gezin te bevatten. Wij krijgen een groot inzicht in de dingen Gods en wij zijn niet meer dezelfde. We praten en handelen anders – want we hebben een groter begrip van de eeuwigheid. We beseffen dat zogenaamde problemen slechts zijn wat wij zien als we niet meer op ons eeuwig doel letten.

Het priesterschap dat wij dragen is de

macht om anderen te zegenen. Het priesterschap is eeuwig; dus zijn de zegeningen van het priesterschap eeuwig. Alles waarbij het priesterschap gebruikt wordt heeft eeuwige betekenis – inclusief het schrijven van persoonlijke en familiegeschiedenissen.

De aankondiging van de nieuwe tempels heeft ons allen ontroerd en een nederig gevoel gegeven. Ik vraag me af in hoeveel persoonlijke geschiedenissen die de laatste dagen werden geschreven, diepgaande dank aan God is weergegeven voor de tempels waar vurig om werd gebeden en waarvoor oprechte offers werden gebracht. Ik vraag me af in hoeveel persoonlijke geschiedenissen in de toekomst grote dank wordt geuit.

Het schrijven van een geschiedenis behoort een grote motivatie te zijn om te doen wat goed is. Jongemannen, in hoeveel van jullie verslagen staat: „Ik wil een

zendeling worden; ik wil waardig leven zodat ik naar de tempel kan gaan; ik weet dat president Kimball een profeet is; ik zal zijn leiding volgen”?

Ik vraag elke priesterschapdrager te besluiten hetgeen te doen dat nodig is zodat hij in zijn persoonlijke geschiedenis kan schrijven: „Ik ben vandaag naar de tempel geweest en heb mijn endowment ontvangen”; of „Vandaag ben ik naar de tempel geweest waar ons gezin werd verzegeld”; of „Vandaag ben ik naar de tempel geweest en heb het werk voor mijn overgrootvader (of andere voorouders) gedaan”; of „Vandaag ben ik met mijn broer of vriend of buurman naar de tempel geweest en was getuige van hun verzegeling.”

Als u besluit dit te doen, zult u het doen. Laat niets tussenbeide komen.

Er zit iets eeuwigs in schrijven, dat blijkt duidelijk uit de Schriften. In strikte zin des woords is een goed geschreven geschiedenis een belangrijk deel van de geschriften van onze familie en wordt deze een bron van geestelijke kracht voor ons en ons nageslacht.

Als voorbeeld zal ik u een kort voorval noemen uit een familiegeschiedenis op Hawaii. Het houdt verband met tempelzegeningen en opoffering en waarachtig, eeuwig perspectief.

In het begin van 1900 sloten een jonge vader en zijn gezin zich bij de kerk op Hawaii aan. Hij was enthousiast over zijn pas ontdekte godsdienst en na twee jaar lid te zijn geweest hadden hij en zijn oudste zoon het priesterschap. Ze waren voorspoedig en genoten de vriendschap van de kleine gemeente. Ze zagen er met verlangen naar uit voor eeuwig als gezin verzegeld te worden in de tempel die spoedig in Laie zou zijn voltooid.

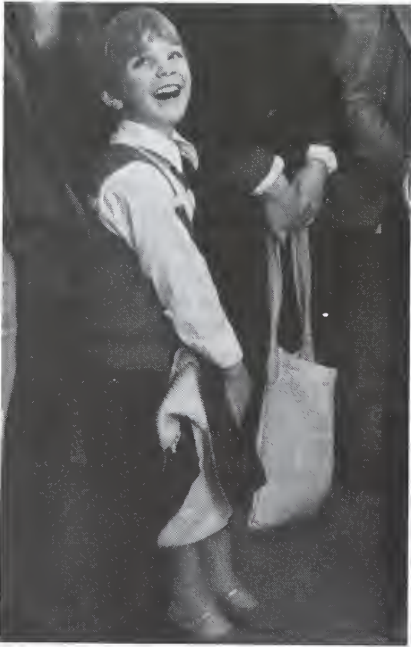
Toen doorkruiste een beproeving hun pad, wat zo dikwijls gebeurt. Een van hun dochters werd ziek. Het was een onbekende ziekte en ze werd naar een vreemd

ziekenhuis gebracht. De mensen op Hawaii waren zeer voorzichtig met onbekende ziekten, wat te begrijpen is daar deze ziekten daar veel onheil hadden aangericht.

Het bezorgde gezin ging de volgende zondag naar de kerk in de hoop daar kracht en begrip te ontvangen van de andere leden. Het was een kleine gemeente. Deze jonge vader en zijn zoon namen dikwijls de verantwoordelijkheid om het avondmaal in te zegenen en rond te dienen op zich. Dat gebeurde ook deze zondag. Ze braken eerbiedig het brood terwijl de vergadering de avondmaalslofzang zong. Toen de lofzang gezongen was, knielde de vader om het avondmaalsgebed uit te spreken. Plotseling drong het tot de gemeentepresident door wie er achter de avondmaaltafel zat en hij sprong op. „Stop. U mag het avondmaal niet aanraken. Uw dochter heeft een onbekende ziekte. Ga onmiddellijk weg en laat een ander zorgen voor nieuw brood voor het avondmaal. We kunnen u hier niet hebben. Ga.” Hoe zou u reageren? Wat zou u doen?

De onstelde vader stond langzaam op. Varsend keek hij naar de gemeentepresident, toen naar de aanwezigen. Hij voelde de grote angst en verlegenheid van allen. Hij wenkte zijn gezin en rustig verlieten ze de kapel.

Er werd geen woord gesproken. Met gebogen hoofd liepen ze over het stoffige pad naar hun huisje. De jonge zoon zag de gebalde vuisten van zijn vader en zijn opeengeklemd kaken. Thuisgekomen gingen ze in een kring zitten en de vader zei: „We zwijgen tot ik gereed ben om te spreken.” Allerlei gedachten vlogen door het hoofd van de jongen. In zijn gedachten zag hij zijn vader naar voren treden om op velerlei manieren wraak te nemen. Zouden ze de varkens van de gemeentepresident doden, of zijn huis verbranden, of van een andere kerk lid worden? Het viel hem

moeilijk te wachten op wat er zou gebeuren.

Vijf minuten, tien minuten, vijftien minuten – geen geluid. Hij gluurde naar zijn vader, zijn ogen waren gesloten, zijn mond had een harde uitdrukking, vijftientig minuten – nog niets. Toen zag hij dat zijn vaders handen zich een beetje ontspannen, zijn lippen beefden licht, toen kwam er een nauwelijks waarneembare snik. Hij keek naar zijn vader – er rolden tranen uit de gesloten ogen en over zijn wangen. Hij zag al spoedig dat zijn moeder ook huilde, toen een kind, nog een ander en weldra het hele gezin.

Eindelijk deed de vader zijn ogen open, schraapte zijn keel en kondigde aan: „Ik ben nu gereed om te spreken. Luister goed.” Langzaam keerde hij zich naar zijn vrouw en zei veelbetekenend: „Ik houd van je.” Daarna wendde hij zich tot elk kind en zei het persoonlijk: „Ik houd van je. Ik houd van jullie allemaal en ik wil dat

we eeuwig als een gezin bij elkaar zijn. En de enige manier waarop dat kan is voor een ieder van ons dat wij een goed lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen zijn en door zijn heilig priesterschap in de tempel verzegeld worden. Dit is niet de kerk van de gemeentepresident. Het is de kerk van Jezus Christus. Wij staan niet toe dat welke man, veel leed, moeilijkheden of trots ons beletten voor eeuwig bij elkaar te zijn. Volgende zondag gaan we weer naar de kerk. Wij zullen ons afzijdig houden totdat de ziekte van onze dochter bekend is, maar we gaan terug.”

Deze grote man had het juiste perspectief van de eeuwigheid. De dochter genas en het gezin ging naar de tempel toen deze was voltooid. De kinderen bleven trouw en werden eveneens in de tempel aan hun eigen gezin verzegeld toen het moment daarvoor was aangebroken. Thans zijn er ruim 100 zielen van deze familie actief lid van de kerk en zij vinden hun vader, grootvader en overgrootvader een zegen omdat hij de blik op de eeuwigheid gericht hield, omdat hij zijn priesterschap gebruikte tot zegen van zijn gezin en omdat hij zijn gevoelens opschreef. Hoe keerde het hart van deze vader zich tot zijn kinderen en hoe keerden zijn kinderen hun hart tot hem.

U heeft soortgelijke voorvallen in uw familie. Spoor ze op. Schrijf ze op. Leef ernaar en geef ze door aan uw nageslacht.

Ik heb het sterke gevoel dat onze eigen verslagen en die van onze familie, en de invloed die ervan uit zal gaan, als dit leven voorbij is, veel belangrijker zullen blijken te zijn dan wij nu denken.

Broeders, dit is het werk van de Heer. Ik getuig dat Hij leeft en dat Hij grote invloed op ons leven heeft. Mogen wij dit begrip van de eeuwigheid hebben en zijn invloed op ons leven inzien, voelen en opschrijven, bid ik nederig in de naam van Jezus Christus. Amen.

Zoek de geest

President Marion G. Romney
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

„Bid om de geest van onderscheid zodat u de influisteringen van de Geest kunt horen en ze begrijpt. Bid daarna om de moed aan die influisteringen gehoor te geven.”

Geliefde broeders, ik heb zeer genoten van deze vergadering. Ik heb twee toespraken voor me liggen en ik heb erover gedacht welke ik het beste kan geven. Beide zijn te lang en we zijn op deze priesterschapsvergadering reeds goed gevoed.

Het is iets groots het priesterschap van God te mogen dragen, Hem in de wereld te vertegenwoordigen. Ik ben zeer dankbaar voor zijn genade – de grote kansen die Hij mij heeft geboden om Hem te dienen. Vanaf de tijd dat ik een kind was, heb ik een taak in het priesterschap gehad en getracht deze te volbrengen, en ik wil mijn waardering voor de Heer tot uitdrukking brengen omdat ik u, broeders, vanavond heb mogen aanhoren. Ik wil dat Hij weet dat ik dankbaar ben voor de kansen die ik in mijn leven heb gehad, voor mijn voorouders zowel van vaders als van moeders kant.

Ik ga nu reeds 40 jaar met de algemene autoriteiten om, heb met ze gediend en ik heb me zeer verheugd over mijn werk. Ik kan getuigen over de rechtvaardigheid der mannen waarmee ik heb gewerkt. Het is iets groots om te mogen werken met mannen zoals president Kimball en president

Tanner. Het zijn mannen zonder bedrog. Het zijn mannen die enorm zwaar werk verrichten, die ver boven hun normale kracht arbeiden en die overeind gehouden en voorspoedig gemaakt worden door de kracht van de Heer die op hen rust. Ik ben dankbaar dat ik in de gelegenheid ben om met hen te werken en ik ben dankbaar voor de kracht die ik hier vanavond in de toespraken heb gevoeld, deze werden zo goed en met zoveel geest gehouden.

Ik wil mijn getuigenis bij u achterlaten en mijn verlangen uitspreken al de dagen van mijn leven trouw te blijven. Ik bid de Heer om onderscheidingsvermogen, opdat ik me kan verheugen over de influisteringen van de Geest. Veel teksten zijn me dierbaar, maar een die waarschijnlijk even nuttig voor mij is geweest als alle andere teksten die ik me herinner is de verklaring van de Heer „. . . de Geest geeft licht aan een ieder, die in de wereld komt; en de Geest verlicht een ieder gedurende zijn aardse bestaan; die naar de stem des Geestes luistert.

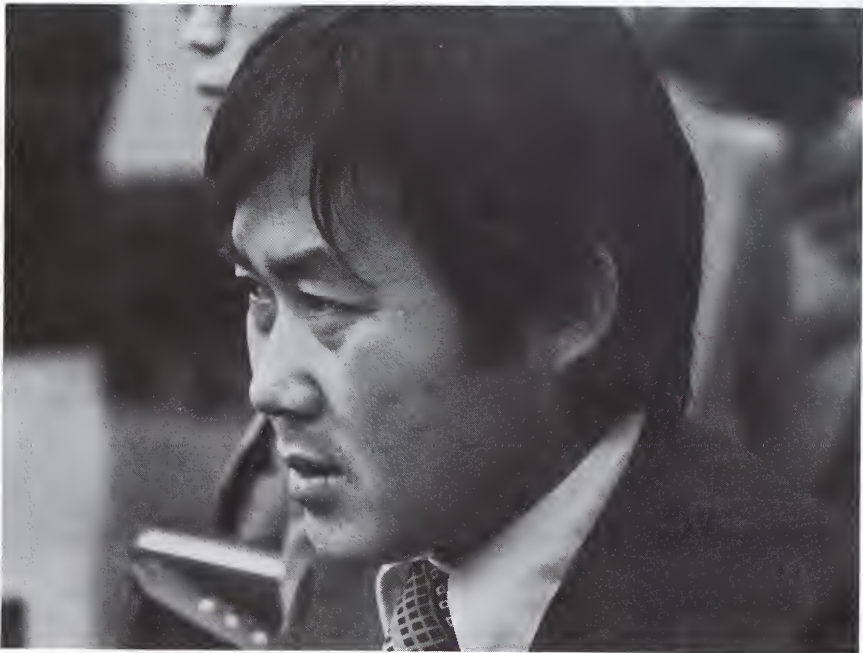
En een ieder, die naar de stem des Geestes luistert, komt tot God, ja, tot de Vader.

En de Vader onderwijst hem aangaande het verbond (van het evangelie) . . ." (LV 84:46-48.)

Tracht zo te leven broeders dat u de Geest tijdens al uw bezigheden bij u kunt hebben. Bid om de geest van onderscheid zodat u de influisteringen van de Geest kunt horen en ze begrijpt en bid daarna om de moed aan die influisteringen gehoor te geven, de leiding van de Geest te volgen. Dit is een groots tijdperk van de wereldgeschiedenis om in te leven. Wij leven in de bedeling van de volheid der tijden.

Wij naderen de tijd die de Heiland tekende als de tijd waarin de zielen der mensen beproefd worden. Wij zijn de gezalfde priesterschap van God. Daar bestaat geen twijfel over en Hij verwacht van ons dat wij eerlijk en trouw zijn en de wereld de weg tonen om te ontkomen aan de verwoesting die zeker over de goddelozen zal komen. Het is onze plicht zo te leven dat

we het evangelie erdoor prediken en om ook de Schriften te citeren zoals ze ons worden onderwezen. Wij moeten zo leven dat de mensen die ons zien zullen weten dat wij de beginselen van het eeuwig leven toepassen. Ik houd van u en ik wil u dienen zo lang ik leef. Ik wil waardig zijn om in de kerk naast mijn broeders, de algemene autoriteiten en mijn lekenbroeders te staan. Ik geloof niet dat alle goede mensen in de kerk algemene autoriteiten zijn. Ik geloof dat uw strijd, uw dienstbetoon en uw dagelijks leven een getuigenis zijn dat de Heer zal aanvaarden en waarvoor Hij u zal zegenen. Dit getuig ik u en bid dat de Heer ieder man en jongen zal zegenen die het priesterschap draagt, dat wij onze roepingen zullen verheerlijken en de beloningen van getrouwe dienstknechten mogen ontvangen. En ik vraag deze zegen over u allen in de naam van Jezus Christus, onze Verlosser. Amen.

6 april 1980

Zondagochtendvergadering

Inleiding van de afkondiging

President Spencer W. Kimball

Met de toekomst voor ons en met begrip van de grote verantwoordelijkheid en goddelijke zending van de herstelde kerk, hebben wij het juist geacht deze verklaring uit te vaardigen

Waarde broeders en zusters, het is een zeer ontroerende en wonderbaarlijke belevens vandaag te staan waar de profeet Joseph Smith 150 jaar geleden stond. Wij zijn hier gisteravond gekomen met een straalvliegtuig uit Salt Lake City. We hebben de reis in zes uur gemaakt, we zijn oostwaarts gevlogen over de grote uitgestrektheid van dit prachtige land, waar onze voorouders lang geleden westwaarts doortrokken op zoek naar een plaats waar ze vrij van vervolging konden zijn en God volgens de ingevingen van hun eigen geweten konden eren.

Op deze lieflijke paasmorgen zijn wij hier in de herbouwde boerderij van Peter Whitmer sr. Deze is nauwgezet gerestaureerd voor deze gelegenheid, waardoor ons opnieuw in herinnering wordt gebracht hoe de zo hoogstbelangrijke en veelbetekenende gebeurtenis hier ander-

halve eeuw geleden plaatsvond. In de komende jaren zal deze plaats bezocht worden door goede mensen uit de gehele wereld die op dezelfde plaats willen staan waar ik vandaag sta.

Op deze zelfde plaats kwam op 6 april 1830 een groepje samen om De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen op te richten. Zij geloofden het getuigenis van de profeet Joseph Smith dat hij op een lentedag van het jaar 1820 in een bos, niet veel kilometers van hier, in een visioen God, de eeuwige Vader, en zijn Zoon, de opgestane Heer, Jezus Christus, had aanschouwd. In de jaren daar tussen hadden bezoeken van andere opgestane hemelse wezens plaats. Uit de aarde van de heuvel Cumorah, enkele kilometers ten westen van hier, ontving Joseph de verslagen van een volk dat vroeger dit land bewoonde, van de engel Moroni.

En door de gave en macht van God vertaalde hij dat verslag, dat nu bekend staat als het Boek van Mormon. Een aanzienlijk gedeelte van dat vertaalwerk werd in dit huis van de Whitmers tot stand gebracht.

Op die historische dinsdag, 6 april

1839, anderhalve eeuw geleden, richtten zes mannen van hen die in dit huis bijeen waren gekomen de kerk op als een godsdienstig genootschap. Drie nakomelingen van die mannen zijn hier vandaag bij ons – zuster Lorena Horner Normandeau, een

achterkleindochter van Joseph Smith; Eldred G. Smith, een achterachterkleinzoon van Hyrum Smith en Melvin Thomas Smith, een achterkleinzoon van Samuel Harrison Smith.

Nu wij hier vandaag staan, zien wij in

onze gedachten het machtige geloof en de werken van hen die vanaf dit nederige begin, zoveel hebben gegeven en meegeholpen om de kerk vooruit te doen gaan naar haar huidige, wonderbaarlijke gestalte; en wat belangrijker is, aanschouwen wij door het oog des geloofs een visioen van haar zekere en glorierijke toekomst.

Nu, broeders en zusters, met de toekomst voor ons en met begrip van de grote verantwoordelijkheid en goddelijke zending van de herstelde kerk bij deze heilige en plechtige gelegenheid, geven het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf Apostelen de wereld een afkonding. Wij hebben het juist gedacht deze verklaring uit te vaardigen van de plaats waar de kerk begon. Dienovereenkomstig verzoek ik ouderling Gordon B. Hinckley van het Quorum der Twaalf Apostelen namens mij en namens mijn broeders te spreken en u en de wereld deze afkondiging voor te lezen.

Afkondiging van het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf Apostelen van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

6 april 1980

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen werde vandaag 150 jaar geleden opgericht. Op deze 150ste gedenkdag geven wij de wereld een afkondiging die betrekking heeft op de vooruitgang, de leer, de zending en de boodschap van de kerk. Op 6 april 1830 kwam er een kleine groep bijeen in de boerderij van Peter Whitmer, in de gemeente Fayette, in de staat New York. Zes mannen namen deel aan de officiële oprichtingsprocedure, waarbij Joseph Smith als hun leider optrad. Vanaf dat bescheiden begin in een landelijk gebied, is het werk voortdurend gegroeid en toegevoegd naarmate mannen en vrouwen in vele landen de leer hebben omhelsd en de wateren des doops zijn ingegaan. Thans zijn er bijna viereneenhalf miljoen le-

vende leden en de kerk is sterker en groeit sneller dan ooit tevoren in de geschiedenis. Er zijn gemeenten van heiligen der laatste dagen in geheel Noord-, Midden- en Zuid-Amerika; in de landen van Europa; in Azië; in Afrika; in Australië en op de eilanden van de Stille Oceaan; en in andere gebieden van de wereld. Het evangelie dat door middel van Joseph Smith werd hersteld, wordt momenteel in zesenvertig talen en in eenentachtig landen onderwezen. Uit die kleine vergadering, die anderhalve eeuw geleden in een boerderij werd gehouden, is de kerk gegroeid en heden heeft ze bijna twaalf duizend georganiseerde gemeenten.

Wij getuigen dat dit herstelde evangelie in de wereld werd geïntroduceerd door de heerlijke verschijning van God, de eeuwige Vader, en zijn Zoon, de opgestane Heer Jezus Christus. Die uiterst glorierijke manifestatie kenmerkt het begin van de vervulling van de belofte van Petrus die profeteerde „... de tijden van de wederoprichting aller dingen, waarvan God gesproken heeft bij monde van zijn heilige profeten, van oudsher.” Dit geschiedde ter voorbereiding op de komst van de Heer die in eigen persoon op aarde zal regeren. (Handelingen 3:21.)

Wij bevestigen plechtig dat De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen werkelijk de herstelling is van de kerk die was opgericht door Gods Zoon toen Hij tijdens zijn sterfelijkheid zijn werk op aarde organiseerde; dat deze zijn heilige naam draagt, de naam Jezus Christus; dat zij gebouwd is het op fundament van apostelen en profeten, dat Hij de voornaamste hoeksteen is; dat haar priesterschap, zowel in de Aäronische als in de Melchizedekse orde werd hersteld onder de handen van hen die het vroeger bezaten, namelijk Johannes de Doper, wat betreft het Aäronische; en Petrus, Jakobus en Johannes wat betreft het Melchizedekse.

Wij verklaren dat het Boek van Mormon door de gave en macht van God te voorschijn is gekomen en dat het naast de Bijbel staat als een tweede getuige van Jezus Christus, de Heiland en Verlosser van het mensdom. Samen getuigen ze dat Hij de Zoon van God is.

Wij getuigen dat de leer en gebruiken van de kerk niet alleen zaligheid en verhoging voor de levenden omvat maar ook voor de doden en dat in de heilige tempels, die met dit doel zijn gebouwd, een groots plaatsvervangend werk voortschrijdt ten behoeve van hen die gestorven zijn, zodat alle mannen en vrouwen van alle geslachten begunstigd kunnen worden door de heilige verordeningen van het evangelie van de Meester. Dit grote, onbaatzuchtige werk is een van de kenmerken waardoor deze herstelde kerk van Jezus Christus zich onderscheidt.

Wij bevestigen de heiligheid van het gezin als een schepping Gods en verklaren dat God, onze eeuwige Vader, de ouders aansprakelijk stelt voor het opvoeden van hun kinderen in licht en waarheid, waarbij zij hen moeten leren „... bidden en oprecht voor de Here te wandelen” (LV 68:28). Wij onderwijzen dat de heiligste

van alle relaties, de familiebanden van man en vrouw en ouders en kinderen eeuwig kunnen duren als het huwelijk is voltrokken door het gezag van het heilige priesterschap, zoals dat wordt uitgeoefend in tempels die gewijd zijn voor deze doelen die goddelijk bekrachtigd zijn.

Wij getuigen dat alle mannen en vrouwen zonen en dochters van God zijn, dat iedereen aan Hem verantwoording schuldig is, dat ons leven hier op aarde is, doch een overgang van deze sfeer naar een andere met doelbewuste activiteit, die mogelijk gemaakt wordt door de verzoening van de Verlosser der wereld; en dat wij daar de gelegenheid zullen hebben om te werken en naar volmaaktheid te groeien.

Wij getuigen dat de geest van profetie en openbaring onder ons is. „Wij geloven alles wat God heeft geopenbaard, alles wat Hij in onze tijd openbaart, en wij geloven dat Hij nog vele heerlijke en belangrijke dingen van het Koninkrijk Gods zal openbaren.” (Negende Artikel des Geloofs.) De hemelen zijn niet verzegeld. God spreekt voortdurend tot zijn kinderen bij monde van een profeet die gemachtigd is zijn woord nu te verkondigen, zoals Hij dat vroeger deed.

De zending van de kerk is heden, evenals die vanaf het begin is geweest, het evangelie van Christus aan de gehele wereld onderwijzen, gehoorzaam aan het gebod dat de Heiland voor zijn hemelvaart gaf en in een openbaring van deze tijd herhaald; „Gaat heen in de gehele wereld, predikt het evangelie tot ieder schepsel, en handelt met het gezag, dat Ik u heb gegeven en doopt in de naam des Vaders, en des Zoons, en des Heiligen Geestes.” (LV 68:8.)

Bij monde van de profeet Joseph Smith openbaarde de Heer deze woorden die een plechtige waarschuwing zijn: „Luis-tert, gij volk van verre; en gij, die op de eilanden der zee zijt, luistert te zamen.

Want waarlijk is de stem des Heren tot

alle mensen gericht en er is niemand, die zal ontkomen; en er is geen oog, dat niet zal zien, noch een oor, dat niet zal horen, noch een hart, dat niet zal worden door-drongen.

En de wederspannigen zullen door vele smarten worden gefolterd, want hun onge-rechtigheden zullen van de daken worden verkondigd, en hun geheime daden zullen worden onthuld.

En de waarschuwendende stem zal tot alle mensen zijn gericht, bij monde van Mij discipelen, die Ik in deze laatste dagen heb gekozen.” (LV 1:1–4.)

Het is daarom onze plicht geloof in de Heer Jezus Christus te onderwijzen, de mensen der aarde te smeken zich te beke-ren, de heilige verordeningen van de doop door onderdompeling voor vergeving van zonden te bedienen en de handen op te leggen voor de gave van de heilige Geest – dit alles onder de autoriteit van het priesterschap van God.

Het is onze plicht een geïnspireerd in-structie- en activiteitenprogramma aan te nemen en uit te werken, en de gebouwen hiervoor te bouwen en te onderhouden, opdat allen die het willen horen en aan-vaarden, de leer beter gaan begrijpen en de beginselen van christelijk dienstbetoon aan hun naasten, ontwikkelen,

Daar wij vandaag op het hoogtepunt van 150 jaar vooruitgang staan, overpein-zen wij nederig en dankbaar de opofferin-gen van hen die ons zijn voorgegaan. Velen van hen gaven hun leven als getuigenis van deze waarheid. Wij zijn ze dankbaar voor hun geloof, voor hun voorbeeld, voor hun machtige werken en gewillige toewij-ding aan deze zaak, die zij dierbaarder achten dan het leven zelf. Ze hebben ons een opmerkelijke erfenis nagelaten. Wij hebben besloten op die erfenis voort te bouwen tot zegen en nut van hen die vol-gen en die nog grotere aantallen getrouwe mannen en vrouwen over de gehele wereld zullen vormen.

Dit is Gods werk. Wij bouwen zijn koninkrijk. In vroeger tijden heeft de profeet Daniël erover gesproken en het een steen genoemd die zonder toedoen van mensenhanden uit de berg werd gehouwen, die voort zou rollen en die de gehele aarde zou vullen. (Zie Daniël 2:31–45.)

Wij nodigen de oprechten van hart van overal uit om te luisteren naar het onderwijs van onze zendelingen, die als boodschappers van de eeuwige waarheid worden uitgezonden, hun boodschap te bestuderen en te leren, en God, onze eeuwige Vader, in de naam van zijn Zoon, de Heer Jezus Christus, te vragen of deze dingen waar zijn.

„ . . . en indien gij zult vragen met een oprecht hart en met een eerlijke bedoeling, en geloof hebt in Christus, zal Hij u door de kracht des Heiligen Geestes de

waarheid er van aan u bekendmaken.

En door de kracht des Heiligen Geestes kunt gij de waarheid van alle dingen weten.” (Moroni 10:4, 5.)

Wij doen een beroep op alle mannen en vrouwen het kwaad te verzaken en zich tot God te wenden; samen te werken om die broederschap op te bouwen die herkend moet worden wanneer wij waarlijk weten dat God onze Vader is en wij zijn kinderen zijn; en Hem en zijn Zoon, de Heer Jezus Christus, de Heiland van het mensdom, te aanbidden. Met het gezag van het heilige priesterschap waarmee wij zijn bekleed, zegenen wij de zoekers naar waarheid waar ze zich ook mogen bevinden en roepen de gunst van de Almachtige aan voor alle mensen en naties voor wie God de Heer is, in de naam van Jezus Christus. Amen.

President Kimball terwijl hij de conferentiebezoekers vanuit de kapel te Fayette, New York toespreekt.

Opmerkingen en inwijding van de gebouwen te Fayette, New York

President Spencer W. Kimball

„Ik beloof in de naam van de Heer dat het geloof en het begrip van allen die naar onze boodschap luisteren en het evangelie aanvaarden en in praktijk brengen, zullen toenemen”

Geliefde broeders en zusters, ik ben dankbaar voor deze gelegenheid. Het was een ontroerende belevenis om enkele minuten geleden vanuit de boerderij van Peter Whitmer waar de kerk werd opgericht tot u te spreken. Het is thans een inspirende ervaring in deze lieflijke kapel in Fayette (Seneca County, in de staat New York) te zijn, daar deze iets vertegenwoordigt van de geweldige vooruitgang die de kerk gedurende de 150 jaar van haar bestaan heeft gemaakt.

Broeders en zusters, wij vieren vandaag niet alleen het 150-jarig bestaan van de kerk, maar ook de grootste gebeurtenis in de geschiedenis van de mens, de geboorte van Christus die vandaag 1980 jaar geleden plaatsvond. Het is vandaag paaszondag.

Onmiddellijk na de halfjaarlijkse conferentie afgelopen oktober, zijn zuster Kimball en ik in het gezelschap van president Tanner en zuster N. Eldon Tanner en anderen naar het heilige land gereisd voor de inwijding van de Orson Hyde Memorial Garden (gedenktuin) op de Olijfberg bij Jeruzalem. Gedurende de enkele dagen

dat wij daar waren, hebben we de voetstappen van Jezus gevolgd.

Wij zagen Betlehem en Nazaret, de zee van Galilea en de Jordaan. We bezochten de berg waar de verheerlijking plaatsvond en de bron van Jakob, de hof van Getsemane en Golgota. We hebben in de lege graftombe gezeten en nagedacht. En daarna liepen we de graftombe uit, de zonnige tuin in, waar de engelen in de morgen tot de twee Maria's spraken en zeiden: „Wat zoekt gij de levende bij de doden? Hij is hier niet, maar Hij is opgewekt” (Lucas 24:4, 5).

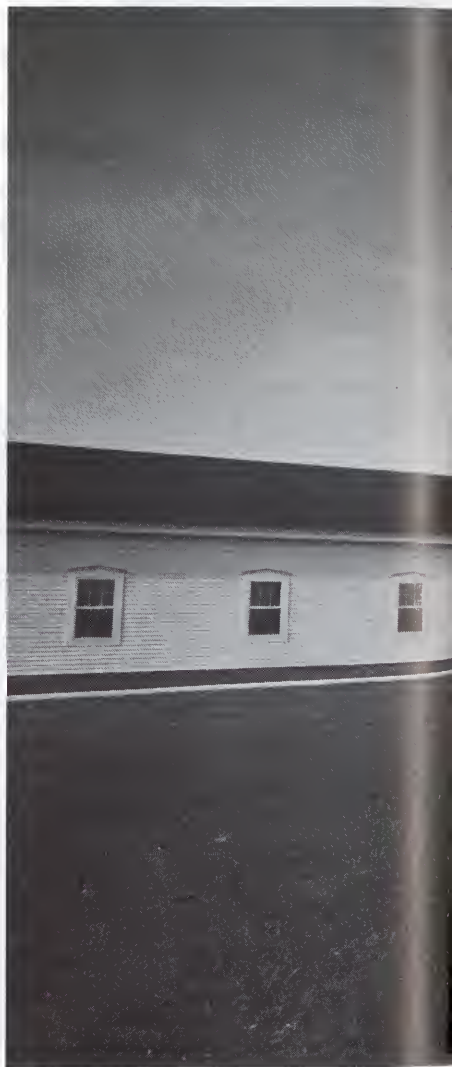
Dat is mijn getuigenis voor allen die mijn stem horen. Hij is opgewekt! Hij leeft. Hij is gestorven. Hij is opgestaan – de Zoon van God, Die de deur opende van de onsterfelijkheid voor alle mensen en van de zegeningen van het eeuwig leven voor hen die zijn geboden in praktijk brengen. Van zijn werkelijkheid en goddelijkheid geef ik u op deze prachtige paassabbat mijn plechtig getuigenis.

In de afkondiging die zojuist door ouderling Gordon B. Hinckley werd voorgelezen, hebben wij kort de gebeurtenissen

doorgenomen rondom het te voorschijn komen van de kerk als herstelling van de oorspronkelijke kerk die de Heiland zelf oprichtte toen Hij op aarde was. We hebben tot de wereld getuigd over de wonderbaarlijke en heerlijke gebeurtenissen die aan deze herstelling voorafgingen, en we hebben ook gesproken over de opmerkelijke vooruitgang van het werk in de daaropvolgende jaren. Gedurende 85 van die 150 jaar ben ik een levend getuige van deze vooruitgang geweest.

Ik weet heel goed dat het volgens de natuurlijke gang van zaken niet meer zo lang zal duren voor ik voor de Heer moet staan en rekenschap moet afleggen van mijn woorden. Ik geef nu mijn eigen en plechtig getuigenis dat God, de eeuwige Vader, en de opgestane Heer, Jezus Christus, aan de jongen Joseph Smith zijn verschenen. Ik getuig dat het Boek van Mormon een vertaling is van een oud verslag van volken die eens op dit westelijk halfrond hebben geleefd, waar zij voorspoedig waren en machtig werden als zij de geboden van God gehoorzaamden, maar grotendeels vernietigd werden door verschrikkelijke burgeroorlogen als ze God vergaten. Dit boek getuigt van de levende werkelijkheid van de Heer Jezus Christus als de Heiland en Verlosser van het mensdom. Ik getuig dat het heilige priesterschap, zowel het Aäronische als het Melchizedekse, met de autoriteit om in de naam van God te handelen op aarde werd hersteld door Johannes de Doper en Petrus, Jakobus en Johannes; dat andere sleutels en autoriteit achtereenvolgens werden hersteld en dat de macht en het gezag van die verschillende goddelijke begiftigingen heden onder ons zijn. Ik getuig hierover plechtig tot allen die mijn stem horen. Ik beloof in de naam van de Heer dat het geloof en het begrip van allen die naar onze boodschap luisteren, en het evangelie aanvaardden en in praktijk brengen, zullen toenemen. Ze zullen meer vrede in hun leven en thuis

ondervinden en zij zullen door de macht van de heilige Geest met overeenkomstige woorden van waarheid spreken en hun getuigenis geven. Ik doe dit en geef u mijn zegen in de naam van Jezus Christus. Amen.

Ik vraag u nu het inwijdingsgebed met mij te bidden:

Inwijdingsgebed

Onze Vader die in de hemelen zijt, uw naam worden geheiligd. Op deze gedenk-dag vergaderen wij waar De Kerk van Je-

zus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen 150 jaar geleden door uw openbaring werd opgericht. Onze harten zijn vol dankbaarheid voor de heerlijke zegeningen, die U zo edelmoedig hebt verleend. Als wij het verleden overzien, komen wij

De kortgeleden ingewijde kapel te Fayette, New York.

diep onder de indruk van de werken van hen die ons zijn voorgegaan, en in het bijzonder van de profeet Joseph Smith en zijn broer Hyrum Smith die hun getuigenis van de heilige dingen die in dit gebied plaats hadden, met hun bloed bezegelden.

Wij zijn dankbaar voor allen die met geloof in de naties der wereld gewerkt hebben om deze kerk haar huidige gestalte te geven. Nu wij hier vandaag bij deze mijlpaal in de geschiedenis staan, zien wij met zekerheid uit naar de toekomst. Wij weten dat uw werk onder uw leiding zal blijven voortgaan tot zegen van uw kinderen zijn, zullen het er duizenden worden. Daar uw werk thans in vele naties is opgericht, zal het en moet het over de gehele aarde voortgaan totdat de mensen overal hun knieën zullen buigen en U en uw Zoon hulde zullen brengen.

Wij smeken U, onze Vader, de harten te verzachten van hen die naties rege-

ren, zodat zij hun deuren zullen openen voor uw dienstknechten waardoor de waarheid de aarde zal bedekken zoals de wateren de machtige diepten bedekken.

Dierbare Vader, door de macht van het heilige priesterschap dat U ons heeft gegeven, wijden wij vandaag deze gebouwen in, die op de grond staan van de boerderij van Peter Whitmer sr.: de gerestaureerde houten boerderij met de meubelen, als herinnering aan het nederige begin waaruit uw machtig werk gegroeid is; het latere huis van de familie Whitmer als verblijfplaats voor uw dienstknechten die hier als zendingen zullen werken onder de vele vreemdelingen die tot deze historische plaats aangetrokken zullen worden; en deze prachtige kapel en tevens bezoekerscentrum waar wij vandaag in vergaderen, opdat het een plaats zal zijn van heilige aanbidding, van onderricht, een heilige plaats om de wereld te ontvluchten, een gastvrije plaats voor de duizendtallen die hier als bezoekers zullen komen. Moge de heilige Geest hier vertoeven. Moge uw beschermende macht geopenbaard worden in het bewaren van deze belangrijke tonelen uit de geschiedenis. Moge kennis over U toenemen en het getuigenis van uw goddelijke Zoon versterkt worden in de harten van de velen die met belangstelling zullen komen en met meer geloof en kennis zullen vertrekken.

Vader in de hemel, op deze inwijdingsdag bidden wij voor uw dienstknechten en uw mensen over de gehele aarde. Zegen hen die in rechtvaardigheid wandelen en laat uw heilige Geest altijd met hen zijn. Versterk het vernieuwd gevoel van toewijding aan U en uw eeuwige waarheid in hun hart.

Wij hebben U, onze Vader, lief. Wij hebben uw heilige Zoon lief. Wij geven ons getuigenis over Hem en U aan de wereld en vragen of U onze dank, ons werk en onze liefde wilt aanvaarden, in de naam van Jezus Christus. Amen.

„Wat God door middel van zijn dienstknecht Joseph tot stand heeft gebracht”

Ouderling Gordon B. Hinckley
van het Quorum der Twaalf Apostelen

„Tot een wereld gekweld door twijfel over de werkelijkheid van de opstanding getuigt Joseph Smith ondubbelzinnig over de opgestane, levende Christus”

Geliefde broeders en zusters, mijn hart is vol dankbaarheid voor de gelegenheid hier te zijn. Deze prachtige nieuwe kapel in Fayette werd mogelijk gemaakt door de vrijgevigheid van enkelen die hier vandaag aanwezig zijn. Wij danken u voor uw grote goedheid. Ik voel me in het bijzonder vereerd bij deze gelegenheid met president Kimball te mogen zijn.

Het is een prettige samenloop van omstandigheden dat de geboortedag van de kerk op paaszondag valt. Vandaag gedenkt de gehele christelijke wereld de opmerkelijkste en belangrijkste gebeurtenis in de geschiedenis, de opstanding uit de dood van de Zoon van God, de Heiland van het mensdom.

Tot een wereld gekweld door twijfel over de werkelijkheid van de opstanding getuigt Joseph Smith ondubbelzinnig over de opgestane, levende Christus. Dit getuigenis heeft hij op velerlei wijze en onder verschillende omstandigheden gegeven.

Ten eerste sprak hij uit de ervaring van zijn onvergelijkbaar visioen van de Vader en de Zoon, Die hij zowel zag als hoorde. Zij waren afzonderlijke personen van vorm en wezen, van lichaam en van stem.

Zij spraken met hem zoals de ene mens met de andere spreekt. (Zie Exodus 33:11.)

Ten tweede was Joseph Smith het werktuig door middel waarvan het Boek van Mormon is gekomen. Joseph Smith heeft van de Heiland getuigd tot allen die dat boek hebben gelezen en nog zullen lezen. De boodschap die zich constant herhaalt, is een getuigenis over de beloofde Messias Die naar de aarde is gekomen en zijn leven voor de zonden van het gehele mensdom heeft gegeven en Die triomferend uit het graf is opgestaan „als eersteling van hen, die ontslapen zijn” (1 Korintiërs 15:20).

Ten derde getuigde Joseph Smith van de levende Heer door middel van de kerk die hier op dit stuk grond werd opgericht. Deze kerk draagt de naam van Jezus Christus en van haar leden wordt verwacht dat ze door hun voorbeeld van Hem getuigen in wiens naam zij vergaderen en dienen.

Ten vierde getuigde Joseph Smith van de opgestane Heer toen hij door de macht van zijn profetisch ambt deze opmerkelijke woorden sprak:

„En nu, na de vele getuigenissen, die

van Hem zijn gegeven, is dit het getuigenis, het allerlaatste, dat wij van Hem geven: Dat Hij leeft!

Want wij zagen Hem, namelijk ter rechterhand Gods; en wij hoorden de stem, die getuigenis gaf, dat Hij de Eniggeborene des Vaders is.

Dat door Hem, en in Hem, en uit Hem de werelden worden en werden geschapen, en dat de bewoners er van Gode gewonnen zonen en dochteren zijn” (LV 76:22–24).

Tenslotte bezegelde hij dat getuigenis met zijn bloed, stierf als martelaar voor de waarheden die hij aangaande de Verlosser der wereld had gesproken, in wiens naam hij zijn zending doorzette.

En daarom, broeders en zusters, spreken wij op deze paasdag waarop wij Hem gedenken die de dood overwon, met dankbaarheid over de profeet die een uitmuntende getuige van de levende Christus was.

Daar wij vergaderd zijn op de plaats waar de kerk van Jezus Christus werd opgericht, zie ik in mijn gedachten die zesde april 1830. De weinigen die in de zending van Joseph geloofden, kwamen bijeen op die dag, die door openbaring van God was aangewezen als „achttienhonderd en dertig jaren sinds de komst in het vlees van onze Here en Zaligmaker, Jezus Christus” (LV 20:1).

Men vraagt zich af of iemand van die groep, behalve Joseph Smith die met profetische visie zag, enig begrip had van de grootsheid der dingen waarvan zij een begin vormden. Vanuit dit landelijke gebied, vanuit deze eenvoudige houten boerderij op deze grond, zou door voortdurende groei een organisatie voortkomen die zich over de gehele wereld verspreidde en die thans miljoenen leden telt.

Degenen onder ons die hier vandaag zijn en die de historische gebeurtenissen opnieuw beleven, zijn ontroerd daar onze woorden en gezichten worden opgenomen

door de wonderbaarlijke techniek der televisie, naar een satelliet, hoog in de lucht vliegen, dan weer aan een station op aarde worden gevoed op een scherm komen en voor hen in de grote Tabernakel op het Tempelplein in Salt Lake City. Dit alles

met slechts het geringe tijdsverschil van minder dan driekwart seconde, tussen ons en u. Als wij aan dit wonder denken worden onze gedachten door het contrast getroffen tussen hoofdstukken uit die heldhaftige en pijnlijke verhuizing van de

kerk, van deze landbouwgronden van het landelijke New York naar de vallei van het Great Salt Lake Zoutmeer en vandaar uit naar de volken der aarde.

Na de oprichting van de kerk stak achtervolging weldra haar lelijke kop op. Het

De tegenwoordige authentieke kopie van de hut van Peter Whitmer, die gebouwd is op de oorspronkelijke grond van de hut op de Whitmer boerderij, waar de Kerk 150 jaar geleden werd georganiseerd.

besluit werd genomen naar Kirtland in Ohio te trekken.

Hier bouwden ze hun prachtige tempel en in het inwijdingsgebed riep de jonge profeet de machten des hemels aan: „Opdat Uw kerk uit de wildernis der duisternis tevoorschijn moge komen, en schoon als de maan moge schijnen, en helder als de zon, en schrikkelijk als een leger met banieren.” (LV 109:73.)

Maar de vervulling van dat gebed zou niet gauw komen. De vrede van Kirtland werd teniet gedaan door beledigingen, financiële tegenslagen, het teren en met veren bestrooien van hun leider.

In Missouri bouwden ze een ander centrum. Dit moest Zion worden. Die droom werd vernietigd door geweervuur, brandende huizen, het wolveghuil van het gepeupel dat 's nachts uitreed, het onwettige bevel te vertrekken, gevolgd door de pijnlijke mars over de laagvlakten van de Mississippi en de overtocht over de rivier naar een tijdelijk toevluchtsoord in Illinois.

Hun profeet maakte die reis niet met de vluchtende bannelingen. Tijdens de koude winter van 1838–1839 zat hij gevangen in de koude, ellendige kerker van een gevangenis in Missouri, als slachtoffer van een onrechtvaardige arrestatie.

Beroofd, behoeftig, eenzaam, riep hij onder deze omstandigheden uit: „God, waar zijt Gij?” (LV 121:1.)

In het geopenbaarde antwoord op dat gebed kwamen deze opmerkelijke profetische woorden voor:

„De einden der aarde zullen naar uw naam vragen, en dwazen zullen u bespotten, en de hel zal tegen u woeden;

Terwijl de reinen van harte en de verstandigen, de edelen en de deugdzamen voortdurend naar raad, bevoegdheid en zegeningen van uit uw handen zullen zoeken” (LV 122:1, 2).

Broeders en zusters, wij die hier vandaag vergaderd zijn en u die in de Tabernakel op het Tempelplein in Salt Lake City

vergaderd bent – wij allen die deel uitmaken van dit grootse koninkrijk dat gevestigd is onder de naties der aarde zijn de vervulling van die profetie, evenals de vestiging van de kerk, waarvan wij lid zijn, dat is.

Joseph Smith heeft nooit onze dagen gezien, behalve door de vooruitziende blik van een ziener. Hij is op die vreselijke 27ste juni 1844 te Carthage (Illinois) gestorven.

John Taylor, die toen hij hem was, gaf zijn werk in deze woorden weer: „Joseph Smith, de Profeet en Ziener des Heren, heeft, Jezus alleen uitgezonderd, meer voor de zaligheid des mensen in deze wereld gedaan dan enig ander persoon, die ooit op aarde heeft geleefd. . . Hij was een groot man, en hij stierf als een groot man in de ogen van God en van zijn volk” (LV 135:3).

Nu wij op het hoogtepunt staan van anderhalve eeuw sinds de oprichting van de kerk, zijn wij geneigd uit te roepen: „Wat heeft God door middel van zijn dienstknecht Joseph tot stand gebracht!”

Ik geef u mijn getuigenis van hem. Hij was een geordend dienstknecht van God, deze Joseph werd geboren om de machtige profeet van deze bedeling te worden – „een ziener, vertaler, profeet, apostel van Jezus Christus” (LV 21:1). Aan dat getuigenis voeg ik nog een getuigenis toe, namelijk dat president Spencer W. Kimball, die hier vandaag bij ons is, de rechtmatige opvolger is van Joseph Smith, de profeet van onze tijd, de president van de kerk die hier 150 jaar geleden werd opgericht. Haar geschiedenis is heldhaftig. Heden staat zij als een krachtige steun, een stevig anker in een onvaste wereld. Haar toekomst is als de kerk en het koninkrijk van God verzekerd, dat getuig ik plechtig in de heilige naam van Jezus Christus. Amen.

Ouderling Pinnock, president Kimball en ouderling Hinckley in de kopie van de boerderij van Peter Whitmer te Fayette, New York tijdens de uitzending van de zondagochtendvergadering.

Hulde voor de gewone mensen van de kerk

Ouderling Boyd K. Packer
van het Quorum der Twaalf Apostelen

„Levens worden gevormd door de invloed van de onbekende en getrouwe leden die de geest van het evangelie overbrengen”

Die dag, 150 jaar geleden, kwam en verliep rustig. Degenen die in die nederige boerderij vergaderden om De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen op te richten waren niet – en dat waren ze inderdaad niet – de aanzienlijken van hun tijd.

Slechts enkelen, met de nederigste vooruitzichten, namen er aan deel. Het was zoals Paulus aan de Korintiërs had verteld: „toen gij geroepen werdt, niet vele wijzen naar het vlees, niet vele invloedrijken, niet vele aanzienlijken;

Integendeel, wat voor de wereld dwaas is, heeft God uitverkoren om de wijzen te beschamen, en wat voor de wereld zwak is, heeft God uitverkoren om wat sterk is te beschamen” (1 Korintiërs 1:26, 27).

Deze heilige gebeurtenis, waarvan slechts enkelen getuige waren, was voorafgegaan door geweldige, geestelijke manifestaties. Om deze voor te bereiden waren de Vader en de Zoon aan een van hen verschenen. Hij werd geroepen als de profeet.

Engelenboodschappers hadden hen onderwezen.

Er was aangetoond dat het beginsel openbaring, waarvan de meesten dachten

dat het eeuwen geleden was opgehouden, door bleef gaan.

Het Boek van Mormon was gepubliceerd en de bladzijden bevatten een getuigenis van de profeet Moroni dat de engelen niet hebben opgehouden „... aan de mensenkinderen te verschijnen.” En dat ook nooit zullen doen, „zoang de tijd zal duren, of de aarde zal bestaan, of zolang er één mens op aarde zal zijn om te worden gered” (Moroni 7:36).

Deze nederige mannen uit het gewone volk van die tijd werden apostelen van de Heer Jezus Christus, even zeker als Petrus, de visser, en de andere gewone mannen in vroeger tijden apostelen geworden waren.

En dus kwamen er als voortzetting daarvan engelen, om deze mannen te onderwijzen, hen het priesterschap te verlenen en hen de sleutels van autoriteit te geven; want dat waren zaken die mensen zich niet kunnen aanmatigen, noch zichzelf kunnen geven.

Boven alles, de Heer verscheen herhaaldelijk „opdat de volheid van Mijn evangelie door de zwakken en eenvoudigen zou mogen worden verkondigd tot de einden der wereld” (LV 1:23).

Die begintijden zijn niet zo ver weg als

wij soms denken. Achter mij zit op het podium ouderling LeGrand Richards van het Quorum der Twaalf Apostelen.

Hij herinnert zich nog enkelen van hen die met het begin van dit werk hebben geholpen. Hij heeft de inwijding van de tempel te Salt Lake City bijgewoond en herinnert zich president Wilford Woodruff nog zeer goed. Hij heeft hem bij verschillende gelegenheden horen spreken.

Gisteren noemde ouderling Faust het voorval waarbij Wilford Woodruff die een groep immigranten leidde, geïnspireerd werd niet de noodlottige boot te nemen. Broeder Richards heeft de toespraak gehoord waarin broeder Woodruff een aantal namen noemde van mensen die zich onder het gehoor bevonden. Hij zei tegen hen: „Indien ik niet naar die influistering zou hebben geluisterd, zou u hier vandaag niet zijn.”

President Woodruff was slechts twee jaar jonger dan de profeet Joseph Smith en hij was vijf jaar apostel toen de profeet als martelaar stierf.

Handen die wij hebben aangeraakt, hebben de handen aangeraakt die het begin van deze bedeling gestalte gaven.

Sommige dingen zijn in de loop der jaren niet veel veranderd. Sommige dingen zijn helemaal niet veranderd. Dit werk is 150 jaar lang door gewone mannen en vrouwen en kinderen over de gehele wereld tot stand gebracht.

De gewone leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen van toen en nu, hun aantal bedraagt thans miljoenen, hebben elk hun deel bijgedragen.

Levens worden gevormd door de invloed van de onbekende en getrouwe leden die de geest van het evangelie overbrengen.

Toen ik eens probeerde een groot leraar en patriarch, William E. Berrett te bedanken, bracht hij die lof snel over op degenen die hem had onderwezen. Een oude be-

keerling uit Noorwegen werd geroepen om als leraar een groep ondeugende Aäronische priesterschapsdragers te onderwijzen. Ze amuseerden zich kostelijk met zijn gebroken Engels, maar de Geest poetste zijn woorden op en de jongens reageerden spoedig.

Ik heb broeder Berrett meer dan eens horen getuigen: „wij konden onze handen warmen aan het vuur van zijn geloof.”

President Heber J. Grant hoorde in de dertiende wijk eens bisschop Millen Atwood prediken. Hij zei: „Ik studeerde toen grammatica en hij maakte enkele grammaticale fouten. Ik schreef zijn eerste zin op, glimlachte in mijzelf en zei: „Ik krijg voor de hele winter voldoende mate-

Nakomelingen van de grondvesters van de Kerk, zuster Lorena Normandeau, ouderling Eldred G. Smith, emeritus patriarch en Melvin Thomas Smith.

riaal . . . voor mijn grammaticales op de avondschool.’

We moesten elke week vier zinnen meenemen . . . die grammaticaal onjuist waren en er onze verbeteringen bijvoegen.

. . . Maar na de eerste zin heb ik niets meer geschreven – geen woord, en toen Millen Atwood ophield met spreken, rolden er tranen over mijn wangen, die tranen van dankbaarheid welden op in mijn ogen door het geweldige getuigenis dat de man gaf over de goddelijke zending van Joseph Smith, de profeet van God . . .”

Hij zei verder: „Hoewel het nu reeds meer dan 65 jaar geleden is dat ik naar die toespraak luisterde, staat deze mij vandaag nog even helder voor de geest, de sensaties en gevoelens die ik had, liggen thans nog even vast in mij als op de dag dat ik haar hoorde . . .

. . . wat de meeste indruk op mij maakt was de geest, de inspiratie van de levende God, die iemand had die het evangelie verkondigde, en niet het taalgebruik . . . Van die dag af heb ik getracht . . . de mensen te beoordelen naar de geest die zij hebben, want ik heb definitief geleerd dat het de geest is die levend maakt en doet begrijpen, en niet de letter – de letter doodt.” (*Improvement Era* van april 1939, blz. 201.)

Als wij naar ware getuigenis zoeken, komen wij tenslotte bij de gewone mannen, vrouwen en kinderen.

Ik zal iets citeren uit het dagboek van Joseph Millett, een weinig bekende zending van vroeger. Hij was geroepen voor een zending in Canada en ging alleen, te voet. In de winter, in Canada, zei hij: „Ik voelde mijn zwakheid, een arme, slecht geklede, onwetende tiener, duizenden mijlen van huis onder vreemden.

De belofte in mijn zegen en de bemoeigende woorden van president Young voor mij, hielden mij samen met mijn geloof in het evangelie op de been.

Vele malen zou ik het bos ingaan . . . op

een verlaten plek, met een vol hart, be- traande ogen, om een beroep te doen op mijn Meester om mij kracht of hulp te schenken.

Ik geloofde in het evangelie van Christus. Ik had het nooit gepredikt. Ik wist niet waar ik het in de Schriften moest vinden.”

Dat was niet zo belangrijk want „ik moest mijn Bijbel in Digby aan de bootman afstaan om de overtocht te betalen.”

Jaren later maakten Joseph Millett en zijn grote gezin heel erg moeilijke tijden door. Hij schreef in zijn dagboek:

„Een van mijn kinderen kwam binnen en zei dat broeder Newton Hall en zijn gezin geen brood hadden en die dag niets gehad hadden. Ik verdeelde ons meel, deed het in een zak om het naar broeder Hall te sturen. Op dat moment kwam broeder Hall binnen.

Ik zei: „Broeder Hall, heeft u geen meel meer?”

Broeder Millett: „We hebben niets meer.”

„Wel, broeder Hall, daar in die zak zit wat. Ik heb gedeeld en wilde het u zenden. Uw kinderen hebben aan de mijne verteld dat u niet meer had.”

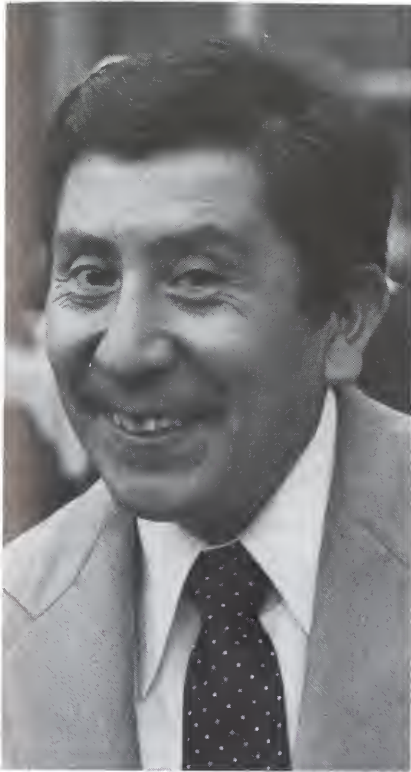
Broeder Hall begon te huilen. Hij vertelde dat hij het bij anderen had geprobeerd, maar niets had gekregen. Hij was naar de ceders gegaan en had de Heer geboden, en de Heer had hem gezegd naar Joseph Millett te gaan.

„Wel, broeder Hall, u hoeft dit niet terug te geven. Indien de Heer u erom zond, bent u er mij niets voor schuldig’.”

Die avond schreef Joseph Millett een opmerkelijke zin in zijn dagboek:

„U kunt niet geloven wat een fijn gevoel het me heeft gegeven te weten dat de Heer zo iemand als Joseph Millett kende.” (*Diary of Joseph Millett*, eigenhandig geschreven, Archieven van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, Salt Lake City.)

De Heer kende Joseph Millett. En Hij

kent al die mannen en vrouwen zoals hij, en dat zijn er veel. Hun levens zijn het meeste waard genoteerd te worden.

Deze gewone mensen van de kerk hebben de waarheid – 150 jaar lang – tot deze generatie gebracht. Het is daar gepland waar het waarschijnlijk de meeste vrucht zal dragen – in de harten van de gewone mensen.

Toen president Kimball hier voor het eerst als lid der Twaalf kwam, werd hem gevraagd te poseren voor het schilderen van een portret. (Zij die hem kennen, weten hoe moeilijk het voor hem is uren stil te zitten.) Om te voorkomen dat hij ging dagdromen, vroeg de schilder op een dag op brueske toon:

„Broeder Kimball, bent u wel eens in de hemel geweest?”

Zijn antwoord scheen hem te doen schrikken, want hij zei zonder aardelen: „Jazeker . . . Vlak voordat ik naar uw atelier ging, heb ik een blik in de hemel geworpen.”

Daarna vertelde hij iets dat hij in de tempel had meegemaakt toen hij een huwelijk voltrok. „Er werden op gedempte toon gelukwensen uitgesproken, en een gelukkige, van blijdschap stralende vader schudde mij de hand en sprak: „Broeder Kimball, mijn vrouw en ik zijn eenvoudige mensen. We hebben nooit veel succes gekend, maar we *zijn* onvoorstelbaar trots op ons gezin . . . Dit is de laatste van onze acht kinderen die in dit heiligdom komt om een tempelhuwelijk te sluiten. Ze zijn hier allemaal met hun echtgenoten, om getuige te zijn van het huwelijk van haar, de jongste.’ . . .

Ik keek naar zijn eeltige handen, zijn verweerde gezicht, en dacht bij mezelf: „Dat is nu echt een zoon Gods die aan zijn bestemming beantwoordt.’” („Een blik in de hemel,” *De Ster* van april 1972, blz. 137, 138.)

President J. Reuben Clark heeft het volgende over pioniers van de kerk verteld:

„Dag na dag spoedden zij, van de laatste dagen, zich voort, moe, afgemat, met zere voeten, soms bijna ontmoedigd, gedragen door hun geloof dat God hen liefhad, dat het herstelde evangelie waar is, en dat de Heer de broeders vooraan leidde.”

Toen vertelde hij over de morgen waarop:

„. . . uit die laatste wagen de kreet klonk van een pasgeboren kind, moederliefde maakte er een heilige plaats van en de Vader boog er eerbiedig voor. Maar de stoet moest verder, dus trok de laatste wagen weer voort door stof en modder . . .

Wie durft te zeggen dat de engelen zich er niet omheen schaalden, haar be-

schermden en het haar in het primitieve bed gemakkelijk maakten, want zij had weer een uitgelezen geest een sterfelijk lichaam gegeven.” *Improvement Era* van november 1947, blz. 705.)

Wie durft te zeggen dat de engelen de gewone leden van de kerk niet bezoeken die:

gehoor geven aan de oproep op zending te gaan,
lesgeven in klassen,
hun tienden en vastengaven betalen,
de verslagen van hun voorouders zoeken,
in de tempels werken,
hun kinderen in geloof opvoeden,
en dit werk 150 jaar tot stand hebben gehouden?

Er komt een getuigenis, ook van hen die struikelden en vielen maar vechtend de weg terug en de lieflijke, vergevensgezinde, reinigende invloed van bekering vonden. Goed bevonden door de Heer staan ze nu rein voor Hem, zijn Geest keerde naar hen terug en ze worden er nu door geleid. Zonder de harde lessen van het verleden te herhalen, leiden ze nu anderen naar die Geest.

Wie durft te zeggen dat de dagen van wonderen zijn opgehouden? Die zaken zijn in die honderdvijftig jaar niet veranderd, helemaal niet veranderd.

Want de macht en inspiratie van de Almachtige rust heden even zeker op zijn volk als in de dagen van het begin.

„Het is door geloof, dat wonderen worden gewrocht; en het is door geloof, dat engelen verschijnen om mensen te dienen; daarom, indien deze dingen hebben opgehouden, wee de mensenkinderen, want het is wegens ongeloof” (Moroni 7:37).

De profeet Moroni onderwees dat engelachtige boodschappers hun werk tot stand zouden brengen „door het verkondigen van Christus’ woord aan de uitverkoren vaten des Heren . . . opdat zij van Hem mogen getuigen.

En zodoende bereidt de Here God de weg, zodat het overige deel der mensen geloof in Christus moge hebben, opdat de Heilige Geest naar Zijn macht woonplaats in hun hart moge hebben” (Moroni 7:31, 32).

Er zijn de laatste jaren achter elkaar aankondigingen gedaan waaruit blijkt dat onze tijd een tijd van krachtige openbaringen is, die waarschijnlijk alleen werd geëvenaard in de begindagen, 150 jaar geleden.

Maar zowel toen als nu geloofde de wereld niet. Ze zeggen dat gewone mensen niet geïnspireerd worden, dat er geen profeten, geen apostelen zijn; dat engelen geen mensen bedienen – geen gewone mensen.

Die twijfel en ongeloof zijn niet veranderd. Maar zowel nu als toen kan hun ongeloof de waarheid niet veranderen.

Wij beweren niet de apostelen van de wereld te zijn, maar de apostelen van de Heer Jezus Christus. Het criterium is niet of de mensen dat geloven maar of de Heer ons heeft geroepen – en daar bestaat geen twijfel over!

We praten niet over die heilige besprekingen die de dienstknechten van de Heer waardig maken een bijzonder getuigenis van Hem te geven, want ons is bevolen dat niet te doen.

Maar het staat ons wel vrij, we zijn verplicht, dat bijzondere getuigenis te geven.

Maar dat getuigenis, het getuigenis van dit werk, is niet voorbehouden aan die enkelen van ons die de kerk leiden. Dat getuigenis komt in de juiste orde tot mannen en vrouwen en kinderen in de gehele wereld.

Over de gehele wereld getuigen gewone leden, die onbekend kunnen worden genoemd, dat ze door openbaring naar deze kerk werden geleid en dat ze er bij hun werk in de kerk door worden geleid.

Openbaring, die bij de profeet en president van de kerk hoort, bespreekt de za-

ken van de gehele kerk, maar allen die een ambt hebben, ontvangen ook openbaring en wel binnen de grenzen van hun functie.

Dat geldt voor ouders die een gezin presideren en als wij ernaar leven, geldt het voor ieder van ons.

Evenals al mijn broeders stam ook ik van gewone mensen van de kerk af. Ik ben de achtenzeventigste man in deze bedeling die door ordening in het Quorum der Twaalf Apostelen wordt aanvaard.

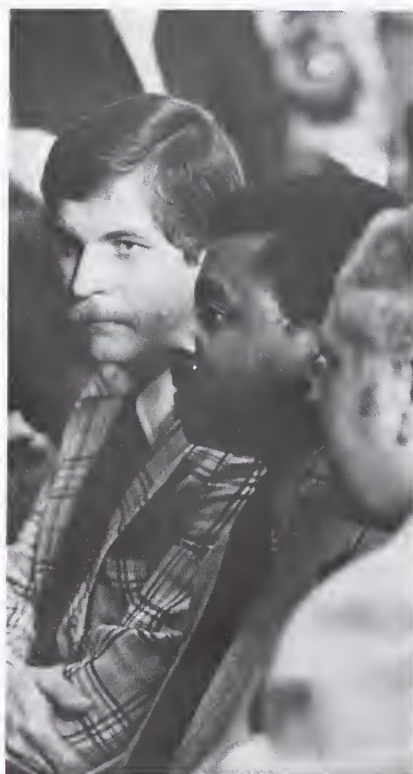
Vergeleken met de anderen die werden geroepen, ben ik hen nergens in gelijk, behalve waarschijnlijk in de zekerheid van het getuigenis dat wij delen.

Ik voel mij op deze 150ste verjaardag van de kerk gedwongen om u te bevestigen dat ik weet dat de dagen van wonderen niet zijn opgehouden.

Ik weet dat engelen mensen bedienen.

Ik ben een getuige van de waarheid dat Jezus de Christus is, de Zoon van God, de Eniggeborene van de Vader; dat Hij een lichaam van vlees en beenderen heeft; dat Hij hen kent die hier zijn dienstknechten zijn en dat zij Hem kennen.

Ik weet dat Hij nu zijn kerk leidt, daar Hij deze toen oprichtte door middel van een profeet van God. In de naam van Jezus Christus. Amen.

Het Boek van Mormon

President Marion G. Romney
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

„Op welhaast elke bladzijde van het boek staat een levend getuigenis van het feit dat Jezus inderdaad de Christus is, de Zoon van de levende God, onze Verlosser en Zaligmaker”

Mijn geliefde broeders en zusters en vrienden, vandaag vieren we het feit dat honderdvijftig jaar geleden de kerk is gesticht. De kerk waarover we spreken is geen instelling door mensen; ze is precies dat wat haar naam aangeeft.

„Want aldus [zegt de Heer zelf] zal Mijn kerk in de laatste dagen worden genoemd, namelijk De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.”

Voorwaar zeg Ik tot u allen [gaat Hij verder]: Staat op, en laat uw licht schijnen, opdat het een banier voor de natiën moge zijn;

En opdat de vergadering in het land Zion en in zijn ringen tot toevlucht en ter verdediging moge zijn tegen de storm, en tegen de toorn, wanneer deze onvermogen over de ganse aarde zal worden uitgestort” (LV 115:4–6).

In de inleiding van afdeling 20 van de Leer en Verbonden schrijft de profeet Joseph Smith: „Wij verkegen van Hem [Jezus Christus] het navolgende door de geest van profetie en openbaring, hetgeen ons niet alleen veel onderricht gaf, doch ons tevens de juiste dag aanduidde, waarop wij volgens Zijn wil en gebod Zijn kerk

opnieuw hier op aarde moesten organiseren”; en dan zegt hij verder: „De Here getuigt opnieuw van de echtheid van het Boek van Mormon.”

Omdat de Heer, toen Hij de datum had aangegeven waarop zijn werk moest worden gesticht, tezelfdertijd, in dezelfde openbaring, opnieuw getuigde van de echtheid van het Boek van Mormon, ben ik tot de conclusie gekomen dat, nu we het feit gedenken dat zijn kerk honderdvijftig jaar geleden is sticht, het passend is als we enkele leerstellingen van het Boek van Mormon opnieuw bezien. Er is een veelheid aan redenen om dat te doen. Om te beginnen, de Heer heeft ons opgedragen het Boek van Mormon te onderrichten. Hij heeft gezegd dat Hij Moroni had gezonden om het te openbaren (zie LV 27:5), en dat Hij door zijn genade de profeet Joseph „macht” had gegeven „om . . . [het] te vertalen” (LV 20:8; zie ook 1:29), en dat het „de waarheid en het woord Gods” bevat (LV 19:26) en „de volheid van het evangelie van Jezus Christus voor de niet-Joden, alsmede voor de Joden” (LV 20:9).

De profeet Joseph Smith zei tot de

broederen dat het Boek van Mormon het meest nauwkeurige boek op aarde is, en de hoeksteen van ons geloof, en dat iemand door het in acht nemen van de leringen ervan dichter tot God zal naderen, dan door welk ander boek ook” (*History of the Church*, deel 4, blz. 461.)

Nephi zegt ons dat de inhoud ervan zal „voortgaan van geslacht op geslacht zolang de aarde zal bestaan; . . . en de volken, die ze zullen bezitten [de leerstellingen van het Boek van Mormon], zullen worden geoordeeld naar de woorden, die staan geschreven (2 Nephi 25:22).

Voor mij bestaat er geen motiverender reden voor het lezen van het Boek van Mormon dan deze uitspraak dat degenen die het Boek van Mormon hebben, zullen worden geoordeeld naar wat erin staat.

Moroni zegt dat de reden waarom ons het boek is gegeven is, „opdat [wij] de besluiten Gods [mogen] weten” die erin staan aangegeven en dat we door gehoorzaamheid daaraan onszelf vrijwaren van de ellende die op ongehoorzaamheid volgt.

Tot de vroege heiligen heeft de Heer in nogal scherpe bewoordingen gesproken over het indachtig zijn van de leerstellingen van het Boek van Mormon. „Uw geest is in het verleden verduisterd geweest,” zegt Hij tot hen, „wegens ongeloof, en omdat gij de dingen, die gij hebt ontvangen, lichtvaardig hebt behandeld –

Welke ijdelheid en welk ongeloof de ganze kerk onder veroordeling hebben gebracht.

En deze veroordeling rust op de kinderen van Zion, ja, op allen.

En zij zullen onder deze veroordeling blijven, totdat zij zich bekeren en het nieuwe verbond gedenken, namelijk het Boek van Mormon” (LV 84:54–57).

Voordien had Hij hun al gezegd dat „het Boek van Mormon en de heilige Schriften . . . voor uw onderricht door Mij [zijn] gegeven” (LV 33:16). Bij een an-

dere gelegenheid heeft Hij gezegd: „De ouderlingen, priesters en leraars dezer kerk moeten de beginselen van Mijn evangelie onderwijzen, die in . . . het Boek van Mormon staan” (LV 42:12).

Het is natuurlijk overduidelijk dat, tenzij we de beginselen lezen, bestuderen en leren die in het Boek van Mormon staan, we niet kunnen voldoen aan de aanwijzing die beginselen te onderrichten.

Er is nog een reden waarom we het Boek van Mormon moeten lezen: Als we dat doen vullen en verfrissen we onze geest met een voortdurende stroom van het „water” waarvan Jezus heeft gezegd dat het in ons zal „worden tot een fontein van water, dat springt ten eeuwigen leven” (Johannes 4:14).

We moeten zorgen voor een voortdurende aanvoer van dat water als we het kwade willen weerstaan en de zegeningen verkrijgen van het opnieuw geboren worden.

Het voornaamste gevecht dat heden ten dage in de wereld aan de gang is, en dat is altijd als zo geweest, gaat om de ziel van de mensen. Elke ziel is persoonlijk betrokken bij dat gevecht en hij vecht met wat leeft in zijn denken. Op de keper beschouwd is het slagveld, bij iedereen, gelegen binnenin hemzelf. Het kan niet anders of hij neigt tot de onderwerpen van zijn denken. Vele eeuwen geleden heeft een wijs man kort en bondig deze grote waarheid geuit: „Want gelijk hij bedacht heeft in zijn ziel, zo is hij” (Spreuken 23:7; ged. Statenvertaling).

Als we willen ontkomen aan de lusten van het vlees en voor onszelf en onze kinderen een verheven en edel karakter willen ontwikkelen, moeten wij en moeten zij voortdurend in gedachten bezig zijn met ware en rechtvaardige beginselen.

We moeten niet toestaan dat ons denken wordt bevuild met de interesse, dingen en praktijken van de wereld om ons heen. Dat doen is hetzelfde als aannemen

wat zij doen en u bij hen aansluiten, want wat mensen ondervinden onderschrijft hetgeen tot uitdrukking komt in de volgende regels.

Verdorvenheid is een monster met zo'n afschrikwekkend voorkomen,

Dat zozeer moet worden gehaat dat men er niet naar kijken wil;

*Maar toch zien we het te dikwijls aan
Waarbij we het eerst naast ons dulden
dan medelijden krijgen, en tenslotte omhelzen.*

Satellietontvanger plus «schotel» om de historische uitzending van de zondagzittingen uit Fayette, New York te vergemakkelijken.

(Pope, *Essay on Man*, opgenomen in *The Oxford Dictionary of Quotations*, blz. 383.)

Als we willen voorkomen dat we ons het kwaad van de wereld eigen maken, moeten we een koers volgen die ons denken

dagelijks voedt met en terugroept tot die dingen van de Geest. Ik weet geen betere manier om dat te doen dan door dagelijks te lezen in het Boek van Mormon.

In alle bedelingen heeft de Heer zijn volk de goede raad gegeven hun gedachten te bepalen tot de waarheden die Hij hun heeft geopenbaard. Tot de eerste heiligen van deze bedeling heeft Hij gezegd: „Laat de plechtige ernst der eeuwigheid immer in uw gedachten zijn” (LV 43:34). Die raadgeving volgde op zijn volgende woorden tot de ouderlingen:

„Gij wordt niet uitgezonden om te worden onderwezen, maar om de mensenkinderen datgene te onderwijzen, wat Ik door de macht van Mijn Geest in uw handen heb gelegd;

En gij moet van omhoog worden onderwezen” (LV 43:15, 16).

Toen de Heer het Israël van weleer opdroeg niet achter „de goden der volken rondom u” aan te lopen (Deuteronomium 6:14), heeft Hij gezegd: „Hoor, Israël . . .

Wat Ik u heden gebiedt, zal in uw hart zijn,

Gij zult het uw kinderen inprenten en daarover spreken, wanneer gij in uw huis zit, wanneer gij onderweg zijt, wanneer gij nederligt en wanneer gij opstaat.

Gij zult het ook tot een teken op uw hand binden en het zal u een voorhoofdsband tussen uw ogen zijn,

En gij zult ze schrijven op de deurposten van uw huis en aan uw poorten” (Deuteronomium 6:4, 6–9).

„Onderzoekt de Schriften” (Johannes 5:39), zei Jezus tot degenen die kritiek op Hem leverden en die, vol zijnde van de dingen der wereld, niets van Hem wilden weten. Als ze dat zouden hebben gewild, zouden ze in de Schriften de waarheid over Hem en de dingen van het eeuwige leven te weten zijn gekomen die Hij hun onderwees.

De Psalmist vertelt op de volgende

wijze van de beloningen die volgen op het kennen van en nadenken over het woord Gods:

„Hoe lief heb ik uw wet! Zijn is mijn overdenking de ganse dag.

Uw gebod maakt mij wijzer dan mijn vijanden . . .

Ik ben verstandiger dan al mijn leermeesters, want uw getuigenissen zijn mij tot overdenking.

Ik heb meer inzicht dan de ouden, want ik bewaar uw bevelen.

Ik weerhoud mijn voeten van alle boze paden, opdat ik uw woord onderhoude.

Ik wijk niet af van uw verordeningen, want Gij onderwijst mij.

Hoe aangenaam zijn uw redenen voor mijn verhemelte, meer dan honing voor mijn mond.

Uit uw bevelen heb ik inzicht ontvangen; daarom haat ik elk leugenpad.

Uw woord is een lamp voor mijn voet en een licht op mijn pad” (Psalmen 119:97-105).

Het staat voor mij vast, mijn broeders en zusters, dat het irrationeel is te hopen aan de lusten der wereld te ontkomen zonder daarvoor in de plaats als onderwerp van ons denken de dingen van de Geest te stellen, en ik weet dat de dingen van de Geest met grote macht worden onderricht in het Boek van Mormon. Ik ben er, bijvoorbeeld, vast van overtuigd dat als onze jonge mensen hun familie vaarwel zeggen, volledig op de hoogte met het leven dat Nephi heeft geleid, en vol van de geest van zijn moed, liefde en waarheid, zij dan voor het goede zullen kiezen als ze een keuze moeten maken.

Zou het niet prachtig zijn dat, als ze een keuze moeten doen, hun de woorden van Nephi te binnen schieten, mogelijk gemaakt door een lange en intieme omgang met hem:

„Ik zal heengaan en doen, wat de Here heeft bevolen, want ik weet, dat de Here geen geboden aan de kinderen der mensen

geeft, zonder tevens de weg voor hen te bereiden, zodat zij zullen kunnen volbrengen, wat Hij hun gebiedt” (1 Nephi 3:7).

En als het leven zijn moeilijkheden met zich meebrengt en de verleiding op hen drukt om de koers van gerechtigheid te verlaten, denken ze misschien wel aan het pleidooi dat Nephi voor zijn eigenzinnige broers hield:

„Laat ons . . . getrouw zijn,” zei hij, „in het onderhouden van de geboden des heren; want ziet, Hij is machtiger dan de gehele aarde, waarom dus niet machtiger dan Laban met zijn vijftig of zelfs met zijn

tienduizenden?" (1 Nephi 4:1; zie ook 3:15.)

Als onze jongeren vertrouwd raken met de leerstellingen van het Boek van Mormon, zullen ze niet alleen door het voorbeeld dat Nephi, de 2000 zonen van Helaman (zie Alma 53) en andere grootse figuren uit het Boek van Mormon hebben gesteld, worden geïnspireerd te kiezen voor het goede, maar zullen ze eveneens geschoold worden in de beginselen van het evangelie van Jezus Christus waardoor ze in staat kunnen zijn te weten en beseffen wat goed is.

Op welhaast elke bladzijde van het boek staat een levend getuigenis van het feit dat Jezus inderdaad de Christus is, de Zoon van de levende God, onze Verlosser en Zaligmaker. Dat getuigenis alleen al zal een vaste ankerplaats zijn in elke storm. In het Boek van Mormon wordt de goddelijke zending van Christus op zijn zoenoffer op duidelijke wijze uiteengezet dan waar anders ook in de heilige Schriften.

Ze zullen vertrouwd zijn met de grote, fundamentele dingen van het leven; het Boek van Mormon staat vol aanwijzingen dienaangaande. Ze zullen hebben geleerd dat „vleselijk gezind zijn de dood, en geestelijk gezind zijn het eeuwige leven betekent" (2 Nephi 9:39). Ze zullen weten dat de Heer behagen schept in kuisheid en deugd, die „het liefste en kostbaarste boven alles" zijn (Moroni 9:9; zie ook Jakob 2:28). Ze zullen weten dat verwerping van deze heilige beginselen, in de ogen van de Heer „een gruwel" zijn, „de gruwelijkste van alle zonden . . . uitgezonderd het vergieten van onschuldig bloed of het verloochenen van de heilige Geest" (Alma 39:5).

Ze zullen hebben geleerd dat het dwaas is hun vertrouwen te stellen in de leringen van mensen of in de rijkdommen van deze wereld (zie 2 Nephi 9:28–30). Ja, er is geen enkele fundamentele deugd waarover ze niet zullen worden onderricht,

want in het Boek van Mormon, zoals al eerder gezegd is, staat de „volheid van het evangelie van Jezus Christus" (LV 20:9; zie ook 19:26).

En dus geef ik u de goede raad, mijn geliefde broeders en zusters en vrienden waar u zich ook bevindt, om van het lezen van het Boek van Mormon gedurende korte tijd elke dag een levenslange gewoonte te maken. Wij allemaal hebben een ongestoorde omgang nodig met de Geest des Heren. Wij hebben de heilige Geest nodig als een collega die nimmer van ons weg is opdat we niet op een dwaalspoor worden geleid. Mijn eigen ervaring en die van mijn geliefden, alsmede hetgeen de profet Joseph Smith heeft gezegd, heeft me ervan overtuigd dat men dichterbij de Heer kan blijven door het lezen van het Boek van Mormon dan door het lezen van om het even welk ander boek. Neem geen genoegen met wat men u over de inhoud van het boek vertelt. Drink zelf van die goddelijke bron.

Het staat voor mij vast dat als in onze gezinnen de ouders met elkaar en met hun kinderen regelmatig en onder gebed lezen uit het Boek van Mormon, onze gezinnen dan doortrokken zullen worden van de geest van dat prachtige boek. Er zal een betere geest van eerbied tot ontwikkeling worden gebracht; respect en belangstelling voor elkaar zullen toenemen. De geest van onenigheid zal verdwijnen. Ouders zullen met grotere liefde en meer wijsheid, hun kinderen goede raad geven. Kinderen zullen opener staan en ontvankelijker zijn voor de goede raad die hun ouders hun geven. Er zal sprake zijn van meer rechtchapenheid, Geloof, hoop en liefde – de zuivere liefde van Christus – zullen in overvloed deel uitmaken van ons leven en vrede, vreugde en geluk brengen.

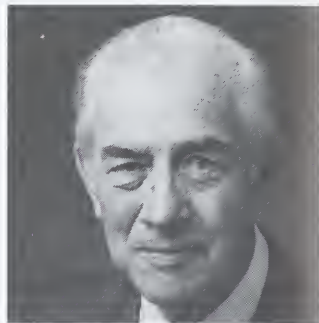
Nederig bid ik dat wij deze zegeningen zullen nastreven door het Boek van Mormon te lezen, en ik geef u mijn zegen, in de naam van Jezus Christus. Amen.

Zondagmiddagzitting

6 april 1980

Waar staan wij?

Ouderling Mark E. Petersen
van het Quorum der Twaalf Apostelen

„De tijd is aangebroken dat we ons nog standvastiger en positiever moeten opstellen dan ooit tevoren”

Deze verjaardag van de kerk is voor de heiligen der laatste dagen van grote betekenis.

Eén van de redenen daarvoor is dat we onszelf erdoor in perspectief kunnen zien. We kunnen er onze groei aan afmeten. Wij zien de richting van waaruit we de afgelopen 150 jaar zijn gekomen en hij wijst nu als een kompas naar de toekomst.

Met in onze hand de Schriften van welker en met voor ons de leringen van hedendaagse profeten, zetten we de koers uit die de Heer verwacht dat we volgen.

Doordat de hemel ons dat heeft teruggegeven hebben wij het eeuwig evangelie ontvangen, teruggebracht op aarde door bediening van engelen zoals voorgezegd door profeten die onze tijd hebben gezien. Met het evangelie is ons ook het Boek van Mormon gegeven, hetgeen een wonderbaarlijk boekwerk is van geschriften van Amerikaanse profeten van vroeger. Jaar-

lijks verspreiden we meer dan een miljoen exemplaren over heel de wereld.

Ons zendingswerk is toegenomen van ongeveer twaalf mannen in 1830 tot een leger van bijna dertigduizend op de dag van vandaag. Elke vijftien jaar verdubbelt ons ledental zich. De vier miljoen leden die we nu hebben, zullen er al gauw achtmiljoen zijn. Het aantal ringen en zendingsgebieden belooft thans meer dan dertienhonderd in ongeveer tachtig verschillende landen. We hebben twaalfduizend plaatselijke units in zesenvieftig taalgebieden.

We hebben honderden seminaries en instituten voor de godsdienst die voorzien in een dagelijkse bestudering van het evangelie. Ook hebben we enkele basischolen en middelbare scholen. Onze Brigham Young Universiteit heeft in een groot aantal landen erkenning gekregen vanwege de superieure projecten die er tot

stand zijn gebracht. Omdat we weten dat de heerlijkheid Gods en des mensen, intelligentie is, staan we een goede schoolopleiding voor.

We hebben een programma van welzijnzorg waar een groot aantal landen jaloers op is. We proberen met alle middelen onszelf te bedruipen zonder geld van de belastingbetaler. Tot dat doel hebben we honderden projecten die niet alleen voorzien in de fundamentele behoeftigheden voor de behoeftigen onder ons om in leven te blijven, maar die tevens werk verschaffen, waaronder werkvoorziening voor gehandicapten.

Ons tempelwerk gaat met grote sprongen vooruit. Op vele plaatsen ter wereld komen er nieuwe tempels omdat we de verordeningen van zaligmaking naar de mensen toebrengen. De dienstbaarheid in die heilige gebouwen gaat alles wat in het verleden tot stand is gebracht te boven.

Met gepaste trots bezien we de snelle groei, al het prachtige dat wordt bewerkstelligd, en de standvastigheid van onze mensen. „Zo zult gij hen dan aan hun vruchten kennen” zegt de Zaligmaker (Matteüs 7:20). Onze vruchten geven getuigenis van onze toewijding aan de Almachtige God, van ons vaste voornemen voort te gaan met zijn bediening in deze tijd, en van de waarde van de boodschap die we uitdragen.

Wat is onze boodschap dan wel?

Eerst en vooral, dat God *leeft*, dat Hij onze eeuwige Vader en Schepper is. Alle mensen zijn zijn nakomelingen. Dit wetende, aanvaarden we het gebod van de Zaligmaker onszelf te vervolmaken zodat we kunnen zijn zoals Hij is.

Vervolgens bekrachtigen we dat Jezus van Nazaret inderdaad de Christus is – Hij die werd geboren te Betlehem op de eerste kerstmis; Hij die de vragen beantwoordde van de geleerden in de tempel toen Hij nog maar twaalf jaar oud was; Hij die door Johannes werd gedoopt; Hij die door Pales-

tina is getrokken, zijn evangelie predikend, vele zieken genezend, en enkelen vanuit de dood opwekkend; Hij die werd vervolgd door de godsdienstige culten van toen, die werd veroordeeld tot het kruis, maar die de dood en het graf heeft overwonnen in een heerlijke opstanding op de derde dag nadien.

Hij *is* de Zaligmaker der mensen! Hij *is* de Verlosser van alle vlees! Hij *is* verreezen uit het graf. Hij *is* opgestaan, zoals de engel heeft gezegd, met een lichaam, in tastbare werkelijkheid. En ook nu leeft Hij! Onze profeten van deze tijd hebben Hem gezien van aangezicht tot aangezicht en hebben met Hem gesproken. Wij weten dat Hij leeft en door zijn opstanding zal Hij ieder van ons overwinning geven over de dood, want ook wij zullen worden opgewekt – lichamelijk, in letterlijke zin. Ook wij zullen opnieuw leven. Dat is ons getuigenis op deze Paasdag.

Wij getuigen ook van het feit dat Christus in onze tijd opnieuw heeft gesproken, dat Hij nieuwe profeten heeft geroepen en door hen zijn kerk weer heeft gesticht op aarde gelijk die vroeger was toen Hij Petrus, Jakobus en Johannes, Tomas, Judas en anderen tot de bediening heeft geroepen.

Het goddelijke evangelie is verloren gegaan in de loop der eeuwen, wijsgerige stelsels van mensen hebben de plaats ingenomen van geopenbaarde leer, en het heilig priesterschap is weggenomen. Maar nu is alles weer teruggegeven! Wij getuigen van het feit dat dat zo *is!* Opnieuw komt er openbaring vanuit de hemel. Opnieuw zijn er profeten onder ons, en de waarheid wordt gratis aangeboden aan allen die willen luisteren. Gods bedeling van nu wappert als een duidelijk waarneembaar vaandel voor de naties, gelijk de profeten hebben voorzeggd.

Maar nu die wappert en door iedereen wordt gezien, neemt de tegenstand toe. Met het verbreiden van de waarheid, ste-

ken misleiding en oneerlijkheid de kop op om die te weerstreven. Met het voorhouden van deugd door de dienstknechten Gods, neemt de onkuisheid onder de goddelozen toe. Inderdaad is er, zoals de profeet Lehi zei „een tegenstelling in alle dingen” (2 Nephi 2:11); en met het zich manifesteren van de waarheid, tracht de verleider die neer te halen.

In waarachtige betekenis is het oorlog – een verwoed gevecht – een oorlog tussen goed en kwaad, tussen de machten des hemels en het leger van Lucifer.

De Schriften waarschuwen dat de duivel oorlog zal voeren tegen de heiligen Gods, maar nooit kan of zal hij hen overwinnen. Hij zal ze aanvallen met alle goddeloze middelen die zijn pornografische geest maar kan bedenken, maar hij zal nooit gods werk kunnen stopzetten.

Dit is geen oorlog om gebiedsuitbreiding of weelde, maar een strijd om de eeuwige ziel van mannen en vrouwen, jongens en meisjes, leterlijk de nakomelingen van God onze hemelse Vader.

Ons leger is sterk. We hebben al een groot aantal glorieuze overwinningen geboekt en er zullen er nog meer volgen. Wij hebben tot taak alle mensen die willen luisteren tot zaligheid te brengen.

Gods werk en heerlijkheid zijn hetzelfde: „De onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen” (Mozes 1:39). Wij werken met Hem samen als zijn compagnons.

Maar hoevelen van ons beseffen hoe ernstig het conflict is? Zien we de gevolgen ervan in ons eigen gezin? Zien wij in wat de duivel ons probeert aan te doen? Herkennen wij zijn boosaardige afgezanten voor wat die zijn als ze ons openlijk aanvallen of als ze ons slinks en onopgemerkt proberen te verleiden?

Verleiding is zijn sterkste wapen. Zien wij dat in? Ik zeg het nogmaals: verleiding is het sterkste wapen van de duivel. Het is verlokkelijk; de valsheid ervan lijkt aan-

trekkelijk en begerenswaard. Hij probeert ons te laten denken dat bitter zoet is, dat zwart wit is, dat zonde aanvaardbaar is, dat deugd ouderwets is, uit de tijd en kwezelachtig.

Omdat hij zich verlustigt in smeerlap-

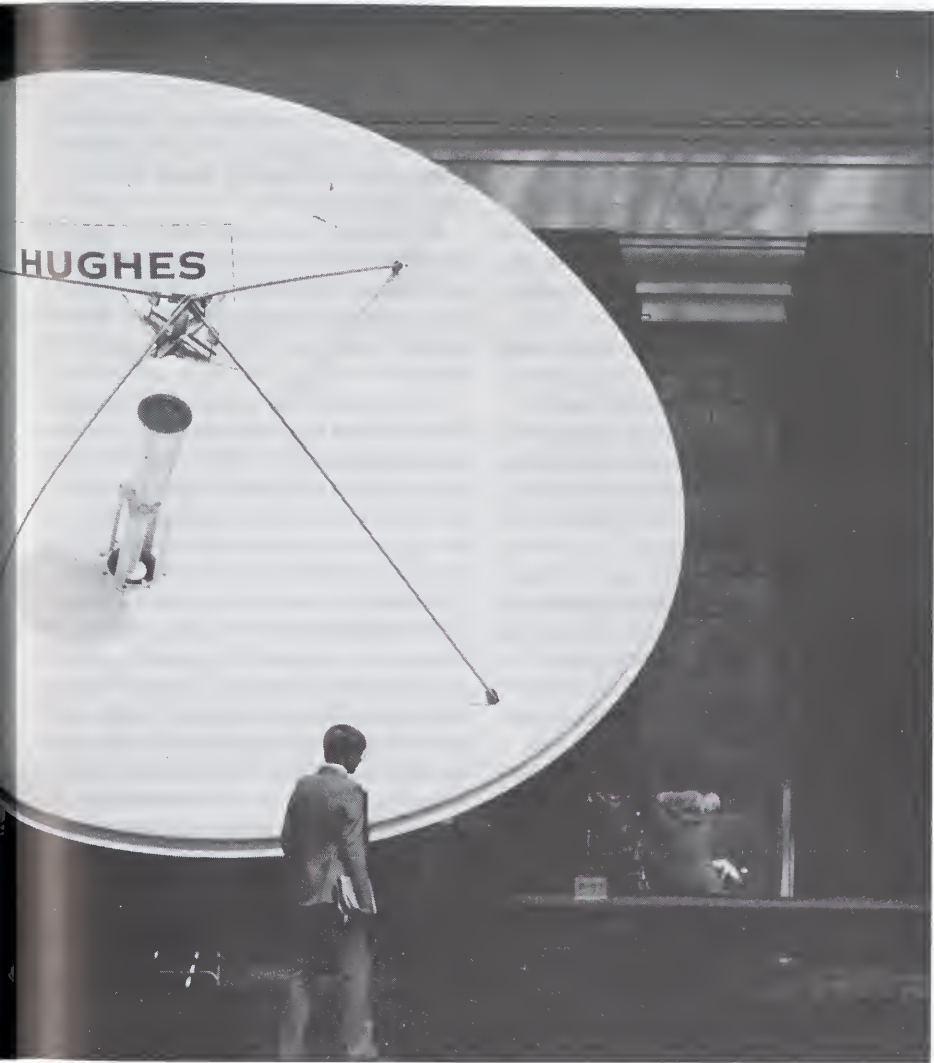

perij, zegt hij ons dat reinheid een naïef denkbeeld is dat onze grootmoeder erop na hield – en dat dat in deze verlichte tijd niet meer geldt. Hij zegt dat kwaad goed is en dat normen soepeler zijn geworden. „Doe wat je wilt,” zegt hij; „maak je geen

zorgen over de gevolgen; je moet doen wat je goeddunkt; maak maar plezier; geef uiting aan je laagste gevoelens als je daar zin in hebt en laat je maar lekker gaan!” Dat is zijn filosofie.

Herkennen wij dat als wij ermee wor-

De satellietontvanger plus «schotel» in Salt Lake City.

den geconfronteerd door middel van onze boze vijanden, of als het tot ons komt met een overredende stem en een ontwapenende glimlach? Kunnen we waarachtig kwaad herkennen als we dat zien? Weten we echt goed van kwaad te onderscheiden? Zo niet, laten we dat dan onversaagd leren van onze kerkleiders. Die zullen ons dat onverwijld en overduidelijk uit de doeken doen.

En als we *weten* wat goed is, hebben we dan voldoende moed om daarvoor op de bres te gaan staan, om deugd te verdedigen, om de waarde te verkondigen van ons geloof, om valse leer te weerstreven, om de onpopulaire strijd te strijden? Hebben we het morele uithoudingsvermogen om welke kans dan ook aan te grijpen en aldus de waarheid te behouden, reinheid te bewaren en de goede zaak Gods te verdedigen?

De tijd is aangebroken dat we ons nog standvastiger en positiever moeten opstellen dan ooit tevoren. We moeten ongeoorloofde seksuele activiteit, pornografie, vuilpraterij en het gebruik van alcoholhoudende drank, tabak, marihuana en andere schadelijke drugs zien als vijanden van God en vijanden van onszelf.

In al die dingen moeten we de vurige pijlen zien van de duivel. We moeten ons geestelijke bolwerk versterken, het schild opheffen dat God ons heeft gegeven, en het zwaard der gerechtigheid en van geloof hanteren zoals dat de dienstknechten Gods betaamt.

Opnieuw moeten we onszelf die alles-betekende vraag stellen:

Wie staat bij 's Heren vaan?

Daar komt het thans op aan!

Wij vragen 't onbevreesd:

Wie staat bij 's Heren vaan?

't Is geen gewone strijd,

Zij die ons tegenstaan,

Zijn waakzaam en geducht.

Wie staat bij 's Heren vaan?

Onz' eed'le kruisbanier

*Zal roemvol verder gaan,
Geen lafaard draagt die vlag.
Wie staat bij 's Heren vaan?
(Heilige lofzangen, no. 154)*

Hebt u een kind dat u dierbaar is? Wilt u zijn ziel redden? Wilt u ervoor strijden het te beschermen tegen onzedelijk gedrag, pornografie, alcoholhoudende dranken, tabak en drugs? Weerhoudt u het van slecht gezelschap?

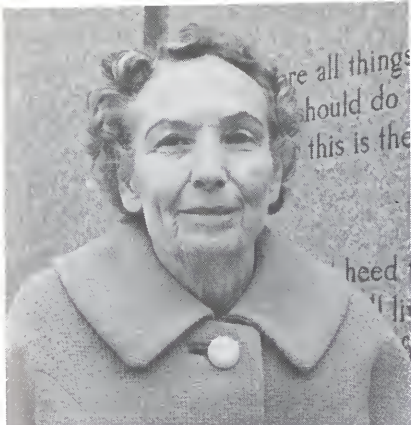
Hoe manhaftig vecht u? Doet u alles voor uw kind of houdt u niet zoveel van hem? Zoudt u zich evenveel moeite getroosten om hem te redden van zonden als dat u zou doen om hem in veiligheid te brengen als uw huis in brand staat? Zo niet, waarom niet?

Is de zonde niet onze ergste vijand? Zonde kan zowel het lichaam als de geest verwoesten. Vechten wij niet in dezelfde mate voor het eeuwig leven als dat we strijden voor een vreedzaam aards bestaan?

Er zijn nogal wat jongelui in moeilijkheden in deze tijd. Natuurlijk zijn er honderdduizenden die dat niet zijn en die getrouw zijn en rein. Maar zij die in moeilijkheden verken hebben hulp nodig, en die hulp moet voornamelijk komen vanuit het gezin waartoe ze behoren.

Moeten we derhalve ons als gezin er niet alles aan gelegen laten liggen om onze jongeren te behouden? Moeten we ons gezin niet sterker maken zodat we ze kunnen verdedigen? Moet niet iedere ouder alles doen waartoe hij of zij in staat is in deze noodtoestand? Elke vader moet zich bewust worden van de verantwoording die de zijne is. Elke moeder moet haar prioriteiten stellen waar die horen.

Is het teveel gevraagd dat ouders met opzet en doelgericht hun kinderen de evangeliewaarheden voorhouden, omdat alleen die hen kunnen redden van het bloedbad dat satan aanricht? Is het teveel gevraagd dat ouders zelf volgens die waarheden leven?

Is het teveel moeite door onze eigen rechtschapen levenswandel het goede voorbeeld te geven?

Is het teveel moeite onze kinderen te leren dat het beter is te sterven bij de verdediging van deugd dan die te verliezen?

Is het te moeilijk om zelf het woord van wijsheid na te leven en het de kleintjes voor te houden? Is het te moeilijk hun te leren dat verbreking van het woord van wijsheid het begin kan zijn van nog veel groter zonde?

Is het teveel gevraagd om eerlijk te zijn tegenover onszelf en onze kinderen voor te houden eerlijk te zijn?

Is het teveel gevraagd om dagelijks ons gezinsgebed te hebben?

Is het teveel moeite om samen met onze kinderen op zondag naar de kerkelijke bijeenkomsten te gaan en de sabbat te heiligen?

Is het te moeilijk om vóór of na de zondagse bijeenkomsten in de kapel met het gezin samen te komen in ons huis om zodoende onze kleintjes nog verder te isoleren van de zonde?

Is het teveel moeite om elke maandag gezinsavond te houden en ons gezin daarvoor te houden wat de waarde is van een rein leven, en dat te doen door middel van ontspanning zowel als door onderricht?

Is het zo moeilijk om zoveel geloof te hebben in de Heer dat we zijn woord aanvaarden en Hem waarachtig gehoorzaam zijn?

Is het zo moeilijk dat we in gedachten houden dat God heeft gezegd dat als we niet kloekmoedig zijn in het getuigenis van Jezus, we onze kroon over het koninkrijk zullen verliezen (zie LV 76:78, 79)?

Is het zo moeilijk eraan te denken – en moge wij dat nimmer vergeten – dat als we de geboden aanvaarden met twijfel in ons hart en die maar half naleven, we dan veroemd zullen worden (zie LV 58:26–29)?

Er is geen beloning voor halfbakken gehoorzaamheid. We moeten vol vuur en enthousiasme ons geloof gaan beleven, want God gebiedt dat wij Hem dienen met *geheel* ons hart, met *al* onze sterkte en met alle intelligentie die we hebben.

Bij God zijn geen halve maatregelen mogelijk. We moeten volledig *voor* Hem zijn, anders kan het zijn dat we worden ondergebracht bij hen die *tegen* Hem zijn.

Wat doen we dus? Trek de volledige wapenrusting Gods aan – dat moeten we doen:

„Doet aan de gehele wapenrusting Gods, opdat gij kunt staan tegen de listige omleidingen des duivels.

... Neemt aan de gehele wapenrusting Gods, opdat gij kunt wederstaan in den bozen dag . . .

Stelt u dan op, uw lendenen omgord met de waarheid, bekleed met het pantser der gerechtigheid,

Neemt bij dit alles het schild des geloofs ter hand, waarmee gij al de brandende pijlen van de boze zult kunnen doven;

En neemt de helm des heils aan en het zwaard des Geestes, dat is het woord van God” (Efeziërs 6:11, 13 in de Statenvertaling; Efeziërs 6:14, 16, 17).

Zoals Paulus voorts nog heeft gezegd, laten we geen „mensenbehagers” zijn, maar laten we waarachtige dienstknechten Gods zijn en van ganser harte zijn wil doen (zie Efeziërs 6:6).

Daarom bid ik in nederigheid in de heilige naam van de Heer, Jezus Christus. Amen.

De komende beproevingen, moeilijkheden en heerlijkheid

Ouderling Bruce R. McConkie
van het Quorum der Twaalf Apostelen

„Is het . . . zo verwonderlijk dat we ons tegelijkertijd verheugen en bezorgd maken over wat ons te wachten staat?”

Heden staan we boven op een berg, op een majestueuze, glorieuze bergtop te midden van de bergen Israëls. Om zo hoog te komen zijn we over bergen van vrede geklommen en door dalen van wanhoop getrokken.

Onder ons liggen de woestijnen van zonde en de bossen van het kwade; beneden ons strekken zich de moerassen van vleselijkheid uit en de vlakten van de lust; onder ons stromen de rivieren van oorlog en haat en misdaad. Overal zijn we doorheen getrokken om tot deze bergtop te geraken.

Boven ons zijn nog meer bergkammen en steeds hoger bergtoppen. Alle zijn omgeven door rivieren en bossen, afgronden en steile rotsen. Er zijn diepe canyons en steile berghellingen.

Langs de weg die we vanaf nu omhoog gaan, liggen, verscholen in het kreupelhout, het leger van de haas en het hol van de adder. Langs het pad liggen op uitstekende rosten giftige slangen opgerold en de jakhals houdt zich schuil in donkere grotten langs de weg.

Onze weg omhoog zal niet gemakkelijk zijn. Ons pad zal geblokkeerd zijn door een aardverschuiving van wellustigheid;

een lawine van kwaad zal de weg aan ons oog onttrekken.

Als we voortsukkelen zullen scherpe stenen onze voeten verwonden; rivieren van lava zullen onze schoenzolen doen smelten; en we zullen honger en dorst hebben en sterk verzwakken. De weg die we nog moeten afleggen zal erg moeilijk zijn en het pad bijna onbegaanbaar.

Maar heel in de verte – de top verscholen in de wolken, de goddelijke Shekina (dit is de zichtbare heerlijkheid Gods) rust erop – heel in de verte staat de berg Zion, de hoogste van allemaal.

Door de ochtendnevel heen zien we de berg Zion, waarop „de stad van de levende God, het hemelse Jeruzalem” is gebouwd, waar er „een ontelbare schare engelen” bijeen is, op wiens hoogte de „algemene vergadering en de Gemeente der eerstgeborene” bijeen is. (Vertaald naar Hebrëen 12:22, 23 in de King James Version van de Bijbel.)

Vanwaar we staan, op de top van 150 jaar van vooruitgang, is het uitzicht wonderschoon.

Met gepaste trots terugblikkend, zien we het voorjaar van 1820 toen de Goden des hemels, de opperheersers van het uni-

versum, de hemelen openden, aan Joseph Smith verschenen en de bedeling van de volheid der tijden inluidden (zie LV 112:30).

We zien Moroni, vliegend door het midden des hemels, de bazuin Gods blazend, en het boek openbarend dat fluistert vanuit het stof met een bekende geest (zie Openbaring 14:6).

We zien andere bedienende engelen komen, sleutelen en machten en gezag brengend totdat alle sleutelen van het koninkrijk Gods aan de mens op aarde zijn overgedragen.

We zien de kleine steen zonder toedoen van mensenhanden loskomen uit de berg en beginnen voort te rollen naar de toekomstige tijd waarin hij Babylon zal overweldigen, de koninkrijken van mensen afbreken en heel de aarde vervullen (zie Daniël 2:34, 35).

Wij zien de ouderlingen van het koninkrijk uitgaan naar een groot aantal naties, oproepen tot bekering, Israël bijeenbrengen en de geloofsgetrouwen zich doen verzamelen bovenop de bergen waar het huis des Heren staat (zie 2 Nephi 12:2).

We zien bekeerlingen, ringen en tempels. Gaven en tekenen en wonderen zijn overvloedig. De zieken worden genezen en de doden opgewekt door de macht Gods, en het werk des Heren gaat voort.

Maar te midden van dat alles is er smart en afmatting en beproeving. De heiligen worden tot het uiterste beproefd om te zien of ze zich zullen houden aan het verbond des Heren, zelfs tot in de dood (zie LV 98:14).

Onze blik richt zich naar Carthage, waar moordzuchtige duivels in mensengedaante het edelste bloed vergieten dat de negentiende eeuw heeft gekend.

We zien Nauvoo in vlammen opgaan en de heilige tempel Gods ontheiligd worden door ontaarde, vloekende maniakken.

We zien sneeuw en koude en dood en

graven, als een uitgeput volk een nieuwe leider volgt op weg naar hun beloofde land.

We zien een volk, vervloekt en verdreven als ze alles opofferen wat ze hebben, en we horen hen uit volle borst zingen: „Alles wel, alles wel” (HL, no. 51).

We zien de ene profeet de andere opvolgen terwijl de getrouwen eraan werken een volk voor te bereiden op de wederkomst van Hem wiens getuigen wij zijn.

Maar onze vreugde en verheuging liggen niet in wat achter ons is, niet in ons verleden – hoe groots en heerlijk dat ook is – maar in het nu en in de toekomst.

De dagen van onze grootste smarten en ons bitterste lijden liggen niet alle achter ons. Ook die staan ons nog te wachten. We zullen te maken krijgen met grotere gevaren, we zullen beproefd worden met nog zwaardere beproevingen, en we zullen meer tranen van smart plengen dan ooit tevoren.

We eren hen die ons zijn voorgedaan en hebben eerbied voor onze profeten. We verheugen ons in Gods goedheid jegens hen en danken Hem voor het erfdeel dat het onze is.

Als we over deze dingen nadenken en onze zegeningen tellen, lijkt het alsof we een stem horen zeggen: „Doe uw schoenen van uw voeten, want de plaats, waarop gij staat, is heilige grond” (Exodus 3:5).

Maar we weten dat ons werk in het nu is en dat onze glorieuze bestemming in het verschiet ligt.

Vanaf de top van de berg waarop wij ons nu voortbewegen, kunnen we voorwaarts kijken, van de ene berg naar de andere, naar het Zion van God dat op zekere dag van ons zal zijn als we lopen in de richting die is aangegeven door hen die ons zijn voorgedaan. We kunnen niet de hele weg overzien; vele dingen zijn aan ons gezichtsveld onttrokken. De bergpaden kronkelen zich door de dalen en over de toppen, rond overhangende rotsen en

door bossen. We weten niet hoelang de reis zal duren en ook niet welke gevaren ons te wachten staan.

Maar wat we wel kunnen zien is voor ons aanleiding om ons te verheugen en om te sidderen. We sidderen vanwege de smarten, oorlogen en plagen die de aarde zullen bedekken. We huilen om diegenen in de ware kerk die zwak en eigenzinnig en werelds zijn en het niet kunnen volhouden de voortgaande karavaan van het koninkrijk bij te houden.

We verheugen ons in de heerlijkheid en eer die diegenen te wachten staan die voortkomen uit al die beproevingen met reine handen en een onbesmet hart (zie Psalmen 24:4).

Vooruitziend, zien we het evangelie met succes gepredikt worden in alle landen en tot alle volken.

We zien dat de Heer versperringen wegneemt zodat de hele wereld de bood-

schap van de herstelling kan noren; en wij verheugen ons in het feit dat Ismaël – en ook Isaak – en ook Esau – en ook Jakob – een erfdeel zullen hebben in het eeuwige koninkrijk.

We zien ringen van Zion overal ter wereld; en we zien Israël, het uitverkoren volk, zich in die bolwerken van heiligheid verzamelen om de komst af te wachten van hun Koning.

We zien grote aantallen tempels verspreid over heel de aardbol, zodat elke natie, elk volk, elke taal en alle mensen de volheid kunnen ontvangen van de verordeningen van het huis des Heren en in aanmerking kunnen komen om gedurende duizend jaar op aarde te regeren als koningen en priesters.

We zien het zaad van Kaïn – aan wie die priesterlijke macht gedurende zeer lange tijd ontzegd is geweest, die mannen tot heersers over vele koninkrijken maakt –

opkomen en Abraham zegenen als hun vader.

We zien de heiligen Gods, die verspreid leven over heel de aarde, opkomen in macht en heerlijkheid en hun plaats innemen als licht en bakens voor de mensen in hun eigen land.

We zien onze kinderen en kindskinderen ferm staan in het verdedigen van waarheid en deugd, gekroond met de macht Gods, en in triomf het koninkrijk behouden.

We zien de getrouwe heiligen hun leven vervolmaken en zich voorbereiden op de komst van Hem wiens kinderen zij zijn, zich voorbereiden op de glorieuze woning die Hij hun heeft beloofd in het koninkrijk van zijn Vader.

Maar het visioen van de toekomst is niet allemaal rozegeur en maneschijn. Alles wat komt, zal plaatsvinden te midden van groter kwaad en grotere gevaren en desolatie dan de aarde ooit eerder heeft gekend.

Terwijl de heiligen zich voorbereiden hun God te ontmoeten, zo bereiden zij die vleeselijk, zinnelijk en duivels zijn, zich voor op hun ondergang.

Terwijl de zachtmoedigen onder de mensen hun roeping en verkiezing bevestigen, zo zinken zij die de god van deze wereld aanbidden nog lager in de diepten van verdorvenheid en wanhoop.

In tranen van smart – ons hart zwaar van een angstig voorgevoel – zien we het kwaad en de misdaad en de vleeselijkheid de aarde bedekken. Leugenaars en dieven en overspelers en homoseksuelen en moordenaars doen er nauwelijks meer moeite voor om hun verdorven handelingen voor ons te verbergen. Ongerechtigheid tiert welig. De aarde kent geen vrede.

Overall zien we kwade machten zich samenvoegen om het gezin te verwoesten, goede zeden en ingetogenheid belachelijk te maken, en om alles wat laag en ontuchtig is aan te prijzen. We zien oorlogen en

plagen en pestilentiën. Naties komen op en storten in. Overall is sprake van bloed, afslachting en dood. De rovers van Gadianton (zie Helaman 7:4) zitten in een groot aantal landen in de zetels der rechtspraak. Een kwade macht probeert de vrijheid van alle naties en landen te verdrijven. Satan heerst in het hart van de mensen; het is de grote dag van zijn macht.

Maar te midden van dat alles, rolt het werk des Heren voort. Het evangelie wordt gepredikt en er wordt getuigenis gegeven. De uitverkorenen Gods verzaken de tradities van hun vaders en de wegen der wereld. Het koninkrijk wordt groter en is voorspoedig, want de Heer is met zijn volk.

Te midden van dat alles zijn er openbaringen, visioenen en profetieën. Er zijn gaven en tekenen en wonderen. Er is een rijke uitstorting van de heilige Geest Gods.

Te midden van dat alles worden alle gelovige zielen wedergeboren, hun ziel wordt geheiligd door de macht van de Geest, en ze bereiden zich erop voor om met God en Christus en heilige wezens te wonen in het eeuwige koninkrijk.

Is het dan zo verwonderlijk dat we ons tegelijkertijd verheugen en bezorgd maken over wat ons te wachten staat?

Voorwaar, de wereld is in beroering en dat zal steeds zo zijn, maar het Zion Gods zal onaangestast blijven. De verdorvenen en goddelozen zullen uit de kerk worden verdreven en de kleine steen zal steeds groter worden totdat die heel de aarde vervult.

De weg voor ons is duister en eenzaam en gevaarlijk. Ook in de toekomst zullen er martelaren zijn; opnieuw zullen de deuren van Carthage de onschuldigen opsluiten. We hebben geen belofte gekregen dat de beproevingen en het kwaad van de wereld geheel aan ons zullen voorbijgaan.

Indien wij als volk ons houden aan de geboden Gods, als we in alles, zowel in po-

litiek als in godsdienstig opzicht, de zijde kiezen van de kerk; als we de heilige Geest onze leidsman laten zijn, als we gehoor geven aan de woorden van de apostelen en profeten die onder ons werkzaam zijn – dan, gezien vanuit de eeuwigheid, zullen alle dingen voor ons welzijn samenwerken (zie LV 90:24).

Onze blik op de toekomst zal helder zijn, en, hetzij in leven, hetzij in de dood, zullen we onze gezegende Heer zien terugkeren om op aarde te regeren. We zullen het Nieuwe Jeruzalem van God in de hemel naar omlaag zien komen om zich samen te voegen met de Heilige Stad die wij hebben gebouwd. Wij zullen omgang hebben met de mensen uit de stad van Henoeh en samen zullen we voor altijd de Heer aanbidden en dienen.

Als we de oneindige koers die voor ons ligt in beschouwing nemen, ziet het ernaar uit dat de heerlijkheid en verwondering van elke bergtop de schaduwen en smar-

ten van de beneden liggende valleien verzwelgen.

Met onze ziel afgestemd op het oneindige, lijkt het dat we een hemels koor kunnen horen waarvan de celestiale melodie weerklinkt door de bergen van Israël. De muziek zuivert onze ziel en de woorden vormen een psalm van aanbidding – de Psalm van de Herstelling. Van bergtop tot bergtop verkondigen de echoënde akkoorden:

Glorie en eer zij de Here onze God. Laten hemel en aarde zijn naam verkondigen, want Hij heeft op heel de aarde wonderbare werken tot stand gebracht.

Zing Hem toe, want Hij zendt zijn heilige engel en herstelt zijn zuiver woord. Hij verkondigt waarheid van de aarde en doet gerechtigheid uitstromen van de hemel.

Gezegend zij zijn grote en heilige naam. Hij herstelt het koninkrijk tot Israël; Hij vergadert zijn uitverkorenen vanuit alle naties; Hij nodigt de anderen uit zich bij zijn volk aan te sluiten.

Alle heerlijkheid zij onze Here en Koning, want Hij komt om glorierijk onder zijn heiligen te regeren. Hij komt met vuur, en de goddelozen zijn als stoppelen. Hij komt met liefdevolle vriendelijkheid, en zijn verlost en beërven de aarde.

Glorie en eer zij de Here onze God.

Zing Hem toe om zijn wonderbare werken.

Gezegend zij zijn grote en heilige naam.

Alle heerlijkheid zij onze Here en Koning.

En als deze psalmische woorden in ons hart weerklinken en opnieuw weerklinken, zullen we andere dingen horen die we niet kunnen uiten; en in ons hart komt dat zekere getuigenis dat Hij die zijn verbondsvolk van weleer heeft geroepen, Hij die ons in dit uur leidt en behoudt, met ons zal zijn en voor eeuwig de onze is.

Onze ziel kent rust.

In de naam van de Heer Jezus Christus. Amen.

Nauvoo – een toonbeeld van geloofsvertrouwen

Ouderling L. Tom Perry
van het Quorum der Twaalf Apostelen

„Laten we leren samen te werken om ons huis te maken tot een plaats van liefde en schoonheid, onze gemeenschap zuiver en gezond te houden, en laten we ervoor zorgen dat het land waarin we wonen klaar is voor de zegening des Heren”

Mijn aandacht is uitgegaan naar de prachtige geschiedenis van deze kerk gedurende dit jaar van haar honderdvijftigjarig bestaan. Er is een periode in de geschiedenis van de mormonen die voor mij steeds een grote bron van inspiratie is geweest. Uit wat ik zie als de zwartste periode van beproevingen en ontberingen is er een licht van schoonheid en prestatie doorgebroken zoals dat in het bestaan van het menselijk ras maar zelden is gekend.

Toen de kerk probeerde zich te vestigen in de staat Missouri, werd dat door de inwoners van die staat met grove middelen tegengegaan. Men kocht land, bouwde huizen, plantte akkers en vergaarde persoonlijke bezittingen, maar dat alles werd hun ontstolen. Hartje winter werden ze gedwongen uit de staat weg te gaan omdat hun leven werd bedreigd. Alle leden van het Eerste Presidium werden gevangen gezet te Liberty in afwachting van een rechtszitting. De enige vorm van leiding die ze de noodlijdende heiligen konden geven, kwam via de post, als ze die tenminste mochten verzenden.

De profeet Joseph Smith kon niet anders dan de lange winter van november tot april doorbrengen in de gevangenis, in afwachting van zijn berechting. Toen men geen wettig en overtuigend bewijs tegen de gevangenen kon aanvoeren, werd hun de kans gegeven te ontsnappen. Ze reisden naar de heiligen die met vriendelijkheid waren bejegend door de inwoners van Quincy in de staat Illinois. Het hart van de profeet moet hem wel in de schoenen zijn gezonken toen hij bij de noodlijdende heiligen aankwam die hun kamp hadden opgeslagen ter weerszijden van de Mississippi. Sommigen woonden in tenten of uitgegraven aardwoningen, anderen verbleven zonder onderdak onder de blote hemel. Men had geen huizen, kende geen comfort, noch was er voldoende voedsel. Ziekte had een zware tol geëist en in ieder gezin was er wel iemand ziek.

Ook al was de profeet na zijn lange opsluiting zeer verzwakt en bezat hij geen cent, toch duurde het niet lang of hij deed zijn leiderschap gelden. Hij vond een moerasachtig stuk land op een plaats waar

de Mississippi een hoefijzervormige bocht maakt. Er woonde bijna niemand; er stonden maar zes huizen. Niemand scheen veel belangstelling te hebben voor die locatie. De eigenaars van dat van muskieten krioelende moerasland verkochten het maar wat graag aan de straatarme heiligen tegen promessee, die binnen een bepaalde termijn moest worden ingelost.

„Het was karakteristiek voor de profeet dat hij de plaats een nieuwe naam gaf die aan zijn verlangen voldeed. Niet wat die was, maar wat die, door het geloof en het werk van mensen kon worden – ‚Nauvoo, de schone stad’ (in *The Restored Church*, blz. 149).

Het geloof van de profeet deed de mensen opleven en ze werden behept met een bijzonder vuur zoals dat maar zelden in de geschiedenis der mensheid is voorgekomen. „Die diepgewortelde kracht zou een moerasland veranderen in een grote stad; miserabele onderkomens in prachtige huizen; straatarme mensen tot de meest welvarende inwoners van de staat Illinois. Dat zendingenthousiasme zou het evangelie naar een groot aantal landen brengen en het ledental van de kerk verdubbelen. En dat alles in slechts vijf jaar tijd!

„Wat een prachtig resultaat! Een volk dat beroofd was van al zijn aardse bezittingen, geld, huizen, fabrieken, land, heeft in een tijdsbestek van vijf jaar een stadstaat opgebouwd waar de al veel eerder gevestigde leefgemeenschappen jaloers op waren” (in *The Restored Church*, blz. 150). Er was een wonder geschied!

In een toespraak tot de Historical Society van Philadelphia, heeft kolonel Thomas L. Kane het volgende beeld geschetst van Nauvoo:

„Toen ik een paar jaar geleden in de herfst met laagwater op de bovenloop van de Mississippi voer, moest ik te land om de stroomversnellingen heenreizen. Mijn weg voerde mij door het gebied, waar de Half Breed gevestigd was, een prachtig

stuk van Iowa dat door de onzekere toestand wat betreft de eigendomsrechten op het land een toevluchtsoord voor valsemunters, paardedieven en andere bandieten is geworden. Ik had mijn stoomboot in Keouk aan de voet van de onderste waterwallen achtergelaten om een wagen te huren en met de zwermen vliegen strijd te voeren over de onsmakelijke maaltijd. Die vliegen waren de enige opruimingsdienst ter plaatse.

Vanaf deze plek waar het diepe water van de rivier naar terugkeert, zag ik niets anders dan vuile, zwervende en leeglopende kolonisten overal om mij heen en een ontsierd land, dat niet werd verbeterd door deze onverschillige mensen. Ik daalde de laatste heuvel op mijn reis af, toen een heel ander landschap mijn oog trof. Half omcirkeld door een bocht van de rivier lag een prachtige stad, glinsterend in de frisse ochtendzon; haar heldere nieuwe woningen in koele groene tuinen, gerangschikt rond een statige, koepelvormige heuvel, waarop een nobel, marmereen gebouw stond, waarvan de hoge torenspits straalde van wit en goud. De stad scheen verscheidene kilometers groot te zijn; en op de achtergrond strekte zich een mooi

land uit, vruchtbaar voor landbouw en zorgvuldig verkaveld. De onmiskenbare tekenen van ijver, ondernemingslust en welgerichte rijkdom overal, maakten de aanblik tot een buitengewone en zeer opvallende schoonheid.”

Iedere keer als ik nu een bezoek breng aan Nauvoo zwelt mijn hart van trots over wat die toenmalige heiligen hebben verwezenlijkt. Ik vergaap me aan zijn schoonheid nu er een deel van die wonderstad is gerestaureerd onder de bekwame leiding van dr. LeRoy Kimball.

Ik vraag me af wat deze stad zo anders doet zijn dan andere steden waarvan ik de geschiedenis heb bestudeerd. Dan denk ik eraan dat dit bijzondere mensen waren; dat ze vastbesloten waren te leven volgende de beginselen van de Heer, onze Zaligmaker. Zij gaven gehoor aan zijn vermaning toen Hij zei:

„Maakt u dan niet bezorgd, zeggende: Wat zullen wij eten, wat zullen wij drinken, of waarmee zullen wij ons kleden?

. . . Want uw hemelse Vader weet, dat gij dit alles behoeft.

Maar zoekt eerst het Koninkrijk Gods en Zijn gerechtigheid, en al deze dingen zullen u toegeworpen worden” (Matteüs 6:31, 32; alsmede vers 33 in de Statenvertaling).

Voortkomend uit de worsteling om Nauvoo te bouwen, zijn er twee fundamentele beginselen die, als ik erover nadenk, voor ons welslagen nu in het jaar 1980 net zo onmisbaar zijn als dat ze dat waren in het jaar 1840. Ten eerste had men een diep en blijvend geloof in het evangelie van Jezus Christus. Ik sta vol verbazing als ik eraan denk hoe tenten en uitgegraven aardwoningen veranderden in prachtige bakstenen en houten huizen. Het zat hem in de stem van de profeet die in de heiligen een opleving tweegebracht om hun vertrouwen in de Heer te stellen.

Ik hoor nogal eens de noodkreet dat ons systeem van vandaag de dag niet werkt.

Hier schort er wat aan en daar doet zich een probleem voor, en telkens als ik de moeilijkheid analyseer bemerk ik dat die door mensen is veroorzaakt. Het bevoorradingsstelsel des Heren, blijft werken zoals het altijd al heeft gewerkt. De bronnen zijn nog altijd overvloedig voorhanden. We maken ons zorgen over energie, en er zijn mensen die zich afvragen of er in de hemel soms een rekenfout is gemaakt en de voorraden het Duizendjarig rijk niet zullen halen. Er is maar één soort energieschaarste, en dat is hetgeen er is tussen onze twee oren.

Hoe kon dit groot geloof in het hart van onze pionierende voorvaders tot ontwikkeling komen? Zij hadden een goed besef van één van de fundamentele leerstellingen van het evangelie. De heer eist dat bepaalde beginselen door zijn kinderen hier op aarde in geloof worden aanvaard. Die beginselen die geloof eisen worden echter geschraagd door datgene waarvan wij zuivere kennis hebben. Door de generaties heen is er een geopenbaarde waarheid tot groei gekomen die is beproefd, geanalyseerd, bestudeerd en in praktijk gebracht. De eerste heiligen begrepen heel goed dat kennis van de wet des Heren, zoals vervat in de Schriften, de beste grondslag was waarop ze hun geloof konden bouwen. Zij begrepen dat hoe kleiner de kloof werd tussen de beginselen die moeten worden aanvaard door geloof en die welke kunnen worden verkregen door kennis, des te sterker hun geloof zou zijn.

Nooit eerder in de geschiedenis van de mensheid is er een tijd geweest waarin we meer de gelegenheid hebben tot kennisvermeerdering te komen aangaande de wet des Heren als nu. Elk nieuw jaar verschaft ons nieuwe lesboeken, nieuw oefenmateriaal, geschreven woorden van inspiratie, naslagwerken, bandopnamen enz. om ons doelmatiger de Schriften te laten bestuderen. Zelfs is de kerk overge-

gaan tot het samenvoegen van de zondagse bijeenkomsten waardoor we op de dag des Heren meer tijd thuis kunnen besteden om als gezin samen te studeren. We kunnen voorzeker geen verontschuldiging aanvoeren als wij niet de best geïnformeerde generatie aller tijden worden in onze kennis van de Schriften. Nooit eerder hebben we zoveel kans gehad waarachtige schriftgeleerden te worden als nu.

Het tweede beginsel dat ons door onze pionierende voorvaderen is voorgehouden was dat van ijverig werkzaam zijn. Zij begrepen dat het niet mogelijk is met of door niets, iets tot stand te brengen. De gezamenlijke inspanningen van iedereen zorgen voor prachtige resultaten. Ik vraag me af wat er in die vijf jaar van Nauvoo zou zijn terechtgekomen als ze zich druk hadden gemaakt over doorbetaalde vakantiedagen, koffiepauze, te hard werken voor wat ze betaald kregen, werkloosheidsuitkering enzovoort. Wat ze terdege doorhadden is dat gezamenlijk werken welvaart tot gevolg heeft. Om te kunnen overleven moest je meer produceren dan consumeren. De welvaart van deze kerk zal altijd worden afgemeten aan het vermogen van haar leden om te kunnen samenwerken en niet aan de activa op de jaarbalans.

De vaardigheid van de een wordt gevoegd bij die van de ander als we aan elkaars zijde werkzaam zijn. Ik denk dikwijls na over het aantal bijzondere opleidingen dat ik door dienstbaarheid in de kerk heb genoten. Werken op de welzijnszorgboerderij heeft me geleerd hoe ik moet tuinieren; werken aan de bouw van een kerkgebouw heeft me handvaardigheid bijgebracht zoals timmeren, loodgieterswerk, schilderen en schoonmaken. Door roepingen in de kerk heb ik begrip gekregen van organisatie en administratie. Zendingswerk heeft me de kneepjes van het verkopen geleerd. Dienstbaarheid in de kerk heeft me een veel bredere en meer

afgeronde opleiding gegeven dan om het even welke universitaire opleiding ook. Het voordeel wat ik daarmee heb gedaan is duizendmaal groter dan wat ik zou hebben ontvangen als ik voor die dienstverlening zou zijn betaald.

Het is heerlijk te werken in de kerk. Ik kan me nog heel goed een warme zomeravond herinneren toen we in een van de wijken bezig waren met een geldinzamelingsproject voor het bouwfonds. We hadden een contract afgesloten om op een grote tentoonstelling te zorgen voor het eten en drinken. Mijn taak was afwassen, samen met Bay Hutchings, één van de andere leden van de wijk. Wij werkten aan de andere kant van de balie waaraan de klanten heerlijk zaten te eten van het prima menu. Toen werd er vanaf de kassa geroepen: „Dokter Hutchings, het ziekenhuis aan de telefoon voor u.” Plotse-ling bevonden zich alle vorken onbeweeglijk halverwege het bord en de mond van de klanten. En de één na de ander riep uit: „Een dokter die afgast?” Natuurlijk moesten we toen gelijk uitleggen dat we bezig waren met een bouwfondsproject van de kerk. Niemand kreeg betaald voor het werk dat hij deed. De kelners, koks, afwassers en bestekophalers, waren artsen, advocaten, zakenlieden, afdelingschefs – die allemaal een heerlijke tijd hadden door samen te werken voor ons project. We moeten altijd in gedachten houden dat de welvaart, de kracht en de zekerheid van de kerk gelegen zijn in ons vermogen om samen te werken. Laten we het rechtschapen voorbeeld zijn voor ons gezin, voor onze werkomgeving, de buurt waarin we wonen, en ons land.

De geschiedenis van het handelen des Heren met zijn kinderen, zoals die is openbaar gemaakt door zijn profeten, geeft een onmiskenbare formule aan voor welslagen in ons sterfelijk leven. In de eerste plaats een vaste grondslag in ons sterfelijk bestaan, een diep en blijvend geloof in

het evangelie van Jezus Christus. Ons systeem van waardebepaling moet daaraan conform zijn, moet altijd in overeenstemming zijn met zijn leringen.

In de tweede plaats het proces van samen werken om de macht aan te wenden die wij als kind van God hebben om de wereld te verbeteren. Laat in dit feestjaar de bazuin wederom schallen vanaf de bergen. Laten we ons verheugen en laten we waardering hebben voor wat er in het verleden tot stand is gebracht. Maar wat belangrijker is, laat dit een jaar zijn van gerichte inspanning om met alle energie waarover we beschikken, juiste beginselen te leren. Laten we leren samen te werken om ons huis

te maken tot een plaats van liefde en schoonheid, onze gemeenschap zuiver en gezond te houden, en laten we ervoor zorgen dat het land waarin we wonen klaar is voor de zegening des Heren, en dat de wereld een plaats is waar in het hart van alle mensen vrede en begrip kan wonen.

Ik wil op deze historische conferentie ook graag mijn getuigenis geven. God leeft. Jezus is de Christus. De grootste vreugde die ons tijdens ons leven hier op aarde ten deel kan vallen, komt door ons leven te conformeren aan zijn beginselen. Ik bid daarom in nederigheid, in de naam van Jezus Christus. Amen.

Zelfverantwoording en de vooruitgang van de mens

Ouderling Dean L. Larsen
van het Presidium van het Eerste Quorum der Zeventig

„Geprogrammeerd gedrag zorgt niet voor dat niveau van geestelijke ontwikkeling dat vereist is wil men in aanmerking komen voor eeuwig leven. Een noodzakelijke mate van vrijheid is onmisbaar.”

Wat ik vandaag ga zeggen, bouwt verder op de uitdaging die president Kimball ons heeft gesteld om uit te rijzen boven het niveau waarop we ons thans bevinden. Ook zal ik het hebben over de grotere flexibiliteit en vrijheid die we worden verwacht goed te gebruiken in de nieuwe opzet van aanbidden op zondag en bezig zijn gedurende de week. Ik wil graag spreken over de beginselen die achter deze nieuwe ontwikkelingen staan. Heiligen der laatste dagen weten dat het sterfelijk leven doelgericht tot stand is gebracht om ons hier in omstandigheden te kunnen plaatsen waarin ieder voor zich kan worden beproefd, en waar we, door het uitoefenen van de vrije wil die God ons gegeven heeft, voor onszelf kunnen bepalen welke mogelijkheden er in de toekomst voor ons zullen openliggen. De oudtijdse profeet Lehi had daarvan een duidelijk beeld voor ogen toen hij tot zijn zoon Jakob zei: „Daarom zijn de mensen vrij naar het vlees, en wordt hun alles gegeven, wat voor de mens heilzaam is. En zij zijn vrij te kiezen, vrijheid en eeuwig leven door de grote bemiddeling

voor allen, of gevangenschap en dood” (2 Nephi 2:27).

Ook legde hij uit dat de mensen „voor eeuwig vrij [zijn] geworden, het onderscheid kennende tussen goed en kwaad, om zelfstandig te handelen en niet om met zich te laten handelen, behalve door de straf der wet . . . , naar de geboden, die God heeft gegeven” (2 Nephi 2:26).

De Heer heeft bij een bepaalde gelegenheid uiteengezet dat het zijn verlangen is dat „een ieder in leer en beginsel met betrekking tot de toekomst moge handelen overeenkomstig de morele vrijheid, die Ik hem heb gegeven, opdat een ieder . . . verantwoordelijk moge zijn” (LV 101:78).

Als we weten wat goed is en wat verkeerd, zijn we in staat onze vrije wil uit te oefenen bij het maken van keuzen. Doen we dat, dan moeten we verantwoordelijk worden gehouden voor de beslissing die we nemen en kunnen we niet onder de kennelijke gevolgen van die keuzebepalingen uit. Een dergelijke vrijheid om gebruik te kunnen maken van de vrije wilsbeschikking is niet weg te denken in een

omgeving waarin mensen de hoogst mogelijke verwachtingen koesteren op vooruitgang en ontwikkeling.

Omdat we de kinderen zijn van een eeuwige Vader, hebben we in onze ziel de drang tot vrij-zijn ingeplant gekregen. Het is een heel natuurlijk verschijnsel dat we verantwoordelijk gehouden willen worden voor wat er met ons gebeurt, omdat er binnenin ons een fluisterstem bevestigt dat die verantwoordelijkheid absoluut onmisbaar is willen we onze eeuwige bestemming kunnen bereiken.

Het bestaan van wetten, voorschriften en procedures is nimmer voldoende geweest om de mens tot gehoorzaamheid te dwingen. Waarachtige gehoorzaamheid vindt plaats door het uitoefenen van de vrije wil. Ouderling Albert E. Bowen van het Quorum der Twaalf heeft het ooit gezegd:

„Het is een waarheid als een koe dat geen enkele wet beter is dan de mensen die er uitvoering aan geven. Hoe goed een wet ook in elkaar steekt of hoe verheven het doel ervan, ze kan degenereren tot een doelloos ding tenzij degenen die achter haar doelstellingen staan zich eraan houden” (in zondagsschoollesboek 1946, blz. 115).

In de Schriften wordt ons voorgehouden dat voorafgaand aan de schepping van deze aarde, eenderde van alle scharen die geconfronteerd werden met de uitdagingen van het sterfelijk leven, zichzelf de bedriegelijke gedachte toestond dat er aanvaardbare alternatieven waren voor de essentiële risico's die samengaan met de uitoefening van de vrije wilsbeschikking en de vrije wil (zie Abraham 3:27, 28; Openbaring 12:4). De prijs die zij te betalen kregen gaat alle begrip te boven. Wij worden er thans toe aangezet grotere verantwoording te aanvaarden voor hoe we gebruik maken van onze tijd, hoe we ons geestelijk ontwikkelen door individueel en met het gezin het evangelie te bestude-

ren, en voor hoe we christelijk dienstbaar zijn. We moeten gewillig deze nieuwe uitdaging aannemen. Onze bereidheid om die grotere verantwoording te dragen zal een invloed uitoefenen die veel verder reikt dan onze eredienst op de zondag en ons godsdienstig leven.

Tenzij we steeds branden van verlangen om vrij te zijn, tenzij we de beginselen die het leven gaven aan de onmisbare vrijheden terdege kennen en in praktijk brengen, hebben we maar weinig redenen te hopen dat die zullen voortduren. Als wij onszelf toestaan te worden betutteld door afhankelijkheid en voorschriften en niet langer onafhankelijk en voor onszelf verantwoordelijk zijn, dan zijn we blootgesteld aan de machten die de vrijheid teniet doen. Als rechtvaardigheid vooral wordt beoordeeld aan de hand van hoe iemand reageert op een voorgeschreven activiteit, dan ontwikkelt zich een toestand waarin de mogelijkheden tot vooruitgang verdwijnen. De tragedie die daarvan het gevolg is, heeft invloed op het potentieel dat de mens in de sterfelijkheid heeft, en dat niet alleen, maar eveneens op zijn mogelijkheden in de eeuwigheid.

Geprogrammeerd gedrag zorgt niet voor dat niveau van geestelijke ontwikkeling dat vereist is wil men in aanmerking komen voor eeuwig leven. Een noodzakelijke mate van vrijheid en zelfbeschikking is onmisbaar voor iemands geestelijke ontwikkeling. Met het begrip van de juiste beginselen en het innerlijke verlangen die toe te passen, kan het niet anders of men wordt van binnenuit gedreven tot het doen van vele goede dingen vanuit de vrije wil; want, zoals de openbaring zegt, de macht is in hem waardoor hij naar zijn eigen willen kan handelen (zie LV 58:27, 28).

Bij het behouden van onze vrijheid tot zelfbeschikking, kunnen we niet voorbijgaan aan de organisatiestructuur en werkwijzen van regeringen en andere instellingen. Er moet worden gezorgd voor

het juiste evenwicht tussen wat collectief wordt geregeld en wat wordt overgelaten aan het geweten en de motivatie van het individu.

Dat noodzakelijke evenwicht tussen vrijheid en van bovenaf opleggen is onmisbaar voor een goede relatie binnen het gezin en de maatschappij, en in ons werk in de kerk kunnen we daaraan niet voorbijgaan.

Ik heb nagedacht over de regels die de laatste maanden aan ons zijn gegeven door de leiders van de kerk om het aantal vastgestelde en voorgeschreven activiteiten voor leden van de kerk te vereenvoudigen en te verminderen. Wat eruit blijkt is dat men zich bewust is van de noodzaak dat onmisbare evenwicht te handhaven. We hebben gehoord dat meer de nadruk wordt gelegd op het eigen initiatief en de verantwoordelijkheid binnen het gezin. In zijn slottoespraak tijdens de algemene conferentie van april 1979, heeft president Kimball gezegd:

„De fundamentele beslissingen die nodig zijn om ons als volk voorwaarts te laten gaan, moeten door de individuele leden van de kerk worden gedaan. De grote stappen die door de kerk genomen moeten worden zullen volgen op de grote stappen die door ons als enkelingen genomen moeten worden . . .

. . . De geestelijke groei van ieder van ons persoonlijk is de sleutel tot belangrijke groei in het koninkrijk wat aantallen betreft” (*De Ster* van oktober 1979, blz. 138, 139).

Ik verheug mij in de geest en bedoeling van deze instructie door een levende profeet. Ik zie er een doelgericht streven in om onze individuele verantwoordelijkheid te behouden in de context van ons lidmaatschap in de kerk en ons godsdienstig leven.

Als de leden van de kerk in hun toepassing van de evangeliebeginselen zelfbeschikking uitoefenen, wil dat niet zeggen

dat ze die beginselen minder goed gaan naleven. In feite kan optimale vooruitgang alleen maar plaatsvinden als de omstandigheden daar ideaal voor zijn. En van die omstandigheden moeten de noodzakelijke mate van vrijheid en zelfverantwoording deel uitmaken. Alles wat minder is dan dat, staat garant voor belemmerde geestelijke groei.

Wat we goed moeten beseffen is het volgende: we spreken over de vrijheid tot onbeperkte ontwikkeling; dat betekent echter ook dat de kans op falen veel groter is. De risicofactor is erg groot. Maar op andere wijze kan het ideaal niet worden verwezenlijkt. Andere omstandigheden om het celestiale te bereiken zijn er niet.

Wij hebben thans geïnspireerde leiders die nogmaals het feit bevestigen dat er geen sprake is van zekerheid voor de eeuwige toekomst als andere mensen verantwoordelijk zijn voor de weg die wij bewandelen en voor wat wij tot stand brengen.

Zij die volhouden dat een kerkelijk programma er is voor alle toevalligheden en behoeften, hebben het evenzeer bij het verkeerde eind als degenen die willen dat de regering een vinger in de pap heeft in elk aspect van ons leven. In beide gevallen wordt het ideale evenwicht verstoord met als gevolg dat de vooruitgang van de mens wordt geschaad.

Het zijn essentiële waarheden die onze leiders thans kracht bijzetten. Het zijn waarheden die een uitdaging inhouden. Ze eisen nogal wat van ons. Ze zetten ons aan tot het verbeteren van ons leven door eigen initiatief en door eigen inbreng. En er zijn geen onvoorwaardelijke beloften aan verbonden.

Tezelfdertijd zorgt onze gehoorzaamheid aan die waarheden ervoor dat de elementen van het leven die individuele vooruitgang mogelijk maken, voor ons behouden blijven. Die maken het leven zinvol. Ze leiden tot eeuwige vooruitgang.

De mens kan zijn bestemming niet bereiken als die waarheden veronachtzaamd of misbruikt worden. Ik koester ze met ge-

heel mijn ziel en verkondig ze zonder enige reserve aan alle volken der aarde. In de naam van Jezus Christus. Amen.

Het evangelie weer terug op aarde

Ouderling Hugh W. Pinnock
van het Eerste Quorum der Zeventig

„De weg tot geluk: volg de profet, onderricht het evangelie van Jezus Christus, dien de Meester, wandel in heiligheid en leef de geboden”

Wat een heerlijke dag is dit, en wat is het een ongelooflijke tijd waarin we leven! Meer dan een jaar lang heb ik naar deze heerlijke dag toegeleefd – de inwijding van deze drie gebouwen, het grote aantal mensen dat die projecten mogelijk heeft gemaakt en het opmerkelijke effect van de herstelling van het evangelie op de wereld.

Als de we wederoprichting van de kerk en haar theologische grondslag bestuderen, zullen we onszelf nadenkend aantreffen over dezelfde vragen die zoveel andere mensen zich hebben gesteld. Welke verklaring is er voor de groei en de verbazingwekkende invloed van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen? Wat doet de mormonen anders zijn? Verbaasde wetenschapsmensen, maatschappijkritici, godsdienstkundigen en culturele waarnemers hebben een veelheid aan antwoorden gegeven. Hun verklaringen lopen uiteen van het beschrijven van de kerk als een sociale abnormaliteit die aantrekkingskracht uitoefent op presatatiegerichte mensen, tot het wel heel erg simpele denkbeeld dat een conservatieve

kerk in moeilijke tijden altijd wel de belangstelling trekt van de mensen.

Doch, hoe meer men er over nadenkt wat ons nu zo anders doet zijn dan onze vrienden en burens die geen lid zijn, hoe zekerder het antwoord: de Verlosser en andere hemelboden hebben in persoon het eeuwig evangelie naar de aarde teruggebracht. Daarom zijn wij hier.

Zoals een dichter het eens zo treffend heeft gezegd: „Een eerlijk verhaal doet het snelst de ronde als het eenvoudig wordt verteld” (William Shakespeare, *Richard III*, vierde bedrijf, vierde toneel). En zo ben ik vandaag ook ingesteld. Het is een simpel feit dat wij in precies hetzelfde geloven als hetgeen is geopenbaard aan de profeten vanaf het begin der wereld. Wij maken gebruik van precies dezelfde beginselen als die tweeduizend jaar geleden door de Meester werden onderricht.

Als we een studie maken van de kerk van nu, zien we dat ze precies dezelfde instelling is, als de kerk die vele eeuwen geleden op aarde aanwezig was. Er is geen enkele andere redelijke verklaring voor.

Dat is de reden waarom wetenschapsmensen die het evangelie van Jezus Christus in relatie pogen te brengen met de huidige stromingen, met het toeval, eenvoudigweg onzin uitkramen; en zelfs de meest simpele zoeker naar de waarheid hebben ze niets te bieden.

Een voorbeeld: Toen de Meester sprak tot zijn discipelen in de oude wereld, zei Hij: „Nog andere schapen heb Ik, die niet van deze stal zijn; ook die moet Ik leiden en zij zullen naar mijn stem horen en het zal worden één kudde, één herder” (Johannes 10:16). Al honderdvijftig jaar lang weten we dat de andere schapen de zonen en dochters waren van onze hemelse Vader die hier in het werelddeel Amerika leefden. Zij zijn het aan wie de Zaligmaker na zijn opstanding een bezoek heeft gebracht. Hun leven en wederwaardigheden staan opgeschreven in het Boek van Mormon. Voor dat vers in het evangelie volgens Johannes is geen andere verklaring mogelijk. Het naar de aarde teruggebrachte evangelie geeft ook uitleg aan nog veel meer schriftplaatsen die de bijbelkenners zo in onzekerheid laten verkeren.

Ja, in wezen is de kerk een vreemdelinge, neergezet in een nogal vijandelijke omgeving. Zoals de Zaligmaker ons heeft geadviseerd, moeten we in de wereld zijn maar er geen deel van uitmaken. In deze opstandige wereld moeten wij trouwe soldaten zijn. Inderdaad, we zijn anders, en dat moeten we blijven.

Om welke andere reden zou een groep mensen de moed hebben bijna unaniem gehoor te geven aan een man waarvan wij weten dat hij profeet, ziener en openbaarder is, iemand die als daar behoefte aan bestaat voortdurend openbaringen ontvangt? Overeenkomstigheden hadden plaats in het oudtijdse Israël en wederom in de dagen van Jezus Christus. Waar anders treft men een kern aan met apostelen,

profeten, patriarchen, zeventigers, bisschoppen en leraars?

Dit is een kerk die gehoor geeft aan de vermaning van de Zaligmaker: „Laat de kinderen tot Mij komen . . . want voor zodanigen is het Koninkrijk Gods” (Marcus 10:14). De prachtige programma's die wij hebben voor de kleine kinderen, maken hun vanaf hun eerste bewustwording duidelijk dat we van ze houden en ze graag de waarheid willen bijbrengen.

En wat dunkt u van deze kenmerken van de op aarde teruggebrachte kerk: een prachtig programma voor de vrouw, waarin vierhonderdduizend zusters zinnvol zijn betrokken in het leiden en onderrichten van diverse organisaties; de Aäronische en de Melchizedekse priesterschap

waarin de jongens en de volwassen mannen krachtadig en hulpvaardig zijn betrokken; erediens ten op de eerste dag van de week; heilige tempels waar het eeuwig huwelijk wordt gesloten en andere verordeningen worden verricht, waaronder het dopen voor de doden; een wereldomvattend zendingsprogramma waarin dertigduizend mannen en vrouwen werkzaam zijn; doop door onderdompeling tot vergeving van zonden; een onbezoldigde gestelijkheid („om niet hebt gij ontvangen, geeft het om niet” [Matteüs 10:8]); leerstellingen die de verlossing en het positieve in het leven benadrukken; en een uitgebreide welzijnszorg ter waardige en liefdevolle assistentie van de armen en behoeftigen. En ga zo maar door.

De gebeurtenissen van deze dag getuigen verder nog van het feit dat wat er honderdvijftig jaar geleden is gebeurd, hier in dit westelijk deel van de staat New York, het begin was van een morele revolutie, die, zoals Daniël heeft gezegd, zou voortrollen totdat die heel de aardbol zou hebben omgeven. (Zie Daniël 2.)

Er zijn echter nog andere kenmerken die genoemd moeten worden. Waar vinden we geestelijke, emotionele en economische geborgenheid waardoor we de vreselijke culturele stormen van het ogenblik kunnen overleven? De wereld is één grote chaos en egoïsme viert hoogtij. Ook wordt de wereld van vandaag de dag gekenmerkt door economische chaos en politieke onzekerheid, waardoor onzekerheid en beroering ons leven binnenkomen. Maar gelukkig verschaft de herstelling ons de panacee die ombuigt, leidt, corrigeert en geneest; maar als we ons niets aantrekken van dit prachtige door God gegeven systeem, zullen we zijn als die dwaze maagden die de lampjes niet hadden bijgewerkt en geen olie in het reservoir gedaan. Als volk zijn we ingesteld op activiteit en werken. Als men te werk gaat volgens dit eeuwige systeem van energiever-

bruik, krijgt men daardoor de enige bestaande pasklare antwoorden die de wereld zo wanhopig behoeft. O, mogen wij wijsheid betrachten.

Een dankbaar en dienstbaar lid van de kerk kan logischerwijs de vraag stellen: „Wat kan ik persoonlijk doen om mijn dankbaarheid te uiten voor alles wat ik ben en wat ik heb vanwege mijn verbondenheid met het koninkrijk Gods?” Hier volgen enkele suggesties:

Ten eerste, breng op persoonlijke, behulpzame manieren het advies en de goede raad van de profeet in de praktijk. Eén van onze unieke karakteristieken als volk is dat we een door God aangestelde leider hebben, iemand die door de hemel is aangewezen, wiens gezaghebbende verantwoording 150 jaar lang heeft voortgeduurd, te beginnen, hier op deze plaats, met de eerste ouderling van de kerk, Joseph Smith. De woorden van een profeet hebben de bedoeling ons en degenen die wij liefhebben vreugde te brengen, en geven ons leiding die ons in het eeuwig perspectief veel doelmatiger doet zijn.

Ten tweede, vertel uw vrienden, familieleden en burens meer en vaker over deze grootse herstelling. In een openbaring die anderhalve eeuw geleden op deze dag werd gegeven, gaf Jezus aan dat het noodzakelijk was dat wij effectieve zendelingen zijn. Hij zei namelijk: „Opdat allen, die zouden geloven en in Zijn heilige naam worden gedoopt, en in geloof tot het einde toe volhardden, zalig zouden worden” (LV 20:25).

Ten derde, wees dienstbaar in het koninkrijk, in de roeping die u hebt gekregen. In diezelfde openbaring van april 1830 heeft de Heer gezegd: „Allen, die ... gewillig zijn de naam van Jezus Christus op zich te nemen, en vastbesloten zijn om Hem tot het einde toe te dienen, en waarlijk door hun werken bewijzen, dat zij van de Geest van Christus hebben ontvangen . . . , zullen door de doop in [zijn] kerk

worden opgenomen” (LV 20:37; cursivering opgenomen).

Ten vierde, wandel „in heiligheid voor de Heer” (LV 20:69; zie ook 21:4). Honderdvijftig jaar geleden zei de Heer verder nog: „Indien gij deze dingen doet, zullen de poorten der hel u niet overweldigen; ja, de Here God zal de machten der duisternis voor u verspreiden en de hemelen voor uw *welzijn en voor de heerlijkheid Zijns naams* doen schudden” (LV 21:6; cursivering toegevoegd).

Dit zijn de vier simpele stappen, maar die stappen kunnen geluk en vrede tot gevolg hebben *die alle verstand te boven gaat*. Nogmaals: Ten eerste, geef gehoor aan de liefdevolle raad van onze profeet en andere kerkelijke leiders.

Ten tweede, onderricht het evangelie van Jezus Christus. Eist de integriteit niet van ons dat we anderen vertellen over deze grootse herstelling?

Ten derde, dien de Meester. Manifesteer uw getuigenis door wat u spreekt en doet.

Ten vierde, wandel in heiligheid en leef de geboden.

Mogen wij allemaal, als deel van de viering van het honderdvijftigjarig bestaan, ons leven conformeren, en door opbouwen, liefhebben, vergeven en genezen onze dankbaarheid uiten voor alles wat we hebben. Dat bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen.

„Verflauw niet in goeddoen”

President Spencer W. Kimball

„We moeten nu in de kerkelijke aangelegenheden in heel de wereld de kans aangrijpen die ons zal verheffen en in voorwaartse richting doen gaan zoals nog nimmer te voren”

Dit is een erg fijne conferentie, mijn broeders en zusters! Ik voel me heel dichtbij u, die in de Tabernakel bent, hoewel we door bijna een heel continent van elkaar gescheiden zijn.

Deze prachtige conferentie ter gelegenheid van het honderdvijftigjarig bestaan van de kerk, heeft ons dichtbij het begin van deze bedeling gebracht. De herinneringen hebben ons nieuwe moed gegeven. Maar ook al spreken we over het begin van dingen, de gebeurtenissen in de wereld herinneren ons eraan dat we dichtertot het eind van deze bedeling naderen. Voor mij is deze conferentie vol herinneringen geweest, maar ook vol verwachting – gevoelens die mij dankbaarder doen zijn dan ooit voor het grote voorrecht dat ik heb, deel te mogen uitmaken van dit grootse werk van de laatste dagen.

In perspectief bezien is 150 jaar helemaal niet zo'n lange tijd, zelfs niet in de geschiedenis der mensheid. In de eeuwigheid is 150 jaar maar een ogenblik. U en ik weten dat mensen en instellingen worden beoordeeld aan de hand van wat ze doen, niet naar dagen; door dienstbetoon, niet naar leeftijd. Net zoals het leven van ie-

mand dikwijls aan kwaliteit kan bezitten wat het tekort komt aan jaren, zo heeft De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen in slechts honderdvijftig jaar vele bijzondere dingen tot stand gebracht. Het is niet nodig dat we oud zijn om opzienbarend te zijn.

Tot nu toe zijn er twaalf presidenten van de kerk geweest. Ik wil graag mijn grote en welgemeende waardering uitspreken voor de elf presidenten die mij zijn voorgegaan en voor alles wat zij, hun medewerkers en de leden van de kerk in het algemeen, hebben bereikt, dikwijls ten overstaan van schijnbaar onneembare obstakels.

Men kan geen studie maken van de geschiedenis van de kerk zonder onder de indruk te komen van de standvastigheid waarvan de heiligen steeds blij hebben gegeven in moeilijkheden. Ik ben mij ervan bewust dat diezelfde standvastigheid ook nu in de kerk aanwezig is. De leden van onze kerk kennen hun Heer. Zij kennen de stem van hun Meester en volgen die na. Ze geven geen gehoor aan vreemde stemmen, noch aan de valse verlokkingen door vreemdelingen.

President Kimball en zijn secretaris D. Arthur Haycock in Fayette, New York.

De kopie van de hut van Peter Whitmer sr. en van de kapel van de Fayette gemeente.

Ons is een bijzondere boodschap toevertrouwd die moet worden uitgedragen aan heel de wereld. We moeten ons altijd van dat legaat bewust zijn en steeds alert. We moeten nu in de kerkelijke aangelegenheden in heel de wereld de kans aangrijpen die ons zal verheffen en in voorwaartse richting doen gaan zoals nog nimmer te voren. Laten we derhalve niet verflauwen in goeddoen.

Nu we, mijn broeders en zusters, de tweede helft van de tweede eeuw van ons kerkelijk bestaan ingaan, laten we dan ons geloof prachtig eenvoudig houden. Mogen we, zoals Paulus het zei „wij [zijn] tot het goede, maar ook onbesmet van det kwade” (Romeinen 16:19). Leer het kwaad onderkennen en schuw het immer. Mogen we de kerkelijke programma's en organisaties eenvoudig houden. Doen we dat, dan bouwen we aan een opwindende en lonende stuwende kracht in de dagen, maanden en jaren die zullen komen. De Zaligmaker dringt er bij zijn volgelingen op aan „voorzichtig [te zijn] als slangen en [oprecht] als duiven” (Matteüs 10:16). Laten we nú die raad opvolgen. Laten we zodanig leven dat als mensen kritisch over ons spreken, ze dat valselijk moeten doen zonder rechtvaardiging.

Laten we de ijzeren roede stevig vasthouden. De Zaligmaker heeft er bij ons op aangedrongen de hand aan de ploeg te slaan en niet om te zien. In die geest wordt van ons gevraagd dat we een diep en blijvend geloof hebben in de Heer en dat we voorwaarts gaan – dat we in Hem vertrouwen, niet van onze koers af te brengen zijn, noch door de *manier*, noch door het *plezier* van de wereld. Ik neem die kwaliteit van bereidwilligheid en toewijding thans waar in onze mensen. Er moet nog zoveel gedaan worden. Laten we dus voorwaarts gaan; laten we de reis voortzetten en grotere stappen nemen. De Heer zal ons leiden en Hij zal in ons midden zijn en ons niet verzaken.

Ik weet met geheel mijn ziel dat Jezus de Zoon van God is, dat Hij aan het kruis is gestorven en uit de dood is opgestaan. Hij is de opgestane Heer, de Grote Presiderende Hogepriester, en Hij staat aan het hoofd van de kerk. Daarvan getuig ik op

deze prachtige Paaszondag, tijdens deze plechtige viering van de wederoprichting van de kerk, hier, waar ik nu sta, 150 jaar geleden. In de naam van Jezus Christus. Amen.

President en zuster Kimball in de hut die herbouwd is op de grond van het huis van Peter Whitmer sr. waar de Kerk op 6 April 1830 werd georganiseerd.

Welzijnszorgbijeenkomsst, 5 april 1980

De kerkelijke welzijnszorg – materiële hulp met een geestelijke ondertoon

President Marion G. Romney
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

„Alles wat we in het kader van de welzijnszorg doen, moet worden beoordeeld naar wat dat in geestelijke zin teweegbrengt”

Mijn geliefde broeders en zusters, ik stel het erg op prijs dat ik vanochtend met u samen kan zijn. Ik geloof dat ik sedert de instelling van de welzijnszorg in de veertiger jaren alle welzijnszorgbijeenkomssten van de algemene conferenties heb bijgewoond.

In mijn filosofie is de kerkelijke welzijnszorg vanaf zijn begin verbonden geweest met het op één na grootste gebod. Natuurlijk weet u nog wel dat toen één van de Farizeeën Jezus vroeg: „Wat is het grote gebod in de wet?” Hij ten antwoord gaf: „Gij zult de Here, uw God, liefhebben met geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw verstand.

Dit is het grote en eerste gebod.

Het tweede, daaraan gelijk, is: Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf.

Aan deze twee geboden hangt de ganse wet en de profeten” (Matteüs 22:36–40).

Als bisschop was ik in de welzijnszorg betrokken toen die werd aangekondigd, en sedertdien ben ik er steeds bij betrokken geweest.

Die lange ervaring heeft me geleerd dat de bekroning van een leven dat christelijk is, gelegen is in het dienen van onze medemens.

In de kerk vindt het dienen van naasten niet alleen plaats door spontane vriendelijkheden jegens onze directe familie en de naaste bureu, maar ook door de welzijnszorg van de kerk, die is gegrond op hedendaagse openbaring aan profeten in deze bedeling. Haar beginselen zijn eeuwig. Tot op zekere hoogte zijn die geopenbaard en ten uitvoer gelegd, steeds als de Heer zijn kerk op de aarde heeft gesticht. Bijvoorbeeld, in het Boek van Mormon lezen we dat „Alma [gebood], dat het volk der kerk mededeelzaam zou zijn met hun

middelen, een ieder naar hetgeen hij had; indien hij overvloediger had, diende hij overvloediger mede te delen; en van hem, die weinig had, diende maar weinig te worden gevraagd; en aan hem, die niets had, diende te worden gegeven.

En uit hun eigen vrije wil en goede verlangens dienden zij aldus van hun goederen mede te delen voor God en aan die priesters, die het nodig hadden, en aan iedere behoeftige, naakte ziel.

En dit zeide hij tot hun, omdat het hem door God was geboden; en zij wandelden in oprechtheid voor God, elkander mededelende naar hun noden en behoeften, zowel naar het stoffelijke als naar het geestelijke” (Mosiah 18:27–29).

(Dat vond plaats, zoals u zich zult herinneren, onder de Nephieten in Amerika, ongeveer 147 v. Chr.)

In oktober 1936 gaf het presidium van de kerk de volgende verklaring uit, die nog steeds als richtlijn geldt voor de welzijnszorg:

„Ons voornaamste doel was, zover dat mogelijk zou zijn, een systeem op te zetten waaronder zou worden weggedaan met de vloek van het nietsdoen, waardoor het kwaad van de werkloosheidsuitkering zou worden uitgebannen, en er weer onafhankelijkheid, ijver, werkzaamheid en zelfrespect zouden heersen onder onze mensen. Het doel dat de kerk voor ogen staat is de mensen te instrueren hoe zichzelf te onderhouden. Werk moet weer de voornaamste plaats innemen als het heersende beginsel onder de leden van de kerk” (in *Conference Report* van 1936, blz. 3).

Als volk en als kerk aanvaardden we als fundamentele waarheid de stelling dat de verantwoording voor iemands eigen levensonderhoud berust bij (1) de betrokkene zelf; (2) zijn familie; en (3) de kerk, als hij daar een trouw lid van is.

Welzijnswerk verdeelt zichzelf in drie afdelingen. De eerste is de fundamentele stelling dat men er met alle middelen

waarover men beschikt zelf voor moet zorgen onafhankelijk te zijn. Door de beginselen toe te passen van persoonlijk en als gezin voorbereid zijn, hetgeen soms ook wel materieel welzijn wordt genoemd, voorzien wij zelf in wat we nodig hebben. Als we dat doen zijn we in staat van onze overvloed aan anderen mede te delen. In de toespraak die president J. Reuben Clark tijdens de algemene conferentie van april 1937 heeft gehouden, heeft hij duidelijk aangegeven welke koers van onafhankelijk zijn door ieder lid van de kerk moet worden gevolgd. Zijn woorden:

„Wat kunnen wij als volk en als individuele personen voor onszelf doen om ons voor te bereiden op een komende ramp, waartegen God in zijn wijsheid ons wellicht niet in bescherming neemt? . . .

Laten we schulden mijden als de pest; als we nu schulden hebben, los die dan af; zoniet vandaag, dan toch morgen.

Laten we strikt de tering naar de nering zetten en ook wat opzij leggen.

Laat het hoofd van iedere huishouding erop toezien dat hij beschikt over voldoende levensmiddelen en kleding, en waar mogelijk ook brandstof, voor tenminste een jaar” (in *Conference Report* van april 1937, blz. 26).

Als de omstandigheden ertoe leiden dat er hulp moet worden geboden, dan is de kerkelijke leer dat men voor die hulp aanklopt bij zijn familie. Het is duidelijk dat niemand ten laste van de gemeenschap moet komen als zijn familie in staat is voor hem te zorgen. Dat eist de ethiek van de vriendelijkheid, gerechtigheid, eerlijkheid, het algemeen belang en de humaniteit.

President Stephen L. Richards heeft ons een beginsel voorgehouden dat, indien elk gezin in de kerk dat in gedachten zou houden, ons tot groot nut zal zijn.

„Ik denk,” zo zei hij, „dat ik geen hap door mijn keel zou kunnen krijgen als ik wist dat mijn bejaarde ouders of andere

familieleden van de steun trokken en ik een goed belegde boterham had. Mij dunkt dat gepaste familietrots prijzenswaardig is onder elk volk en in ieder land . . . een familietrots betreffende een gezond, onafhankelijk en ondernemend leven – een familietrots die grote bezorgdheid voor elk lid van de familie bevordert. Ik zou er niet minderwaardig over denken als ik een familie zou horen opscheppen dat ze in alle omstandigheden elkaar te hulp zijn gekomen en dat ze nooit bij overheidsinstanties hebben hoeven aankloppen. Ik heb broeders en zusters gehad die elkaars studie hebben bekostigd door onder veel zelfopoffering keilhard te werken. Ik kan me niet voorstellen dat een van hen zou toelaten dat zijn vader en moeder steun zouden moeten trekken” (in *Conference Report* van oktober 1944, blz. 138, 139).

Ten laatste, de kerk kan hulp verlenen. Dat is zo geweest in elke bedeling. Paulus was een welzijnswerker, in een zeer moderne zin van het woord. In Romeinen 15 schrijft hij:

„Maar thans ben ik op reis naar Jeruzalem ten dienste van de heiligen.

Want Macedonië en Achaje hebben goedgevonden een handreiking te doen aan de armen onder de heiligen te Jeruzalem.

Zij hebben het immers goedgevonden, maar zijn het ook jegens hen verplicht, want indien de heidenen aan hun geestelijke goederen deel hebben gekregen, behoren zij ook met hun stoffelijke goederen hen te dienen” (Romeinen 15:25–27).

Paulus plaatst hier de verplichting die de kerk heeft om haar armen bij te staan op hetzelfde niveau als het overdragen van geestelijke rijkdommen aan hen die in het duister verkeren. Beide zorgen ervoor dat we schatten in de hemel vergaren.

Hij zegt voorts: „Hun, die rijk zijn in de tegenwoordige wereld, moet gij bevelen niet hooghartig te zijn, en hun hoop

gevestigd te houden niet op onzekere rijkdom, doch op God, die ons alles rijkelijk ten gebruike geeft.

Om wèl te doen, rijk te zijn in goede werken, vrijgevig en mededeelzaam,

Waardoor zij zich een vaste grondslag voor de toekomst verzekeren om het [eeuwige] leven te grijpen” (1 Timoteüs 6:17–19).

In onze tijd heeft de Heer ons deze opdracht gegeven:

„Indien gij Mij liefhebt, zult gij Mij dienen en al Mijn geboden onderhouden.

En ziet, gij zult de armen gedenken, en hun, hetgeen gij hun van uw bezittingen hebt te geven, toewijden met een verbond en een acte, die niet kunnen worden verbroken.

En voor zoverre gij van uw goederen aan de armen mededeelt, zult gij het aan Mij doen; en ze zullen worden afgedragen aan de bisschop Mijner kerk en aan zijn raadgevers, twee ouderlingen of hogepriesters, die hij zal aanwijzen of heeft aangewezen en voor dat doel heeft aangesteld” (LV 42:29–31).

De bovenstaande beginselen zijn waar als die door leden zowel als leiders op de juiste wijze worden toegepast. Ze brengen het verlangde resultaat teweeg van het grootmaken van de kerk en het uitbouwen van Zion. Maar het is ook waar dat, als die beginselen niet juist worden toegepast, er moeilijkheden komen. Binnen tweeënehalf jaar nadat de originele welzijnszorg van de kerk door het Eerste Presidium was ingesteld, heeft president J. Reuben Clark deze opmerkelijke woorden gesproken in Estes Park in Colorado op 20 juni 1939:

„De kerk is erachter gekomen dat het hele probleem voor het van de grond krijgen van de kerkelijke welzijnszorg in wezen een kwestie is van geestelijke instelling, niet zozeer van de financiën of de economische situatie. Waar er sprake was van een prima geestelijke instelling, heeft

de welzijnszorg doelmatig kunnen functioneren; waar die geestelijke instelling ontbrak, heeft de welzijnszorg niets kunnen uitrichten. De kerk heeft het bewijs geleverd dat niets in de plaats kan komen van de grote geboden: „Gij moet de Here, uw God, liefhebben . . . met uw ganse macht, verstand en sterkte; . . . Gij moet uw naaste liefhebben als uzelf” [zie LV 59:5, 6]” (*Church Welfare Plan: A Discussion*, General Church Welfare Committee, 1939, blz. 32, 33).

Hoewel we sedert die dag grote vooruitgang hebben geboekt, bestaat de welzijnszorg nog altijd. Alles wat we in het kader van de welzijnszorg doen, moet worden beoordeeld naar wat dat in geestelijke zin teweegbrengt. Gevers moeten geven vanuit een standpunt van gerechtigheid, en met een bereidwillige geest. Begunstigden moeten ontvangen met dankbaarheid en blijheid. De Geest moet de evaluatie door een bisschop met betrekking tot te verlenen assistentie bevestigen. De Geest moet de huisonderwijzer en de huisbezoekster leiden tot het besef van wat te doen aan de behoeften van de gezinnen die hun zijn toegewezen. Als we met de juiste bedoelingen te werk gaan in de welzijnszorg, wordt de ziel daardoor

geheiligd en het verstand verruimd. Als we tot geestelijke rijpheid komen in het uitvoeren van de verantwoording die we ten aanzien van welzijnszorg hebben, wat die ook zijn mag, bereiden we ons erop voor „deelhebbers aan de goddelijke natuur” te worden (zie 2 Petrus 1:4). Mogen wij vervuld worden van die geest opdat wij worden verzegeld met de band der liefde, die, zoals Moroni zegt: „De reine liefde van Christus [is], en duurt voor eeuwig; en wie ook ten laatste dage in het bezit er van wordt bevonden, met hem zal het wèl zijn.

Daarom, mijn geliefde broeders, bidt tot de Vader met alle kracht van uw hart, dat gij met deze liefde moogt worden vervuld, die Hij op allen, die oprechte volgelingen zijn van Zijn Zoon, Jezus Christus, heeft uitgestort, opdat gij de zonen van God moogt worden, en wij aan Hem gelijk zullen zijn, wanneer Hij zal verschijnen, want wij zullen Hem zien, zoals Hij is, opdat wij deze hoop mogen hebben, en mogen worden gereinigd, gelijk Hij rein is” (Moroni 7:47, 48).

Ik bid dat wij allemaal deze fundamentele beginselen van welzijnszorg zullen aanleren en toepassen en daardoor de beloofde beloning verkrijgen, in de naam van Jezus Christus. Amen.

Een voorbeeld van wat de welzijnszorg kan doen

President Harold G. Hillam,
president van de ring Idaho Falls Zuid

„Niet alleen zijn we voorbereid op grote rampen, maar het plan des Heren voorziet in de liefdevolle zorg voor elk van zijn kinderen op persoonlijke basis”

Ik heb het tot een gewoonte gemaakt om iedere dag vijf kilometer hard te lopen, maar ik moet toegeven dat ik hier na de klim omhoog meer in ademnood verkeer dan na die vijf kilometer. Het is een nederig makende ervaring om hier op deze kansel te staan, waarop al zoveel vooraanstaande mannen in de welzijnszorg hebben plaatsgenomen.

Enige tijd na de breuk van de Tetondam in de staat Idaho en de overstromingsramp die daarvan het gevolg was, waaronder diverse provincies in het oosten van Idaho te lijden hebben gehad, werd me, in mijn capaciteit van regionaal leider van de welzijnszorg, gevraagd of ik namens de kerk een gezelschap mensen wilde toespreken dat verantwoordelijk was voor de openbare veiligheid en rampendiensten. Daaronder bevonden zich afgevaardigden van stedelijke, provinciale, landelijke en federale instellingen, alsmede vertegenwoordigers van kerken, vrijwilligershulp en dienstverlenende instanties. Mijn opgedragen gespreksonderwerp was hoe de HLD-kerk voorbereid is op crisissituaties.

Ik was me ervan bewust dat men gezien had hoe de kerk had gereageerd op de overstromingsramp. Met eigen ogen had men waargenomen hoe de bisschoppelijke magazijnen terstond vrachtwagenladings hulpgoederen ter verzending gereedmaakten en daarna wachtten op de aanvragen door de plaatselijke priesterchapsleiders. Men heeft gezien hoe Deseret Industries orde op zaken heeft gesteld. Grote hoeveelheden kleding kwamen van overal in het land en werden op een grote ongesorteerde hoop opgestapeld. Uitgaanskleding lag samen met werkschoenen, grote maten lagen op dezelfde stapel met kleine, mannen- en vrouwenkleding lag dooreen, schoon goed lag samen met vuil. In zeer korte tijd had Deseret Industries die zo zeer benodigde artikelen gereinigd, geperst, op maat uitgezocht en in stellingen geplaatst, waaruit degenen die aan die artikelen behoefte hadden, hun keuze konden doen.

Men heeft gezien hoe de Sociale Dienst van de kerk klaar stond om de mensen bij te staan in hun sociale en emotionele noden, daar er een grote aanslag was ge-

pleegd op het incasseringsvermogen van de mensen. Door de overstroming ging een groot aantal arbeidsplaatsen verloren, vele nieuwe kwamen ervoor in de plaats. Het programma werkverschaffing van de kerk draaide op volle toeren in een pogen werkgevers en werknemers met elkaar in contact te brengen. Men zag – de hele wereld heeft dat kunnen zien – hoe duizenden vrijwilligers op eigen kosten zijn gekomen om te helpen met de opruimingswerkzaamheden.

Gedurende de eerste dagen van die werkzaamheden was er grote behoefte aan zwaar materieel. Men deed een verzoek uitgaan naar nabije en verder afgelegen ringen om tractors en voorladers. Onze gedachten gingen uit naar vijf à zes teams. Kort nadat het verzoek was uitgegaan kreeg ik een telefoontje van de regionale welzijnszorgleider in Soda Springs, 265 kilometer verderop, die zei: „President, ik heb begrepen dat u tractors en voorladers nodig hebt. We zijn klaar en bereid er 150 te komen brengen.” Ik zei hem dat twintig prachtig zou zijn.

Er was behoefte aan elektriciëns, die weer elektriciteit zouden kunnen aansluiten in huizen die die door de overstroming waren kwijtgeraakt. Onze schatting was dat 150 mensen voldoende zou zijn. We deden een verzoek uitgaan. We kregen er geen 150. Meer dan 450 gediplomeerde elektriciëns en halfwassen reageerden. Eenzelfde toewijding werd meermalen getoond bij de leniging van een verscheidenheid aan noden.

De mensen tot wie ik zou spreken, en ook anderen, hadden gezien wat er was gebeurd in deze noodsituatie, maar waren zij ook op de hoogte van hen die per dag op individuele basis worden geholpen – bijvoorbeeld, het meisje dat liefde, begrip en vriendelijke assistentie heeft gekregen van de Sociale Dienst van de kerk toen ze werd geconfronteerd met een ernstige crisisperiode in haar leven? Omdat haar

wijze raad werd gegeven heeft ze een toch al ernstig probleem niet nog groter gemaakt toen ze te weten kwam dat er een alternatief is voor de aanvaarde wereldse filosofie van abortus.

Die mensen wisten niets van de vele andere soorten van dienstverlening van de Sociale Dienst van de kerk, de kinderloze gezinnen die worden gezegend met de mogelijkheid van adoptie van een klein kindje, het programma dat voorziet in het in een pleeggezin plaatsen van Lamanitische studenten tijdens het schooljaar, de huwelijksadviesafdeling, de afdeling voor pleeggezinnen, en andere.

Ik weet zeker dat de meesten van hen niet precies wisten wat Deseret Industries is; en hoogstwaarschijnlijk wisten ze niet dat Deseret Industries een levend bewijs is van het beginsel van toewijding waaronder ieder van ons de kans heeft vrijelijk te geven van zijn overvloed, en niet te vergeten die mensen die geen toeschouwer willen zijn in de arena van het leven en die in de gelegenheid worden gesteld hun waardigheid te behouden door het genieten van de zegening te kunnen werken. Wellicht wisten ze zelfs niet dat Deseret Industries toegankelijk is voor iedereen om aankopen te doen die zozeer welkom zijn in een door inflatie geplaagde economie. Winkelen in Deseret Industries is als winkelen in een exclusieve zaak. Er zijn vele artikelen die enig zijn in hun soort, en omdat er dagelijks nieuwe aanvoer is, is er steeds een grote keuze.

Op een keer ben ik toen ik bij Deseret Industries aankwam vóór de maandvergadering van het plaatselijk uitvoerend comité, langs de overzichtelijk uitgestalde artikelen gelopen. Mijn oog werd getrokken door de rekken met overjassen. Eén ervan trok me in het bijzonder aan. Het was een mooie, geheel wollen, in Engelse snit uitgevoerde jas. Ik dacht: „Als hij me past, koop ik hem.” Ik keek naar de prijs: negen gulden! Ik wist dat hij me voor die

prijs wel móest passen. Ik kocht hem en betaalde contant. Ik nam hem mee naar huis en toen ik hem aantrok om aan mijn vrouw te laten zien, stak ik mijn handen in de zakken en vond een aantal zeldzame postzegels van één cent. Waarschijnlijk waren die postzegels evenveel waard als dat ik voor de jas had betaald.

Dat gezelschap mensen tot wie ik zou spreken kon ook onmogelijk weten van die vader die bij zijn bisschop zat, die hem liefhad, en uitriep: „Bisschop, ons gezin zit in de puree. Ik heb geen werk meer. Ik doe een beroep op liefdadigheid.” Die veelwete bisschop antwoordde: „Broeder, u hebt geen liefdadigheid nodig. Wat u nodig hebt is een baan en u bent naar de juiste man toegekomen.” Die wijze bisschop had het prachtige beginsel van werken onderricht. Wat die bisschop zei was geen onzin, want hij had de beschikking over een werkverschaffingsspecialist in de wijk, die niet alleen zijn connecties had bij werkgevers in de wijk en de ring, maar ook, via het arbeidsbureau, met werkgevers in heel de regio. Als het niet mogelijk zou blijken om een baan te vinden buiten de kerk, dan zou diezelfde werkverschaffingsspecialist de bisschop ten dienste staan bij het vinden van zinvol werk voor

die broeder in nood binnen het plan des Heren, waardoor die vader de vreugde zou worden gegeven zijn waardigheid te behouden om door arbeid te voorzien in de behoeften van zijn gezin. Dat werkverschaffingssysteem komt alle leden ten nutte, als die uit zijn op werk of op verbetering van positie.

Die groep belangstellende mensen tot wie ik zou spreken, wilde graag weten wat wij als kerk kunnen doen in een noodsituatie, maar dat is niet alles. Er zijn gevallen van hartzeer, emotionele verwondingen, problemen – ja, rampen – die plaatshebben in het leven. En in het leven van de betrokkene zijn die even echt en verdienen die net zo goed onze attentie als de ramp die de mensen heeft getroffen die waren betrokken bij de overstroming in het oosten van de staat Idaho, of de aardbeving in Guatemala, of de overstroming in Californië.

Ik wilde dat gezelschap mensen laten weten dat we in de kerk niet alleen zijn voorbereid op grote rampen, maar dat het plan des Heren voorziet in de liefdevolle zorg voor elk van zijn kinderen op persoonlijke basis.

Wij, die vandaag hier bijeen zijn, hebben de beginselen van het welzijnsplan tot onze beschikking, die ons bijstaan in het helpen zegenen van hen die ergens behoefte aan hebben.

Ik geef u mijn plechtig getuigenis van het feit dat we betrokken zijn in het werk des Heren. Mogen wij er allemaal naar streven uitvoering te geven aan ons rentmeesterschap zodat het werk kan geschieden op des Heren eigen wijze. Wat wij in het kader van de welzijnszorg doen zal ons gestaag voorwaarts doen gaan tot het punt dat wij zullen worden gezegend met leven onder de prachtige wet van toewijding in een gemeenschap van Zion.

Dat wij allemaal onze plicht zullen doen, bid ik in de naam van Hem, wiens plan het is, ja, Jezus Christus. Amen.

De beginselen van welzijnszorg in de Zustershulpvereniging

Zuster Shirley W. Thomas

Tweede raadgeefster in het algemeen presidium van de Zustershulpvereniging

„Wij werken met de leiders van de priesterschap samen in het zorgen voor de zieken en behoeftigen, en onderwijzen tegelijkertijd de beginselen van welzijnszorg om daarmee elke zuster bij te staan voor zichzelf te kunnen zorgen”

Vroeg in het voorjaar van 1842 heeft de Vrouwenhulpvereniging van Nauvoo het liefdewerk van de vrouwen onder één noemer gebracht omdat ze het verlangen had de priesterschap te steunen in de goede zaak van Zion. De profeet Joseph Smith zei de zusters dat „haar aanbod door de Heer [was] aanvaard, en dat de zusters in overvloed gaven” („Story of the Organization of the Relief Society,” *Relief Society Magazine* van maart 1919, blz. 129). Na van de profeet de opdracht te hebben gekregen zich op de hoogte te stellen van wie in armoede en behoeftige omstandigheden verkeerden, en om in die behoeften te voorzien, vormden de zusters een comité dat alle huizen langs ging. De leden die over middelen beschikten werd gevraagd iets af te staan, en de behoeftigen werden voor hulpverlening verwezen naar de vereniging.

Een voorbeeld van hun rapportering: Een gezin „arm, ziek en in wanhoop; er is geen beddegoed.” Twee gezinnen bij de rivier „ziek en er is niets te eten.” Een weduwe „heeft onverwijld geld nodig.” (Re-

lief Society of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, *History of Relief Society 1842–1966*, blz. 24.) Tot de donaties behoorden suiker, beddegoed en kleding, uien, bloem – wat men maar te geven had. Een zuster die niets te bieden had in materiële zin, schonk haar tijd, „een gedeelte of alle,” zo zei ze. Een andere zuster wilde „breien, naaien of zieken verplegen.” (*History of Relief Society 1842–1966*, blz. 23.) Toen president Joseph Smith de Zustershulpvereniging stichtte, voorzegde hij dat er „betere dagen [zouden] aanbreken voor de armen en behoeftigen,” en door wat deze toegewijde zusters deden, werd er voor een groot aantal heiligen gezorgd en werden ze vertroost (zie *History of the Church*, deel 4, blz. 607).

Wellicht beschrijft de volgende zin, geïllustreerd uit een verslag van de gang van zaken, het beste wat er zoal werd gedaan: „We hebben niet gezegd verwarm u en kleed u, zonder dat te proberen te doen” (*History of Relief Society 1842–1966*, blz. 25). Die zusters voegden aan een goddelijke opdracht hun verbondenheid toe – aan de

evangeliebeginselen hun dienstbaarheid.

De moeilijkheden waarmee gezinnen vandaag de dag te kampen hebben, weerspiegelen de toenemende gecompliceerdheid van de tijd waarin we leven. De wel-

zijnszorg van de kerk bestrijkt een veelheid aan gebieden en voorziet onder andere in planning op lange termijn, maar wat alom tegenwoordig is in de hele opzet, is het toepassen van de evangeliebeginselen

len in een liefdevol begaan zijn met wat een ander nodig heeft.

De ZHV-presidente weet, dat ook al geeft het rapport aan dat het percentage leden in de wijk dat materiële hulp krijgt

maar erg klein is, het voor de zuster in moeilijkheden van levensbelang is die hulp te ontvangen. Haar behoeften zijn daar en ze zijn echt. Bijvoorbeeld, het geval van een zuster die we zuster Degenaar zullen noemen. Ze had het moeilijk en ze was eenzaam. Nog maar kort geleden was ze thuisgekomen uit het ziekenhuis waar ze een ernstige operatie had ondergaan. Twee maanden daarvoor had haar echtgenoot zich onttrokken aan zijn verantwoording voor hun gezin met vijf kinderen. De bisschop was geweest en nu kwam de ZHV-presidente. Het bezoek gold de behoeften van het gezin en al pratende verzuchtte zuster Degenaar dat het zo fijn zou zijn om eens aspergesoep en aardbeentaart te kunnen eten. Die kwamen niet voor op de bestellijst van de bisschop en konden daarvan zijn afgevoerd omdat ze niet voorradig waren. Maar de ZHV-presidente wilde graag iets voor zuster Degenaar doen en vroeg zich af of die nogal ongebruikelijke verzuchting een suggestie inhield voor iets anders dan levensmiddelen. Waaraan had zuster Degenaar echt behoefte? Had ze behoefte aan consumptie-artikelen of aan aandacht? Aan iemand die haar liet zien dat ze belangrijk was door haar nu, nu ze overvleugeld leek te worden door haar problemen, te tonen dat ze meetelde door haar bijzondere aandacht te schenken.

De grotere behoefte aanvoelend bestelde de ZHV-presidente de in het magazijn aanwezige artikelen, waarna ze opdrachten voor liefdediensten uitgif aan de huisbezoeksters en anderen om te zorgen voor maaltijden waarin de taart en de soep deel uitmaakten van het menu, en ook om op andere tastbare en zichtbare manieren blijk te geven van hun begaan zijn. Dat hielp zuster Degenaar. Ze kwam er bovenop, door de maaltijden, maar nog meer door al die vriendschap.

In zekere zin is elk probleem enig in zijn soort en er kan heel goed een bijzondere

gevoeligheid voor nodig zijn om te weten te komen wat er nodig is. Tijdens de oktoberconferentie van vorig jaar heeft president Romney gezegd dat er geen vastomlijnde regels zullen worden gegeven als antwoord op de vragen: Wie moet worden geholpen? Hoeveel hulp moet worden gegeven? Hoelang en hoe dikwijls moet hulp worden gegeven? (Zie *Ensign* van november 1979, blz. 96.)

Begaan zijn met anderen zorgt voor tweeërlei zegening. Namelijk, een zegening voor wie helpt en een zegening voor wie wordt geholpen. (Zie *De koopman van Venetië*, door William Shakespeare, vierde bedrijf, eerste toneel.) Door te geven worden we geduldiger, en nederiger, wordt ons geloof groter – en dat zijn allemaal elementen van die zuivere liefde die we naastenliefde noemen. Elke zuster, of ze nu ongehuwd dan wel gehuwd is, op zichzelf woont of een gezin heeft, allen moeten deze christelijke kenmerken tot ontwikkeling kunnen brengen.

De Zusterhulpvereniging werkt met de leiders van de priesterschap samen in het zorgen voor de zieken en behoeftigen, en onderwijst door haar leerplan tegelijkertijd de beginselen van welzijnszorg om daarmee elke zuster bij te staan voor zichzelf te kunnen zorgen en anderen die diensten aan te bieden die altijd al zo kenmerkend zijn geweest als daden van liefde.

De zes beginselen van welzijnszorg waarop president Kimball zo de nadruk legt – liefde, werk, dienstbaarheid, rentmeesterschap, zichzelf kunnen bedruipen en toewijding – zijn de hoekstenen waarop alle dienstverlening in het kader van de welzijnszorg wordt gebouwd. De Zustershulpvereniging onderwijst in de lessen die ze geeft de christelijke kwaliteiten van zuivere liefde, ofwel naastenliefde; ze onderwijst dat werken ervoor zorgt dat we onszelf kunnen onderhouden, dat dienstbaarheid zin geeft aan werken, dat rentmeesterschap verantwoordelijkheid in-

houdt, en dat zichzelf kunnen bedruipen betekent dat we vrij zijn onze aandacht te richten op de behoeften van anderen, en dat toewijding betekent alles geven wat men heeft.

De raadgeefster belast met het onderwijs in de ZHV op ringniveau kan begrip van deze beginselen aankweken door die in de ZHV-lessen eerst te identificeren; bijvoorbeeld, het verband dat er bestaat tussen werken en zichzelf kunnen bedruipen; of, de belangrijkheid van liefde en dienstbaarheid bij het ontwikkelen van zelfrespect. Als ze het belang van deze beginselen onderkent, niet alleen door het helpen van de zusters bij hun dienstbaarheid maar in het hen voorbereiden op het aankunnen of voorkomen van crisissituaties in hun eigen gezin, kan ze ervoor zorgen dat er in het ZHV-onderwijs de nadruk op wordt gelegd.

De raadgeefster belast met het onderwijs moet zich de woorden des Heren in gedachten houden, toen Hij zei: „Ik zal mijn wetten in hun verstand leggen, en Ik zal die in hun harten schrijven” (Hebreeën 8:10). Ze moet weten wat er van haar wordt verwacht en ervoor zorgen dat deze evangeliebeginselen in de Zustershulp-

vereniging van haar ring worden onderwezen – zo doelmatig onderwezen dat de zusters, „het woord gehoord hebbende, dat vasthouden en vrucht dragen in volharding” (Lucas 8:15).

Nog niet zo lang geleden hebben we een jonge vrouw ontmoet die geleerd had in haar leven met deze beginselen te werken. Ze overhandigde zuster Smith een prachtige roos om uiting te geven aan haar liefde en dankbaarheid voor de zegeningen van het evangelie. Ze is gehandicapt en zij is daardoor nog meer dankbaar voor zegeningen omdat ze zo goed weet wat pijn en moeilijkheden zijn. Ze vertelde ons hoe ze haar huishouding kon doen en voor haar echtgenoot zorgen en zei dat ze er langer over deed maar dat een vriendin van haar de boodschappen doet en dat ze heeft geleerd al het andere zelf te doen. Het snijden van worteltjes voor een wijkdiner is een hele toer, maar ze doet het en doordat ze die gelegenheden aangrijpt, geniet ze de vreugde van dienstbaar zijn.

Het verlangen om de priesterschap in dit grootse werk van de laatste dagen te

ondersteunen, zoals dat voor het eerst tot uitdrukking kwam in de zusters van Nauvoo, heeft de ZHV-vrouwen ertoe aangezet faciliteiten voor gezondheidszorg op touw te zetten, graan op te slaan, pleegouders hun diensten aan te bieden en te voorzien in andere dringende behoeften. Datzelfde verlangen is de drijfveer van de ZHV van nu. Onderwijs helpt de zusters en hun gezinnen besef te krijgen van de prachtige belofte die president Kimball heeft geuit:

„Als de gevers hun eigen verlangens de baas worden en andere behoeften bezien in het licht van wat ze zelf nodig hebben, dan zullen de machten van het evangelie in hun leven worden losgelaten. Ze leren dat door het naleven van die prachtige wet van toewijding ze niet alleen zeker kunnen zijn van zaligmaking hier op aarde, maar ook van geestelijke heiliging” (*Ensign* van november 1977, blz. 77).

Dat wij allemaal ons rentmeesterschap zullen vervullen en die prachtige beloning kunnen verdienen, bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen.

De welzijnszorg in verleden, heden en toekomst

Bisschop Victor L. Brown
Presiderend Bisschop

„De uitdaging die ons wordt gesteld ten aanzien van de toekomst is dat we onszelf voorbereiden en vervolmaken door beter de geboden na te leven”

Mijn geliefde broeders en zusters, het is altijd weer een inspirerende aangelegenheid met u samen te komen in de welzijnszorgbijeenkomst van de algemene conferentie. Als we stilstaan bij de betekenis van deze conferentie, die het feit viert dat honderdvijftig jaar geleden de kerk werd gesticht, lijkt het gepast dat ik spreek over het onderwerp „De welzijnszorg in verleden, heden en toekomst.”

De eeuwige beginselen waarop de welzijnszorg die wij kennen is gebaseerd, werden ten tijde van Adam voor de Heer zelf gegeven. In de loop der eeuwen zijn die niet veranderd, noch zullen ze in de toekomst aan verandering onderhevig zijn. De Heer gebod met de volgende woorden Adam de aarde te onderwerpen: „In het zweet uws aanschijns zult gij brood eten” (Genesis 3:19). We zien dus, dat Hij in den beginne de beginselen van werken en zichzelf bedruipen heeft onderwezen. In schriftuur van deze tijd zegt de Heer: „Gij moet niet lui zijn; want de leegloper zal van de arbeider noch het brood eten, noch de klederen dragen” (LV 42:42).

Het hoofd van het gezin geeft Hij deze, in onze tijd ontvangen opdracht: „En ver-

der, voorwaar zeg Ik u, dat iedere man, die genooddaakt is voor zijn eigen gezin te zorgen, dit moet doen; en hij zal geenzins zijn kroon verliezen” (LV 75:28).

De Heer legt uit dat, nadat we in onze eigen behoeften hebben voorzien, het voorts onze plicht is te zorgen voor de armen en bedrukten onder ons. In afdeling 44 van de Leer en Verbonden lezen wie:

„Ziet, Ik zeg u, dat gij de armen en behoeftigen moet bezoeken en hun hulp verlenen” (LV 44:6).

Het verlenen van hulp aan onze medemens om diens last lichter te maken komt voort uit zuivere liefde ofwel naastenliefde. In zijn gedenkwaardige brief aan de Korintiërs, legt Paulus uit: „Al ware het, dat ik met de tongen der mensen en der engelen sprak, maar had de ware liefde niet, ik ware schallend koper of een rinklende cimbaal” (1 Korintiërs 13:1).

Voorts zegt Moroni: „Maar naastenliefde is de reine liefde van Christus, en duurt voor eeuwig; en wie ook ten laatste dage in het bezit er van wordt bevonden, met hem zal het wèl zijn” (Moroni 7:47).

Door gevolg te geven aan de zuivere impulsen van naastenliefde, dragen de le-

den die goederen en diensten aan de kerk af, waarmee de bisschop de behoeftigen kan helpen. De opdracht die de Heer aan bisschop Whitney heeft gegeven was dat hij moest „rondreizen en alle gemeenten langsgaan en navraag naar de armen doen om in hun behoeften te voorzien door de rijken en de trotsen te verootmoedigen” (LV 84:112).

Uit de Schriften leren we dat de Heer een aantal fundamentele dingen verwacht van zijn volk:

1. Hij verwacht dat iedereen werkt en zorgdraagt voor zichzelf.

2. Hij verwacht dat elk gezin er samen aan werkt om onafhankelijk te zijn en zichzelf te kunnen bedruipen.

3. Hij verwacht dat de echtgenoot en vader voorziet in de behoeften van de zijnen.

4. Hij verwacht dat wij als individuele personen en als gezinnen onze overvloed delen met de armen en bedrukten.

5. Hij verwacht dat de bisschop te weten komt wie arm en ziek is en dat hij ervoor zorgt dat er voor hen wordt gezorgd.

6. En boven alles verwacht Hij dat zijn volk in hun hart naastenliefde heeft voor hun medemensen.

Omdat de welzijnszorg synoniem is voor het evangelie in actie, weten we dat deze goddelijke beginselen nooit anders zullen worden. Ze zijn eeuwig.

150 jaar geleden heeft de profeet Joseph Smith die prachtige beginselen aan de mensen voorgehouden.

Hoewel de eerste leden van de kerk al vanaf het begin volgens de beginselen van welzijnszorg te werk zijn gegaan, was het in de dertiger jaren van deze eeuw dat de welzijnszorg, zoals we die nu kennen, formeel gestalte kreeg. De welzijnszorg werd van toepassing in de ringen van Zion, die toentertijd voor het merendeel waren gesitueerd in het westen van de Verenigde Staten en Canada. Er werd onder de mensen begonnen met produktieprojecten,

conservenbedrijven en magazijnen. Nu zijn, hoewel er nog veel te doen is, de diensten van welzijnszorg in de Verenigde Staten en Canada bijna tot wasdom gekomen.

Eind 1982 zal welhaast elke bisschop in dit deel van de wereld toegang hebben tot een goederenmagazijn. Op het ogenblik wordt er gewerkt aan 802 produktieprojecten, zijn er 51 centrale en regionale bischopsmagazijnen, 20 vestigingen van Deseret Industries, 24 arbeidsbureaus en 35 HLD Sociale Diensten. Die zijn er allemaal om bisschoppen in de gelegenheid te stellen de heiligen te helpen zichzelf te bedruipen en ook om diegenen bij te staan die onmogelijk voor zichzelf kunnen zorgen.

Voor de gebieden buiten de Verenigde Staten en Canada geldt het volgende: In de afgelopen tien jaar is internationaal gezien de toename van het aantal ringen fenomenaal geweest. Van 41 naar 269. Samen met die groei is de welzijnszorg volgens een bepaald patroon geïntroduceerd. Ieder nieuw lid kan en moet leven volgens alle evangelieverbonden die betrekking hebben op de welzijnszorg, maar we verwachten niet dat gemeenten en nieuwe wijken het volledige programma ten uitvoer leggen vooraleer ze volledig in staat zijn dat te doen. Het heeft langer dan 40 jaar geduurd voordat in de Verenigde Staten en Canada de welzijnszorg het niveau heeft bereikt waarop ze zich nu bevindt. We zien uit naar de dag waarop heel de kerk tot voldoende wasdom is gekomen om het volledige programma operatief te hebben. Daarvoor is een verstandig onderricht van de fundamentele beginselen nodig, alsmede zorgvuldige planing. Dan zal er sprake zijn van een gestadige groei. Eerst moeten de fundamentele beginselen waarover al eerder is gesproken worden onderwezen en in praktijk gebracht voordat er goede vooruitgang kan worden geboekt.

Er zijn mensen die gelijk bovenaan wil-

len beginnen. In het verleden hebben de kerkleiders in één van de landen gevraagd: „Wanneer krijgen wij nu de welzijnszorg? Onze mensen hebben er grote behoefte aan.” Wat zij niet hadden begrepen is dat we niet zomaar een programma naar de ringen brengen. De welzijnszorg maakt deel uit van het volledige evangelieplan en komt stap voor stap tot ontwikkeling. Men gaat toch ook een ladder niet op, te beginnen met de bovenste sport!

Er is sprake van een groot aantal indrukwekkende en hartverwarmende ontwikkelingen in diverse delen van de wereld. Er zijn lange-termijnplannen binnengekomen vanuit Engeland, Nieuw-Zeeland, Australië, Argentinië, Uruguay en Paraguay. De ringen in de gebieden waarvan de plannen zijn goedgekeurd maken goede vooruitgang met het ten uitvoer leggen van de welzijnszorg. Dat gebeurt op aanwijzen van regionaraden die goed georganiseerd zijn en met succes functioneren.

In Groot-Brittannië hebben de broeders pas een melkveebedrijf gekocht ter aanvulling van een landbouwbedrijf. Ook zijn ze bezig met een magazijn.

In Australië heeft men zich verzekerd van vijf productieprojecten. Men kweekt er sinaasappelen en nog veel meer vruchten, alsmede alle plaatselijke groenten. Men heeft voor dit jaar plannen voor magazijnen in verscheidene grote steden.

In Uruguay wordt de nadruk gelegd op individueel en als gezin voorbereid zijn. Omdat de werkloosheid in dat land erg groot is, heeft men verleden jaar toestemming gekregen voor het stichten van een arbeidsbureau. Een fijn echtpaar dat daar werkt als welzijnswerkers, zorgt er samen met plaatselijke vrijwilligers voor dat leden aan werk worden geholpen of hun positie verbeteren.

Langzaam maar zeker wordt er vooruitgang gemaakt op het gebied van als kerk voorbereid zijn. Maar het baart ons

grote zorgen dat we als volk allesbehalve voorbereid zijn. Het welslagen van de welzijnszorg ligt niet in het voorbereid zijn van de kerk, maar in het voorbereid zijn van de leden. Het toenemend aantal aanvragen voor goederen en diensten dat onze bisschoppen indienen, is er het bewijs van dat onze mensen niet hun reserves hebben en derhalve niet in staat zijn te voorzien in hun eigen fundamentele behoeften. Ik vrees dat er leden zijn die de illusie hebben dat in tijden van moeilijkheden de kerk wel voor ze zal zorgen. Maar zo is het niet. De kerk kan alleen maar de zorg op zich nemen voor een beperkt aantal leden gedurende een betrekkelijk korte tijd.

Er moet hierover geen misverstand bestaan. Het fundamentele uitgangspunt van de welzijnszorg is dat *u en ik voorzien in onze eigen behoeften*. Ingeval van een economische ramp zal de kerk alles doen wat ze kan om het leed te verzachten door het aanvullen van waarin de leden zelf voorzien. Maar ze kan voor de heiligen niet datgene doen wat hun nu al langer dan veertig jaar is voorgehouden zelf te doen, namelijk, een jaarvoorraad te hebben aan levensmiddelen, kleding, en waar mogelijk, brandstof; om geld achter de hand te

hebben; en om de kunst van het eenvoudig kweken van levensmiddelen te verstaan. Al die jaren is deze goede raad tenminste tweemaal per jaar gegeven. Sommigen hebben die goede raad van de broeders opgevolgd en zijn voorbereid, net als de vijf wijze maagden. Maar er zijn er ook die, net als de vijf dwaze maagden, niet voldoende olie in hun lamp hebben. (Zie Matteüs 25:1–13.)

Een onlangs gehouden onderzoek onder een representatief aantal kerkleden in de Verenigde Staten toont aan dat in een noodsituatie – zoals werkloosheid, ziekte of een natuurramp – het gemiddelde gezin over de volgende middelen beschikt: levensmiddelen, voor een half jaar; kleding, voor een jaar; water, voor twee weken; brandstof, voor vier dagen. Dat komt zelfs niet in de buurt van een jaarvoorraad. Ook laat het onderzoek zien dat de financiële reserve erg laag is. Slechts zeventien procent was in staat om langer dan een jaar te leven van de financiële reserve ingeval er geen inkomen meer zou zijn; vijfenveertig procent zei er drie maanden van te kunnen rondkomen. De Heer zegt: „Wanneer zijt u voorbereid zult gij niet vrezén” (LV 38:30). Ik denk dat ieder voor zich wel weet tot welke categorie hij behoort. Zou het niet prachtig zijn als iedereen zou zijn voorbereid?

De uitdaging die ons wordt gesteld ten aanzien van de toekomst is dat we onszelf voorbereiden en vervolmaken door beter de geboden na te leven. We kunnen mededelen van onze tijd en talenten in dienstbaarheid jegens ons gezin, onze naasten, de kerk en de gemeenschap. Door middel van de tienden en een royale vastengave kunnen we van onze middelen mededelen om de kerk groot te maken en te zorgen voor de armen en behoeftigen. In LV 88 staat de volgende instructie die de Heer ons heeft gegeven:

„Ziet toe elkander lief te hebben, houdt op hebzuchtig te zijn, leert mededeelzaam

te zijn jegens elkander, zoals het evangelie vereist.

Houdt op ledig te gaan; houdt op onrein te zijn; houdt op bij elkander fouten te zoeken; houdt op langer te slapen dan nodig is; gaat vroeg naar bed, opdat gij niet vermoeid zijt; staat vroeg op, opdat uw lichaam en uw geest mogen worden versterkt.

En bovenal, bekleedt uzelf – als met een gewaad – met de mantel der naastenliefde, die de mantel van volmaaktheid en vrede is.

Bid altijd, totdat Ik kom, opdat gij niet moogt versagen. Ziet, Ik zal spoedig komen, en u tot Mij nemen” (LV 123–136; cursivering toegevoegd).

Mogen wij worden gezegend dat we dat leiderschap in de kerk zullen hebben dat de leden beweegt klaar te zijn om door de Heer te worden ontvangen als Hij komt. Dat bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen.

Raadsvergaderingen van de priesterschap: Onmisbaar bij het voorzien in materiële en geestelijke behoeften

Ouderling Ronald E. Poelman
van het Eerste Quorum der Zeventig

„De betrokkenen zijn niet elkaar bestrijdende advocaten die bepaalde belangen behartigen, maar bijdragende leden van een vereend lichaam”

De oudtijdse Nephitische profeet, koning Benjamin, heeft de volgende wijze raad gegeven aan hen die de Zaligmaker hadden aanvaard en vergeving van hun zonden verkregen: „Betreffende het van dag tot dag behouden van een vergeving van uw zonden, . . . zou ik willen, dat gij van uw goederen aan de armen zoudt mededelen, een ieder mens naar hetgeen hij heeft, . . . hun steun te verlenen, zowel naar hun geestelijke als stoffelijke behoeften.

En ziet toe, dat al deze dingen in wijsheid en orde geschieden” (Mosiah 4:26, 27).

Onze levende profeet Gods, Spencer W. Kimball, heeft ons gezegd dat ook wij hoop hebben in Christus: „De welzijnszorg is geen programma, maar de essentie van het evangelie. *Ze is het evangelie in actie. Ze is de bekroning van een leven als christen*” (*Ensign* van november 1979, blz. 77).

Hoe kunnen wij, wijs en ordelijk, het meest doelmatig gebruik maken van de welzijnszorg om de armen steun te verlenen zowel naar hun geestelijke als stoffelijke behoeften?

Het antwoord is: door de raadsvergaderingen van de priesterschap.

Een jaar geleden werd de gebiedsraad tot de belangrijkste raadsvergadering inzake het correleren, coördineren, plannen en oplossen van problemen. Het is nu een jaar later en we kunnen dus zien hoe die gebiedsraad functioneert, en meer in het bijzonder, wat zijn rol is in (1) het plannen van de welzijnszorg, (2) het onderrichten van beginselen waarop de welzijnszorg berust, en (3) het coördineren van het welzijnswerk door ambtenaren die werkzaam zijn op zowel materieel als geestelijk gebied.

Hoe de raden functioneren

Ervaringen in het verleden geven aan dat het onmiddellijke nut van een hernieuwde nadruk op kerkelijke raadsvergaderingen ligt in de kans die wordt geschapen om het werk te coördineren van de ambtenaren die hun taak verrichten op zowel materieel als geestelijk gebied. Door middel van raadsvergaderingen kunnen de kerkelijke leiders tot een betere samenwerking komen op het gebied

van het onderrichten van de leer, de beginselen en de praktijk van de welzijnszorg, en kunnen ze plannen maken voor een doelmatiger werkzaamheid. De voortdurende vriendschap die tijdens dat werk tot ontwikkeling komt, maakt in ons onze nobelste gevoelens los.

De regionaal vertegenwoordigers en de uitvoerend bestuurder voor een bepaald gebied kunnen voor de uitvoering van hun taken in de welzijnszorg voor een goed deel een beroep doen op de gebiedsdirecteur voor de welzijnszorg.

Gedurende onze eerste gebiedsraadsvergadering werd er een uitvoerend planingscomité benoemd. Tot de leden van dat comité behoren regionaal vertegenwoordigers voor de welzijnszorg en een aantal in het gebied woonachtige specialisten. Ook werd er een rooster opgesteld.

Door dit comité gecoördineerd, bepaalden de regionaal vertegenwoordigers de behoeften en de beschikbare diensten en kregen ze leiding van de regioraden en priesterschapsleiders afzonderlijk.

Daarna vatten de specialisten de informatie samen op een werkblad dat wordt verstrekt door het Algemeen comité welzijnszorg, en stellen een plan fase 1 (ofwel: strategisch plan) op voor heel het gebied ter overweging, modificatie en uiteindelijke goedkeuring door de gebiedsraad.

Na die goedkeuring wordt het plan voorgelegd aan elke regioraad in het gebied, en daarin, door een regionaal vertegenwoordiger, aan elk welzijnszorgcomité en elke bisschopsraad in de ringen ter overweging en goedkeuring. Uiteindelijk wordt dan dat plan fase 1 toegezonden aan het Algemeen comité welzijnszorg.

Als dat comité er zijn goedkeuring aan heeft gehecht, beginnen we met plan fase 2, ofwel het operationele plan.

Planning en doelstellingen

Als de plannen hun definitieve vorm krijgen ontstaat de behoefte om doelmatiger datgene te bewerkstelligen wat de Heer ons al heeft geleerd. Bijvoorbeeld: om meer mensen die worden gesteund zinvol werk te verschaffen en de produktiviteit te verbeteren van de hulpbronnen die ons thans ter beschikking staan.

Zowel het verbeteren van het huidige systeem als het plannen van meer actie vereist dat de tot de welzijnszorg behorende beginselen doelmatiger worden onderwezen.

Tot dat doel heeft onze gebiedsraad een formeel leerplan aangénomen dat erin voorziet dat bepaalde leerstellingen, beginselen en praktijken worden onderricht; dat bepaalt door wie er aan wie en wanneer onderricht zal worden gegeven; en dat ervoor zorgt dat de priesterschappelijke lijn zowel als de ZHV-presidente erin worden betrokken.

Daarmee samengaan wordt er gewerkt aan een gezinshandleiding voor het voorbereid zijn op noodsituaties. Ook wordt er gewerkt aan suggesties over hoe die ten uitvoer te leggen en hoe de handleiding door de priesterschappelijke lijn in elk gezin kan worden afgeleverd. Dit project, dat nog op zijn uiteindelijke goedkeuring door onze gebiedsraad wacht, bedoelt de eerste stap te zijn in de richting van een beter voorbereid zijn als gezin, de grondslag van welzijnszorg.

Ook is onlangs de eerste jaarlijkse evaluatievergadering gehouden door de geestelijke leiders om de welzijnszorg te evalueren en te bepalen wat goed loopt en wat verbetering behoeft.

Doordat we een basisplan hebben kunnen we zinvolle voorbereidingen treffen. De gegevens die erin zijn opgenomen, en ook een gedetailleerde begroting, stellen de raad in staat tot gefundeerde besluit-

vorming te komen, precies te kunnen vaststellen hoeveel voortgang er is geboekt en zo goed mogelijk hulpbronnen te kunnen toewijzen al naar gelang de prioriteiten dat vereisen.

Geestelijke voorbereiding

Het plan omschrijft doelen en procedures die zijn aangenomen met algemene instemming, bereidt ons voor op een hoger doel, en stelt ons in staat om in een groter bereik meer mensen van dienst te zijn. Aldus wordt het plan tot het visioen van het hart en zijn we ons steeds meer bewust van inspirerende ideeën die, hoewel niet nieuw, met een krachtgevende frisheid tot ons komen.

Als we met grote zorg en onder veel bidden tot een plan geraken om klaar te zijn voor de moeilijke tijden die ons te wachten staan, kunnen we door de omvang van de uitdaging waarvoor we zijn gesteld door de bomen het bos misschien niet meer zien. Zelfs het geven van materiële hulp aan vijftien of misschien wel dertig procent van de kerkleden lijkt een te zware opgave. En daarbij moeten we er nog voor zorgen dat zij die hun baan kwijtraken zinvol tewerk worden gesteld en moeten we klaar zijn om de helpende hand te kunnen bieden in de fysieke, emotionele en sociale problemen die altijd samen gaan met een periode van economische spanning.

Echter, „de Here [geeft] geen geboden aan de kinderen der mensen . . ., zonder tevens de weg voor hen te bereiden, zodat zij kunnen volbrengen, wat Hij hun gebied” (1 Nephi 3:7). Als we onze arbeid als ambtenaren die werkzaam zijn op materieel en geestelijk gebied in de gebiedsraden coördineren, kunnen we het gebod aanvaarden en de weg vinden.

De wijsheid van Salomo geeft ons het advies dat „indien openbaring ontbreekt,

... het volk [verwildert]” (Spreuken 29:18).

De Heer heeft ons door middel van zijn profeten gewaarschuwd voor de roerige tijden die zullen komen en heeft ons de organisatie, de beginselen en de aanwijzingen gegeven ons voor te bereiden. Als we in het kader van de welzijnszorg de Geest des heren zoeken, zullen we worden gezegend met openbaring en zal het volk niet verwilderen. Als we voorbereid zijn, hoeven we niet te vrezen (zie LV 38:30).

De geestelijke voorbereiding is echter niet compleet als we niet alles hebben gedaan om ons materieel voor te bereiden. Dan zal door de Heer worden gegeven, wat er nog ontbreekt.

Raadsvergaderingen zorgen voor eenheid

Eenheid zowel in geestelijke zaken als in materiële zaken is van essentieel belang voor ons welslagen. Bij iedere stap moet de instemming van de raadsleden worden verkregen, door bidden en bespreken, om die eenheid te bewerkstellingen die een voorwaarde is voor hulp van de Heer. Om effectief te kunnen zijn moet men in goddelijke eenheid tot besluitvorming komen. De betrokkenen zijn niet elkaar bestrijdende advocaten die bepaalde belangen behartigen, maar bijdragende leden van een vereend lichaam.

De raadsvergadering van de priester-schap is een vorm van bestuur die uniek is voor de kerk van God. Ze komt bijeen om de wet des Heren te ontvangen door het gebed des geloofs, om in te stemmen met zijn woord, en om te leren hoe de kerk te besturen en alles in orde te hebben voor de Heer (zie LV 41:2, 3). De kracht en doelmatigheid van de raad worden ontleend aan het coördineren van individuele vaardigheden en mogelijkheden, verenigd met een gezamenlijk doel.

„Want allen wordt niet iedere gave geschonken; want er zijn vele gaven, en een

ieder wordt door de Geest Gods een gave geschonken.

Aan sommigen wordt de ene gegeven, en aan sommigen een andere, opdat *allen* erdoor mogen worden gebaat" (LV 46:11, 12; cursivering toegevoegd).

Alle dingen zijn geestelijk

Het is van fundamenteel belang eraan te denken dat er materiële aspecten zijn verbonden aan elke geestelijke roeping en geestelijke aspecten aan elke materiële roeping. Om met Brigham Young te spreken: „Als iemand wordt geroepen . . . om de kleding te vervaardigen die de heiligen nodig hebben, en hij daarmee aan de slag gaat met zijn oog enkel gericht op het opbouwen van het Koninkrijk Gods op aarde, heeft hij recht op de Geest van het heilig evangelie en zal hij die evenzeer ontvangen en er evenveel van genieten als

predikte hij het evangelie . . . [Hij zal] de geest [hebben] waardoor hij weet hoe schapen te fokken, hoe hij wol van die schapen kan krijgen, hoe hij moet omgaan met de apparatuur om kleding te vervaardigen ten dienste van en voor de opbouw van het volk Gods op aarde. En de Geest des Heren rust op deze vormen van arbeid – boeren, handel drijven en werkzaam zijn op technisch gebied – evenzeer als op het prediken van het evangelie, indien men er zich geheel aan geeft" (*Journal of Discourses*, deel 11, blz. 293, 294).

De uitdaging van het op grootschalige manier plannen van de welzijnszorg wordt duidelijk wanneer we, als het plan duidelijke vormen aan begint te nemen, inzien dat menselijk gesproken de taak onmogelijk is uit te voeren en er niet voldoende hulpbronnen zijn. Dan weten we dat we omhoog moeten op de ladder tot een hoger niveau van geestelijke instelling.

Ouderling en zuster Kikuchi.

In afdeling 70 van de Leer en Verbonden zegt de Heer ons dat een overvloedige manifestatie van de Geest onder ons afhankelijk is van onze bereidheid materiële zegeningen met elkaar te delen (zie LV 7:12-14).

We moeten daarom afstand doen van onze enge tradities, van plaatselijke belangen en van zelfzuchtige trots om te komen tot de liefde en eenheid die in een samenleving van Zion onontbeerlijk is. De beginselen van liefde, dienstbetoon, werken, zichzelf kunnen bedruipen, toewijding en rentmeesterschap moeten in verband staan met een bepaald plan om in een bepaald gebied onder goed gebruik van de beschikbare hulpbronnen tegemoet te komen aan individuele behoeften. Persoonlijk en als gezin voorbereid zijn en het kunnen voorzien in de eigen behoefte moeten in verband worden gebracht met

de gemeenschap, de gezinnen, de productieprojecten en de magazijnen waarmee wij op de hoogte zijn.

Het abstracte wordt concreet als we de beginselen van welzijnszorg identificeren met mensen, plaatsen en dingen die we kennen en waarvan we op de hoogte zijn. De materiële toepassing van geestelijke wetten verandert theologie in godsdienst.

Door de raadsvergaderingen van de priesterschap kunnen we, in wijsheid en volgens de juiste orde, uiterst effectief gebruikmaken van de welzijnszorg om tegemoet te komen aan de geestelijke en materiële behoeften van de armen, waardoor we ondervinden wat het evangelie in actie is en leren een christelijk leven te leiden, waarvan ik getuig in de heilige naam van onze Zaligmaker, Jezus Christus. Amen.

Zich vastleggen op de beginselen van de welzijnszorg

President Spencer W. Kimball

„Als wij leven volgens het evangelie en de goede raad opvolgen die de leiders ons geven, zullen we worden gezegend met het ontlopen van de problemen die de wereld teisteren”

Mijn geliefde broeders en zusters, ik heb genoten van deze bijeenkomst en ik onderschrijf alles wat door de diverse sprekers naar voren is gebracht.

Ik betuig u mijn oprechte dank voor wat u tot stand brengt in dit prachtige werk van de welzijnszorg. We zijn erg dankbaar voor de geboekte vooruitgang. Niettegenstaande er nog een groot terrein van dienstverlening braakligt, denk ik toch dat de dienstbaarheid waarvan de heiligen hebben blijkgegeven, de Heer aangenaam is.

Ik bemerk een grote toewijding van de kant van de leiders om in de ringen en wijken de beginselen van de welzijnszorg toe te passen die we al jarenlang vanaf deze kansel hebben horen prediken. Het staat vast, dat er nooit eerder een tijd is geweest waarin we zo alert moeten zijn in een zo belangrijke zaak.

Het doet me genoegen te lezen wat er wordt gerapporteerd over de moestuinen. Ik hoop dat u voorbereiding treft voor het beplanten van uw tuin als het voorjaar wordt in het land waar u woont, en dat u

waar mogelijk ook levensmiddelen inmaakt. Ook heb ik opgemerkt dat er meer gedaan wordt aan het op touw zetten van welzijnszorgprojecten en het verbeteren van de al bestaande.

Welhaast elk gezin in de kerk voelt op de een of andere manier de gevolgen van de wereldomvattende inflatie. Mag ik u er aan herinneren dat als wij leven volgens het evangelie en de goede raad opvolgen die de leiders ons geven, we zullen worden gezegend met het ontlopen van de problemen die de wereld teisteren. De Heer weet voor welke uitdaging wij ons gesteld zien. Als we ons houden aan zijn geboden, zullen we recht hebben op de wijsheid en zegeningen des hemels om die uitdagingen aan te kunnen.

Broeders en zusters, ik weet dat het evangelie waar is. Het bevat de antwoorden op alle levensvragen. Moge de Heer ons allen zegenen in dit prachtige plan van de welzijnszorg. Dat is mijn nederig gebed in de naam van Jezus Christus. Amen.

President en zuster Kimball met hun zoon Edward Kimball en zijn vrouw.

President Kimball in Fayette.

